

Giới thiệu Khế Ước Hào Môn

Đọc truyện Khế Ước Hào Môn bạn đọc hẳn sẽ rất thích thú với chuyện tình của nam nữ chính, có một chút cay đắng, một chút mệt mỏi, hơi ngược một chút ở những phút đầu nhưng thực sự tình yêu này rất sâu nặng. Hẳn bạn sẽ thấy đây là một truyện ngôn tình điển hình với mẫu nam nhân đẹp trai, gia thế vững chắc, lạnh lùng, có chút ngang tàn, nàng nữ chính thì mong manh, đáng thương, xinh đẹp luôn dựa dẫm vào kẻ lãnh khốc vô tình ấy. Hẳn là một nhân vật vô cùng huyền bí, ngay cả những người chức cao quyền trọng, uy lực to lớn khi đối đầu với hắn cũng phải cúi đầu khom lưng, nhún nhường vài phần. Mà nàng lại bị đưa đến tận miệng hắn, mặc hắn trêu đùa, xâm phạm như một con mồi. Hẳn là loài máu lạnh tà ác, vô tình. Nàng trong treo, mảnh mai giống như một tinh linh nhỏ bé sống trong núi nhưng cũng rất lạnh lùng, cứng rắn. “Không hận, hận phải cần nhiều tâm sức, cho nên tôi không hận anh. Bởi vì anh là quý không hơn không kém, là ma quý chứ không phải người!” Có phải hắn thực sự là ma quý không, có phải chẳng tất cả chỉ là ép buộc, từ ban đầu đến cuối có hay không không này sinh tình yêu. Mời bạn đón đọc truyện !!!!!Rating của editor: Ngược, nói chung là ngược, HEKhuynh cáo trẻ em không nên xem=))

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giao Dịch

Mùa xuân năm 2009

Đạo này trời mưa rất lớn, tất cả như bị một màn mưa bằng bạc bao phủ, không thấy rõ trời đất, cơn mưa từ trên cao trút xuống như 1 trận đại hồng thủy cuộn cuộn, ào ạt.

Một đôi hài bằng vải bạt khó khăn bước từng bước lên bậc thang, đến nơi, cô gái chậm rãi thu hồi tán ô.

tầm mắt hướng từ trên xuống dưới, đầu tiên nhìn đến là đôi chân thon dài thẳng tắp, độ dài của trang phục vừa vặn bao phủ đến trên đùi, thân trên là chiếc áo khoác nhỏ dài đến thắt lưng, bên trong là chiếc sườn xám tinh tế, được cắt may khéo léo, bó sát vòng eo. Nhìn như vậy, bộ ngực gầy lúc bình thường của nàng như có vẻ to hơn.

Người coi cửa chạy lại chỗ cô gái, nghĩ rằng cô căn bản không thể ở lại khách sạn vì thể định ngăn cô ấy lại, còn chưa kịp mở miệng thì cô gái ấy đã tao nhã, cười nhẹ chân thành nói:

- Xin chào, tôi tìm Tiết Từ Nghiên.

Cô đơn giản là chỉ mỉm cười mà trong phút chốc tất cả những ngọn đèn ngọc bích trong đại sảnh như ngời sáng, lung linh hơn, toàn bộ đều thất sắc, thế gian như mờ mịt trước khí chất của cô.

- cô... tìm Tiết tiểu thư? Người coi cửa không biết vì thẹn thùng hay chỉ vì giật mình mà cái miệng cơ hồ như hình chữ O, mãi một lúc lâu sau mới chợt bình tĩnh, vội vàng nép sang 1 bên cửa, cung kính chỉ đường: “ Từ nơi này đi vào thang máy, lên tầng 6, phòng 605”

Cô liền gật đầu, đem ô đặt ở khu chuyên gửi đồ của khách rồi đi vào thang máy.

Mặt cô cúi xuống, nhìn chăm chăm vào bảng điện tử, thang máy từ tầng 1 đi lên. Sắc mặt cô tái nhợt, không biết làm gì lộ rõ vẻ khẩn trương. Những ngón tay gầy gầy nắm chặt, móng tay cắm chặt vào da thịt như để tự trấn tĩnh mình, quyết tâm không được lui bước mà phải tiếp tục.

Tiết Từ Nghiên hôm trước đã chủ động tìm đến cô. Nói là chỉ cần đáp ứng một điều kiện thì ngày mai Hạ Tông Nguyên có thể được thả ra khỏi sở cục cảnh sát. Nghĩ đến Hạ Tông Nguyên, cô ngay cả hô hấp cũng thấy đau, do dự cả một đêm, sáng sớm hôm sau cô gọi điện cho Tiết Từ Nghiên rồi soạn, trang điểm đi đến nơi này.

Thang máy đến nơi thì vang lên một tiếng “ting”, cả người cô cơ hồ nhảy dựng lên sợ hãi, như có một con dã thú đang chờ ăn thịt mình ở ngoài kia. Hít một hơi thật sâu, chân cô nhún ra chẳng còn chút sức lực, lại ân hận hít thở sâu mấy cái nữa, như sợ chính mình đổi ý, liền cắn răng bước nhanh ra ngoài.

Cô cẩn thận đến trước phòng 605, không gõ cửa mà lấy điện thoại di động ra nhá cho một số ghé lại bên tai, quả nhiên không quá hai tiếng kêu đối phương đã dập máy.

Đây là ám hiệu mà cô cùng Tiết Từ Nghiên đã thương lượng từ sáng sớm, cô khẩn trương đứng dậy, bàn tay co lại, nắm chặt.

Cửa vừa mở, một người ngó ra xem mặt rồi ngoắc cô ý bảo vào trong

Trong phòng, bức rèm che kín, chỉ một vài mảnh ánh sáng lọt vào, cô khó khăn lắm mới thích ứng được không gian tối tăm trong đây, Tiết Từ Nghiên lấy thanh âm cực kì thấp nói:

- Hắn đang tắm rửa, đã bị tôi hạ được vừa nãy, chắc chút nữa sẽ ngất, đến lúc đó, cô nắm bắt cơ hội hành động, việc làm thành công, ngày mai tôi sẽ cho cô thấy một Hạ Tông Nguyên đầy đủ, nguyên vẹn.

Ngôn Hinh thất kinh, âm thầm cắn cắn môi, đầu óc không làm theo trái tim, cô quyết định cầm ly rượu đưa kề miệng, vị cay xộc xuống, như đâm mạnh, cào xé cổ, cô cảm thấy khó chịu, ghê tởm muốn nhổ ra ngoài rồi bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bảo Vệ

Không được, Ngôn Hinh, đây là cơ hội cuối cùng của mày để có thể cứu Tông Nguyên. Mấy ngày nữa là đến phiên tòa phán anh ấy tội cố ý gây thương tích cho người khác. Lúc trước cô đã hỏi luật sư và tội này có khả năng sẽ bị bỏ tù năm năm.

Tông Nguyên là một người con trai tài giỏi, đa tài, mặt nào anh cũng rất am hiểu. Cơ hồ mọi người đều rất xem trọng anh ấy, một tiền đồ, một tương lai xán lạn đang chờ đợi Tông Nguyên ở phía trước.

Năm năm đối với kế hoạch cuộc đời sau này của Tông Nguyên có thể nói là một sự đã kích lớn, hưởng chi anh ấy vì cô mới ra tay nặng như vậy, đắc tội với Tiết Cảnh Thiên. Cho nên Tông Nguyên cứ như thế này thì hỏng, không thể để anh ấy như vậy được.

Ngôn Hinh lơ đãng, mắt hết hồn vía. Tiết Từ Nghiên sẽ không dờ nào thương hại một người con gái như cô, lúc này con giận dữ bùng lên, tay của Ngôn Hinh nắm chặt hơn: “Người cái gì mà lại kháng cự chứ. Đừng nói là xấu hổ. Bên ngoài bao nhiêu người con gái khác muốn được cùng hắn gần gũi, đây là cơ hội khó nắm bắt. Đến đây rồi, đừng ở trước mặt ta mà nhắc đến 2 chữ trinh tiết, cảnh cáo người, đây là thời điểm mấu chốt. Chút nữa bắt tay vào làm rồi đừng có trơ cái đầu gỗ ra. Dù sao ý thức của hắn cũng không được tỉnh táo, chỉ cần thân thể xử nữa của mình nương theo hắn là được.”

Cô nói những lời này lời lẽ như khinh thường chính bản thân, như một cái tát mặt làm cô xây xẩm mặt mày. Ngôn Hinh đè nén cơn đau đớn, giãy xéo đang cuộn cuộn trong lồng ngực như nhấn nhai nỗi nhục nhã.

Bấm vào cánh tay đến nỗi toàn thân thấy đau đớn, không cần nhìn cũng biết làn da bấy giờ đã đỏ ửng lên, vì vậy cô tùy tay đặt ly rượu lên bàn, sau đó bắt đầu.

Vốn dĩ ăn mặc đơn giản nên khi cả người ngã xuống thì thân thể đã bị hở phần nào.

Cô liếc mắt sang phía cửa, ánh sáng chiếu lên người Tiết Từ Nghiên làm nước da cô trắng như đồ sứ. Từ Nghiên trước khi đi còn hừ một tiếng có gì đáng thương thức chứ, cũng không phải là gái ngoan thì có gì đặc biệt hơn người. Nếu không phải năm 10 tuổi cô đã từng cùng đàn anh đi ăn trộm, kinh nghiệm đầy mình, chuyện tốt hôm nay còn đến phiên cô?

Vừa nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Ngôn Hinh, trong lòng cảm thấy tức giận, nên vừa ra đến cửa đã “phì” một tiếng khinh thường. Ngôn Hinh, người cũng thật biết làm bộ làm tịch.

Giờ phút này, tiếng đóng cửa vang lên làm căn phòng trở lại sự yên tĩnh. Chỉ còn nghe rõ tiếng nước chảy, có màn sương mù mờ ảo và hương bạc hà mát lạnh kia hình như là hơi thở người đàn ông ấy.

Ngôn Hinh nhắm chặt mắt, sự áp chế trong ý thức ngày càng thấp, hít sâu một hơi, cô chui vào trong cái chăn, ngay cả đầu cũng không lộ ra, cả người nằm im chôn chặt ở trong ấy.

Không khí trong phòng như ngưng trệ ngay cả hô hấp cũng khó khăn, cô cứng đờ người nằm ở đó, lấy hết sức muốn di chuyển sự chú ý, thế là cô nghĩ đến Tông Nguyên, nhớ đến những lời anh ấy nói, nhớ đến dáng vẻ anh ấy khi cười, nhớ 1 Tông Nguyên luôn yêu chiều, cưng nựng cô, nhớ đến 1 Tông Nguyên vì cô mà đánh nhau cùng Tiết Cảnh Thiên.

Kì thực thì nguyên nhân vô cùng đơn giản: cuối tuần vừa rồi họ cùng nhau đi xem phim, xem xong thì trời đã khuya. Dù sao cũng là đầu xuân, màn đêm mang theo cái lạnh buốt, cô chịu lạnh rất kém, Tông Nguyên đau lòng cởi áo lạnh ra khoác lên người cô rồi quay người đi mua đồ uống gì nóng nóng.

Kết quả, đang đứng chờ một mình, cô gặp Tiết Cảnh Thiên. Tiết Cảnh Thiên say xỉn, miệng đầy mùi rượu đòi hôn cô, Ngôn Hinh đâu phải là đối thủ của hắn, đang ra sức giãy giụa thì Hạ Tông Nguyên trở về, bức tức xông vào đánh nhau với Tiết Cảnh Thiên.

Tiết Cảnh Thiên vốn là một công tử nhà giàu an nhàn sung sướng quen rồi, đương nhiên không phải là đối thủ của Hạ Tông Nguyên nên bị anh ấy đánh cho xây xẩm mặt mày, mồm miệng liên tục kêu la.

Chương 3: Xa Lạ

Bọn họ ngồi trên taxi chưa đi được xa thì nhóm cảnh sát đầu tiên ngăn lại, ba bốn người cảnh sát không nói không rằng đem Tông Nguyên áp giải vào xe, còn cô thì chỉ biết theo họ tới cục.

Cảnh sát khi nói chuyện với nàng đã thông báo là Tiết Cảnh Thiên phải vào nằm viện vì bị trọng thương nguy hiểm đến tính mạng. Cô đương nhiên không thể tin bởi Tông Nguyên chỉ ra có mấy quyền, đánh cho Cảnh Thiên ngã xuống đất thôi thì có gì là trọng thương cơ chứ.

Rõ ràng là có người đứng sau thao túng chuyện này mà còn có thể huy động đến cảnh sát quả không phải là người bình thường. Cô đoán được sau lưng Tiết Cảnh Thiên là một thế lực không nhỏ bởi cha của hắn là Tiết Dân Cơ vừa nhận chức bí thư tỉnh ủy.

Từ xưa đến nay, dân không thể đấu với quan là lẽ đương nhiên, không thể kháng cãi.

Ngay cả luật sư cô nhờ, ai cũng lắc đầu. Nói thẳng ra thì phản thắng trong phiên tòa chắc chắn là của Tiết Cảnh Thiên. Nhà họ Tiết mua thầy thuốc chứng minh là trên người Tiết Cảnh Thiên có mấy chục vết thương, còn có rất nhiều chỗ xương bị gãy, cho tới bây giờ vẫn chưa thể thoát ra tình trạng nguy hiểm.

Cô và luật sư có thể dễ dàng nhìn ra mấy phần nói quá, không đúng sự thật, nghe những lời này cô sợ tới mức bàng hoàng không cảm nổi một tờ giấy mỏng manh. Mẹ của Hạ Tông Nguyên khóc rất đau khổ nhiều lần ngắt xiu, mỗi lần tỉnh lại đều kêu trời đất, sau đó chửi ầm lên: rằng cô là tai họa, chuyên mang vận xấu, làm hại đến đứa con trai ngoan của bà.

Ngôn Hinh không thể phản bác, ngơ ngác chịu đựng mẹ Tông Nguyên bức tức, xả lửa giận vào cô. Nếu đối phương là người bình thường cô còn có thể thương lượng giải quyết, đằng này học lại là quan chức cấp cao khiến cô là một người dân thấp cổ bé họng chẳng thể nào làm gì.

Cô nằm thẳng người trên cái giường lớn không biết đã bao lâu, trong phòng vẫn phát ra những tiếng nước chảy, chần ở trên người cô bỗng bị giật một phát làm hồ hơn nửa người.

Trong lòng nàng thất kinh, hẳn là người hay là quý mà đi đến đây không một tiếng động, cô còn không thể nghe được tiếng bước chân của hắn. Đồng thời cô nghiêng người nằm sấp xuống theo bản năng, vùi đầu vào gối để hắn không thể nhìn ra cô là thể thân của Tiết Từ Nghiên.

Giây tiếp theo, một cánh tay xa lạ nắm thắt lưng của cô, tay của hắn rất lạnh, khí lạnh ấy dần dần ngấm vào da thịt cô. Ngôn Hinh bị dọa đến run lên, cũng may cái tay kia không tiến thêm một bước nào xâm phạm cô, lập tức liền có một hơi thở lạnh buốt kè sát vào tai cô:

- Tại sao lại không dám nhìn tôi?

Người này không nghĩ cô không phải là Tiết Từ Nghiên, Ngôn Hinh khó khăn nuốt nước miếng “à” một tiếng.

- Tôi cũng không phải là không biết em, Từ Nghiên, từ nhỏ đến lớn em tính em rất hấp tấp mà từ khi nào em lại trở nên thẹn thùng như thế hả? Người đàn ông ấy tựa hồ như đang cười nhưng điệu cười này có chút khó hiểu rất thâm trầm.

Khi nghe những lời này cô chấn động, xem ra hắn và Từ Nghiên rất quen thuộc, làm sao bây giờ? Bọn họ có vẻ rất thân mật, cô không lên tiếng, lại còn không quay mặt lại sẽ bị lộ. Nếu nói chuyện với hắn thì liệu có bao nhiêu phản thắng? Đúng rồi, Tiết Từ Nghiên đã cho hắn uống thuốc, bên trong này, ánh sáng lại không được tốt hẳn là hắn sẽ không nhận ra đâu.

Chủ ý đã định, cô cắn cắn môi, vừa quay mặt lại đã bị áp vào đôi môi lạnh buốt của hắn, toàn thân tóc gáy cô dựng đứng. Hắn tự nhiên đang ở gần cô đến vậy, chỉ cách có ba, bốn cm, không nhìn rõ cô mới là khó.

Chuyện này quả thật rất đáng sợ, hơn nữa đây là lần đầu cô cùng một người đàn ông gần gũi như vậy, cô dùng sức đẩy hắn ra, phần eo liền bị một cánh tay ôm chặt, như thế nào hắn lại nắm quyền kiểm soát.

Chương 4: Nguy Hiểm

Cô ba chân bốn cẳng lấy cánh tay ngăn lại, nhanh chóng bò tới góc giường, mỗi một lúc sau thích ứng được ánh sáng trong phòng thì bụng cô đã bị hấn đè ở dưới thân.

Người đàn ông ấy lạnh lùng nhìn phản ứng bối rối của cô không nói tiếng nào, rất bình tĩnh. Đơn giản là hấn rất bình tĩnh, không làm gì đã khiến cho nàng hồn xiêu phách tán rồi hấn nói tiếp:

- Cô ngay cả thân thể mình cũng bán rồi vậy nói cho tôi nghe xem, Từ Nghiên cho cô cái gì trong chuyện này?

Làm sao hấn biết cô cùng Tiết Từ Nghiên đã có một cuộc trao đổi, Ngôn Hinh nhìn không được rùng mình một cái, mắt trừng lớn nhìn thẳng về phía ánh sáng ở trên người tên đàn ông ấy, sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, run run cắn môi, một câu cũng không nói nên lời.

Người đàn ông ấy hình như cũng không vội vàng muốn biết câu trả lời của cô, cứ nhìn chăm chăm vào nét mặt kinh hoàng như một con thỏ bị bắt của cô. Hấn cười nhạo một tiếng, lạnh lùng nói:

- Tôi đã sớm biết Từ Nghiên vốn không có can đảm, lúc trước đã cùng tôi vượt qua bao nhiêu chuyện nhưng vẫn một mực giữ thân như ngọc, hừ, tôi chẳng qua là muốn thử cô ta một chút xiu, vậy mà không ngoài dự đoán của tôi, cô ta đương nhiên sẽ dùng đến chiêu thể thân này.

Suy nghĩ của người này rõ ràng như đã sớm nhìn thấu kế hoạch của Tiết Từ Nghiên, như vậy căn bản là hấn không bị cho uống thuốc. Ngôn Hinh lấy tay bảo vệ mình vừa lấy hết can đảm liếm liếm môi, mở miệng nói:

- Tiên sinh... à không.. anh... sao lại thế này? Tại sao thanh âm của mình lại đáng thương như vậy, đáng điệu của mình lúc này chắc cũng không hơn gì nên mới không thể thốt ra một câu đầy đủ.

Kinh hoàng, cô như chui xuống dưới muốn chạy trốn nhưng hai chân lại không còn tí sức lực nào. Cô đột nhiên nhớ tới ly rượu vừa nãy, chắc chắn là Tiết Từ Nghiên đã bỏ thuốc vào đó.

Nàng khủng hoảng không biết nên làm gì thì ngọn đèn trong phòng bỗng sáng rực, da gà cô nổi lên, run run lại ôm lấy mình bằng cả hai tay, liều mạng định bụng sẽ trốn đi. Sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu cô chật vật, đau khổ đến vậy, tự đem bản thân mình đến cho một người đàn ông xa lạ, trong lòng cô không chịu đựng được, nghĩ thế nào, một màn nước mắt đã bao phủ đôi mắt xinh đẹp của cô.

Người đàn ông ấy mê hoặc tiến dần đến cô, nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc đang vương trên má cô ra, sắc mặt không thay đổi chút nào, nói:

- Cô dù gì cũng đã bị bán đi, không bằng bây giờ chúng ta nói chuyện, thỏa mãn cao hứng của tôi thì cô yêu cầu cái gì tôi cũng có thể đáp ứng.

Hấn là ai vậy, có thể nói những lời bá đạo đó? Ngôn Hinh nghẹn ngào lắc đầu, cố hết sức nói:

- Xin anh...

- Cô không chịu? Gương mặt người đàn ông ấy ánh lên nét đùa cợt. Bàn tay to lớn, cứng rắn hạ xuống nắm lấy khuôn mặt mềm mại của cô. Cười lạnh liên tục:

- Có biết tôi ghét nhất cái gì không? Hả? Lừa gạt! Cô cùng Tiết Từ Nghiên coi tôi là kẻ ngốc. Cô xem có thấy hay không? Không bằng bây giờ cô và tôi chơi hết trò chơi này.

Gương mặt cô cảm thấy đau đớn, đôi mắt cay cay rồi hồng lên, run run lại bị bắt nhìn thẳng vào mặt hấn. Toàn bộ thân thể cô như nhũn cả ra, khó khăn lắm mới thốt lên được một tiếng:

- Không.. Không... Không được như thế này.

Nam nhân mới tắm, vài giọt nước còn vương trên mái tóc, cả người hiện rõ vẻ tùy ý. Vẻ mặt lạnh lùng, băng giá nhưng đó đều là khí chất vốn có. Toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, nguy hiểm.

Người đàn ông này không thể xem thường, chỉ sợ sẽ không buông tha cho cô. Sợ hãi, kinh hoàng, nhục nhã khiến cô bắt đầu khó thở.

Trong đầu không ngừng báo động nguy hiểm, không biết toàn bộ khí lực đã đi đâu rồi, cô chợt quay đầu né tránh bàn tay to của hấn, đồng thời vì sợ hấn sẽ quay qua bắt cô lại, run run tay cô nhắm về phía hấn mà vung tới.

Trong giây lát, chỉ nghe trong không khí truyền đến một âm thanh chát chúa, tay phải cô tựa hồ cảm giác được mình vừa đánh vào cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Giăng Co

Cô sừng sốt rồi mới hiểu được mình vừa làm gì, quay lại nhìn người đàn ông đó thì má phải đã hằn rõ năm ngón tay màu đỏ hồng.

Nam nhân ấy rõ ràng là không thể đoán trước được tình huống này, khuôn mặt tuấn tú vẫn duy trì tư thế bị nghiêng sang một bên, khi hắn quay mặt lại làm cho người ta phải kinh hãi vì con ngươi hắn đen thẳm lại, trên trán bao nhiêu gân xanh nổi hết lên, rõ ràng là hắn đang rất tức giận.

Cô ta thật đáng giận, cùng Tiết Từ Nghiên tính kế, lừa gạt hắn, mà bây giờ cô ta lại làm cho mình như một tên quý hảo sắc gặp được một cô gái xinh tươi, một con bực tức như ngọn lửa thiêu đốt hắn rồi không thương tiếc gì hắn giáng cho cô một bạt tai.

Như tất cả sự tức giận hắn đều trút vào cái tát ấy, Ngôn Hình lập tức thét lên một tiếng chói tai rồi lăn từ trên giường xuống, che hai má nghẹn ngào, nước nở. Hắn điên lên, hăng máu như một con gà đá liên ngời lên người cô, cho cô thêm mấy cái tát nữa:

- Thích chơi trò chơi đánh nhau bằng tay hay sao? Như vậy tôi chơi cùng cô, xem cô chơi được bao lâu. Há? Tôi nhất định thỏa mãn cô đến cùng.

Mấy cái tát này khiến cô thấy đầu đầy sao, cô rát đến nỗi như có một ngọn lửa đang quấn lấy cô, miệng tanh mùi máu tươi. Gương mặt hắn đang bị che phủ bởi nét tà ác cùng tàn nhẫn. Những dòng nước mắt không ngăn được cứ thế chảy ra, hai bàn tay cô lại bị cánh tay cứng như sắt của hắn giữ lại. Cô muốn vùng vẫy thoát ra nhưng căn bản không còn tí sức lực nào. Cho dù vừa nãy cô không uống ly rượu kia thì sức lực bình thường của cô cũng không thể kháng cự lại hắn.

Hắn chẳng qua chỉ là muốn giáo huấn cho người phụ nữ không biết trời cao đất dày này một chút, bên ngoài không biết bao nhiêu người phụ nữ muốn cùng hắn gần gũi vậy mà cô ta lại làm hắn mất hứng, cô thật to gan không chỉ vì cùng Tiết Từ Nghiên lừa hắn mà còn dám cho hắn một cái tát.

Từ nhỏ đến lớn, ngay cả ông nội hay cha hắn cũng không bao giờ đánh hắn, cô ta nghĩ cái gì thế không biết.

Cứ nghĩ như vậy, cơn tức của hắn càng tăng thêm, lại thấy cô cứ thút thít không nói câu nào liền bóp mạnh cằm của cô:

- Tại sao lại không nói gì? Câm điếc sao?

Ngôn Hình nằm dưới thân hắn chỉ biết roi lệ, nước nở cứ lã đầu không ngừng. Cô căn bản không thể nói ra lời, cũng không biết Tiết Từ Nghiên đã bỏ gì vào trong ly rượu làm người cô cứ nhũn ra rồi run lên, cô hòng như bị chặn lại không thể phát ra tiếng nào.

Cả người cô thấy vô cùng khó chịu, không chỉ có đôi bàn tay đang bị nghiền rất chặt, mà có mấy cái tát làm cô đau buốt óc, mùi của nước mắt quện với máu tươi xộc thẳng vào não cô. Sự tàn nhẫn của người đàn ông này giống như một con dao đâm thẳng vào cô, phá vỡ sự tôn nghiêm cuối cùng của cô. Cô từ bỏ, không khóc nữa.

Giờ phút này cô cảm thấy cực kì nhục nhã, lại vô cùng hối hận. Thật sự hối hận, lẽ ra cô không nên đáp ứng yêu cầu của Tiết Từ Nghiên, thế nên bây giờ cô mới lâm vào tình thế này. Còn có cách khác cứu Tông Nguyên, nhất định là có cách. Không thể để người đàn ông này phá hủy dự trong sạch của cô, tuyệt đối không!

Nghĩ đến Hạ Tông Nguyên, cô như có thêm muôn vàn hy vọng, đối với mấy cái tát của hắn càng làm cô thêm chán ghét. Lúc này cô như có thêm sức lực giây dựa, thoát ra khỏi tên ác ôn này.

Việc này như thêm dầu vào lửa, làm hắn nổi giận đùng đùng, hắn dễ dàng giữ chặt tay cô ở phía trên đầu, cẩn thận nhìn ngắm người phụ nữ đang giận dữ ở dưới thân, nước mắt đọng đầy làm mắt cô trong trẻo như thủy tinh, trong suốt như có thể nhìn thấu tất cả, thân thể mảnh khảnh nhưng cũng có đường cong, ngọn đèn chiếu vào làm nước da cô trắng hồng lên. Hai chân đang làm loạn nhưng thẳng tắp, mịn màng. Cái môi anh đào nhỏ nhắn khê mở, ngực cô theo động tác giây dựa mà phập phồng lên xuống, cái khuôn mặt diễm đam, đáng yêu, vẻ mặt vô lực vì không thể vùng lên đang rất xúc động, hắn hận không thể nhét cô vào trong mình, rồi hung hăng mà chiếm đoạt.

Yết hầu của hắn khẽ chuyển động lên xuống, cô dưới người hắn càng ra sức giây dựa hắn càng có cảm giác hưng phấn khó nói, giống như là có một trận xuân phong đang cán quét con người hắn, ham muốn sắc dục khiến hắn điên hơn, không thể dè nén, rốt cục không thể nhẫn nại được nữa, hắn mắng to một tiếng rồi xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Xé Rách

Hắn thô lỗ xâm phạm cô, Ngón Hình gắt gao cắn môi, theo bản năng nước mắt cô như dòng suối theo khoeo mắt chảy xuống.

Cô thống khổ nhắm mắt lại, nhưng không có cách nào ngăn cản hắn, động tác hắn chậm rãi làm người cô như bị chia làm 2 nửa từ trên xuống, cô tê tái, nhọc nhằn nghĩ mình không còn chút tôn nghiêm nào.

Tiếp theo là lạnh, thật sự rất lạnh, sự giá lạnh của những khối băng ngàn năm như thấm vào xương tủy cô, linh hồn dần dần bị rút hết ra, cô không muốn có cảm giác đau đớn ấy nữa, bây giờ chỉ còn lại cái thân xác trống rỗng.

Cô sớm hẵn đã biết số phận cô là như thế, hơn mười tuổi cô đã biết vận mệnh của mình mãi mãi là phải cúi đầu khom lưng. Một khi đã kháng cự, cô sẽ phải trả giá rất đắt, điều duy nhất có thể làm là nhẫn nhịn, chịu đựng.

Hắn cúi xuống nhìn thân thể mảnh mai đang nước mắt ròng ròng dưới người mình, trong phút chốc hắn có chút hoảng hốt, bình thường toàn là những người phụ nữ chủ động nhưng nhớ, yêu thương hắn, từ khi nào hắn lại dùng bạo lực đối với phụ nữ như vậy.

Thật chết tiệt, cô ta nghĩ cô ta là ai cơ chứ? Thật sự rất buồn cười, cô ta nghĩ rằng có thể đem nước mắt để làm mùi lòng mình sao?

Hắn muốn người phụ nữ như thế nào đều có, với hắn, gái còn trinh tiết không phải là của ngon vật lạ nữa. Hắn có được vô số đàn bà, người gầy người mập, nhẹ nhàng yêu kiều, liễu yếu đào tơ, đủ loại kiểu dáng, còn chưa tới phiên cô chiếm vị trí đặc biệt.

Hắn khinh thường nhếch môi, cười nhạt một tiếng rồi đứng dậy chỉnh trang y phục đã trở nên nhàu nhĩ vì con bột phát vừa rồi. Hắn không thể không thừa nhận cô là một hương vị cực nữ, quả thực không thể tả.

- Cô đi đi. Hắn cau mày, bóp bóp trán, lạnh lùng nói. Vẫn thấy cô nằm yên ở đó không nhúc nhích, đồ dẫn vô hồn. Hắn đột nhiên dùng mắt ở chỗ có chất lỏng màu đỏ tươi, càng ngày tuôn ra càng nhiều.

Hắn sững sốt trong chốc lát mới có phản ứng, tiến lên ôm lấy thân thể mềm mại đang nằm trong vũng máu.

Cánh tay cô buông thõng nhẹ nhàng tực như bông, khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô trắng bệch ra, tái nhợt không còn chút máu nào. Cô bây giờ yếu như tờ giấy chỉ cần một làn gió nhẹ là bay đi mất, khoeo môi bị cắn đến rỉ máu khiến hắn có chút đau lòng.

Thật chết tiệt! Phiền quá đi mất! Hắn không kiên nhẫn để sơ cứu cho cô chỉ biết cầm điện thoại lên và gọi xe cứu thương.

Ngón Hình khẳng định là mình đang nằm mơ, cô mơ thấy cha mình, cha kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô đi mua kem, cô vui vẻ, cẩn thận ăn từng chút một nhưng không may lại bị ngã sông xoài ra mặt đất, cây kem văng ra xa, bị xe cán nát, văng tung tóe. Chịu không nổi cô khóc thét lên.

- Hình nhi không được khóc, cha mua cho con cây kem khác, chỉ cần nhớ là về không được nói với em con. Cha cô ảm áp vô cùng, thay cô lau nước mắt. Cô vui vẻ trở lại.

Cô lại được một lần nữa ăn kem ngon lành, ngửa đầu nhìn về phía cha nhưng cha cô lại đi đâu mất, cô một mình đứng ở giữa đường cái, khóc kêu cha, đột nhiên đứa em chạy tới, cướp cây kem trong tay cô sau đó nhanh chân bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tỉnh Lại

- Đường nhi, đừng chạy nhanh như vậy, cẩn thận té đó. Cô lo lắng nhìn em gái, lớn tiếng nhắc nhở nhưng nó lại không nghe, còn đùa dai quay mặt lại lè lưỡi làm mặt xấu với cô, đúng lúc đó, một chiếc xe tải lớn nhằm thẳng mà lao tới.

- Cha, người ở đâu rồi, mau cứu Đường nhi; cô quỳnh lên, liến tỉnh lại.

Cô trợn mắt, nhìn tứ phía, phát hiện ra đã không còn là bức tường trong căn phòng hạng nhất ở khách sạn nữa, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, mùi của thuốc sát trùng kích thích khoang mũi cô, cổ tay đang truyền dịch cô liên ý thức được mình đang ở trong bệnh viện.

Cô nhớ lại trong giấc mơ vừa rồi, cô mơ thấy cha, cười khổ một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài trời thì thấy chắc là buổi sáng hôm sau rồi. Xong rồi, cô cả một đêm không về không biết mẹ cô lo lắng như thế nào. Còn có Tống Nguyên, hẵn là đã được thả, Tiết Từ Nghiên đã hứa hôm nay sẽ cho thả người.

Ngón Hình hoang mang nhớ tới mình, giật mình nhìn đau khổ kim tiêm ra, ngồi dậy, ngay lập tức thân dưới của cô truyền đến một cơn đau buốt óc khiến cô chảy cả nước mắt.

Nghĩ mình không thể ở lại đây lâu, cô cắn răng, hai chân run run chạm xuống mặt đất, vừa đứng dậy thì hai cái chân đã mềm nhũn ra, trong không khí vô

cùng im ắng, trừ tiếng nằng thở ra thì chả nghe thấy gì. Đồng thời lúc đó, cô nghe được tiếng nói chuyện từ ngoài vọng vào.

- Cậu nghe tôi khuyên, cô gái này rất mảnh mai, yếu đuối không thích hợp với loại đàn ông mạnh khỏe như cậu, cô ấy và cậu nếu ở cùng một chỗ sẽ không tránh khỏi việc khiến cô ấy bị thương. Bây giờ cô ấy chỉ bị ra máu, chưa bị rách, lần sau cũng không còn may mắn như vậy đâu.

- Trương Di, tin tôi đi. Đây là bạn gái của bạn tôi, người bạn ấy lại đang có việc, tôi chỉ đem cô ấy vào giùm nhờ cậu cứu thôi chứ chúng tôi không phải như những gì cậu nghĩ đâu. Vừa nghe đến đây, Ngôn Hinh nhớ lại giọng nói mát lạnh trong căn phòng ấy. Chính là giọng nói của hắn, chả lẽ hắn mang mình tới đây sao?

- Tôi nói cho cậu nghe, không phải là tôi không hiểu rõ cậu, mí mắt cậu giật giật này giờ đừng tưởng tôi không biết cậu đang nói dối. Cũng thật là không giống cậu tí nào, xem ra cậu đối với cô gái này có chút không bình thường. Cô ấy nhìn cũng khá đấy, cậu định như thế nào?

Hắn làm như không nghe thấy lời Trương Di nói, mỉm cười bảo:

- Trương Di, canh chừng khi nào bệnh nhân tỉnh lại đi. Xe ở ngoài đang đợi, tôi có chút việc đi trước đây.

- Tốt tốt. Tôi biết thời gian của cậu quý giá, không làm chậm trễ cậu nữa, cô gái kia chắc một lúc nữa là tỉnh thôi. Từ sau khi ở Bắc Kinh, tôi không còn được gặp mẹ cậu nữa, cho gửi lời hỏi thăm. Mà ở chỗ tôi có một bộ đồ trang điểm tốt, giúp tôi mang về cho mẹ cậu. Còn nữa, cậu cũng có tuổi rồi, mau tìm người yêu đi, đừng để cha cậu phải lo lắng nữa. Tôi nói cậu là anh phải gương mẫu, cố mau mau lập gia đình đi, chúng tôi trưởng bối cậu còn đang nóng lòng muốn uống rượu mừng của cậu đấy, nhanh lên nhá.

Nghe một đoạn dài đại loại là trưởng bối giáo huấn đàn em, Ngôn Hinh nghe được rất ít, chỉ thấy thân thể khó chịu, hai má đau, cổ tay cũng đau, xương cốt đau, có chỗ cứ như bị xé rách ra. Làm cô chảy không ít nước mắt, bỗng thấy có người đi vào cô liền hít sâu, chùi hết nước mắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thương Tiếc

Người đàn ông tiến vào phòng nhìn thấy cô đang suy yếu tựa vào tường, khuôn mặt cô không thay đổi, hướng mắt về phía bác sĩ hỏi:

- Bao lâu nữa thì tôi có thể bình phục?

- Một, hai tuần. Chủ yếu là cần nghỉ ngơi nhiều.

Ngôn Hinh bây giờ mới thấy rõ người đàn ông tên là Trương Di, thấy cô đang có ý định xuống giường liền chạy lại:

- Cái cô này tại sao lại muốn dậy chứ, mau trở lại giường mau, điều kiện tại cô cần nhất là sự nghỉ ngơi đó.

- Không... Tôi còn có việc... Tôi phải đi. Ngôn Hinh không dám nhìn qua đôi mắt đang gợn dữ quắc lên như điều hâu, thờ hồn hèn, yếu ớt dựa vào tường. Phát hiện ra bây giờ mình có thể nói, hình như thuốc của Tiết Tử Nghiên đã hết tác dụng.

- Cô như vậy sao có thể đi. Tôi là bác sĩ, cô phải nghe lời tôi, bây giờ có việc gấp cũng phải hoãn lại, không được đi. Bác sĩ nói xong, lập tức nhấn nút ở phía đầu giường, các hộ sĩ chạy đến, giúp Ngôn Hinh nằm thẳng lên giường, chỉnh lại ống truyền nước, đắp lại chăn cho cô.

Hắn không nói lời nào nhưng vẫn nhìn cô.

Ngôn Hinh nhắm mắt lại giả bộ ngủ, cố không nghĩ đến người đàn ông tàn nhẫn tới qua, cả người cô chấn động, không thể phủ nhận là vừa nhìn đến cái người đàn ông đó là cô nhớ lại tới qua bị đánh, trên gương mặt, những vết sưng đã bớt nhiều nhưng vẫn còn rất đau.

Tiếng bước chân dần dần đi hết, cô chậm rãi mở mắt ra, phòng bệnh trống trải chỉ còn mỗi mình cô, bác sĩ nói đúng, cô yếu đi nhiều, chỉ sợ chưa ra khỏi cửa đã ngã xuống. Hai là nghe theo lời bác sĩ ở lại đây tĩnh dưỡng đã. Bây giờ mà về, bị mẹ nhìn thấy bộ dạng này khiến bà hoài nghi không cách nào che giấu.

Cứ mơ hồ nghĩ như vậy, cô đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, lại nhìn sang hộ lý ở bên giường, đẩy cái xe thom phứt làm bụng cô không ngừng kêu lên.

Ăn xong một chén cháo, cô dần có khí lực trở lại. Hộ sĩ sau khi rời đi một lúc liền trở lại với bác sĩ Trương đeo khẩu trang cười nhẹ nhàng tiến vào, muốn kiểm tra cẩn thận cho cô.

Dù sao cũng không quen biết lắm, cô nắm chặt lưng quần, có điểm then thừng.

Trương bác sĩ như nhìn ra điểm bất thường ở cô, liền cười ôn hòa: “Đừng sợ, cô bé, tôi giúp em kiểm tra xem coi có bị nhiễm trùng không, rồi cho truyền dịch tiếp, nếu không xem thì sẽ không biết em nặng nhẹ thế nào.”

Câu nói với chữ “cô bé” nghe cực kì thân thiết, trước kia cha cô cũng hay gọi cô như vậy : Hình nhi, cô bé. Nước mắt theo suy nghĩ trào ra, từ hôm qua đã chịu ủy khuất nên hôm nay tràn ra như sông Hoàng Hà bị vỡ đê. Ngón Hình cuống quýt đỏ mắt, cúi đầu xuống, đành để cho bác sĩ Trương kiểm tra.

Một lúc lâu sau, bác sĩ gỡ khẩu trang ra, vỗ vỗ vai cô:

- Không sao cả, không có vấn đề gì, em truyền hết lọ này trong chốc lát có thể xuất viện rồi.

- Cảm ơn. Ngón Hình hít hít cái mũi, đôi mắt to ầng ầng nước mắt nhưng vẫn mỉm cười. Khuôn mặt tái nhợt, yếu đuối nở một nụ cười như một bông hoa nhỏ lay động trong gió đông, làm cho người ta yêu quý, lại giống như sinh ra là để nâng niu, trân trọng, nhẹ tay để không bị tổn thương.

Bác sĩ Trương thất thần, lăm lăm trong mồm: “Ta hiện tại đã có thể lí giải vì sao tên tiểu tử Thừa Huân kia lại khác thường như vậy rồi, nếu đổi lại là ta hay bất cứ thằng nào khác đều cũng vậy thôi.”

Ngón Hình đang lo cúi xuống sửa sang lại nên không để ý bác sĩ nói gì, chỉ là tai cô tự lọt vào 2 chữ Thừa Huân. Đó chính là tên người kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thương Đau

Ngay vào thời điểm cô chuẩn bị xuất viện thì có một y tá hồng học chạy đuổi theo cô, dúm vào tay cô một đồng hồ:

- Đây là thuốc dinh dưỡng đồ bỏ của cô, đừng quên lấy.

Ngón Hình bối rối nhìn vào mấy cái hộp tinh tế trên tay, nào là tổ yến, lộc tập, hoa giao... rất nhiều thứ xa hoa khác nữa, khỏi cần nói cũng biết là những thứ này do người kia để lại, các y tá không khỏi cười cười, rồi nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ mà rời đi.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào làm cô chói mắt, nheo mắt lại quay đi chỗ khác lại nhìn thấy dòng chữ nói bệnh viện này thuộc một cơ quan.

Ra đến ngoài cửa, thấy có một cái xe rác đang đi qua, cô tiện tay ném đồng hồ “quý” đó vào giữa xe rác, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

- A! Cô ơi, cô ơi... người đẩy xe không tham lam, thấy vậy liền gọi cô quay trở lại.- Cô ơi, cô có nhầm không, những thứ quý giá như vậy tại sao lại bỏ đi chứ.. cô ơi.

Ngón Hình giả điếc, cúi đầu tiếp tục bước đi. Bác sĩ Trương nói cũng không đúng, cơ thể cô nhiều chỗ rất đau, hai chân này càng bước lại càng thấy đau đốn vô cùng trầm trọng, từng con từng con nhói lên khắp người.

Cô lại có ảo giác, hình như ánh mắt từ khắp mọi phía như những mũi tên nhọn đều nhất loạt dồn lên người cô, cô lơ đãng mà bước tiếp. Có người chế nhạo, có người khe khẽ nói nhỏ, có người còn có ý cao giọng mỉa mai. Cô cắn môi, ôm lấy mình, cười đi, các người cứ cười đi. Tôi dơ bẩn. Tôi tự làm tự chịu. Chỉ cần cứu được Tông Nguyên, có xuống địa ngục tôi cũng cam lòng.

Tông Nguyên, Tông Nguyên, trong lòng vừa nhớ tới Tông Nguyên thì cô đã tui thân nức nở, từng giọt lệ nóng hổi tuôn rơi.

Có đôi tình nhân thân thiết nói nói cười cười bước qua trước mặt cô, cô liền nghĩ, cô nhớ cô và Tông Nguyên cũng đã khăng khít, gắn bó như vậy, chỉ cần có thời gian rảnh là anh và cô sẽ đi dạo phố, ăn cơm, xem phim, nói chuyện phiếm, dường như chỉ cần có nhau thì làm việc gì cũng vui vẻ, hòa thuận.

Càng nghĩ như vậy, trái tim cô càng thắt lại đốn đau. Hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh mặt trời chói chang không bị một gợn mây nào cản trở chiếu thẳng lên người cô. Cô thấy lạnh, khí lạnh từ lòng bàn chân lan ra khắp cơ thể, cô thật sự thấy rất lạnh.

Tông Nguyên! Phải làm sao đây? Dù sao cô và anh đã quen nhau rất lâu rồi, từ trước đến giờ cô chỉ hôn, ôm mỗi anh thôi. Có lúc anh cũng muốn tiến thêm một bước với cô nhưng đều bị cô ngăn cản, nói là để sau đêm tân hôn, cô sẽ cho anh.

Nếu bị anh biết người bạn gái băng thanh ngọc khiết của mình hôm qua đã mang thân thể mình đi để trao đổi thì anh sẽ thấy thế nào? Còn có thể yêu cô không?

Là cô đã ngu xuẩn, không nghĩ kĩ, cứu anh còn có cách khác, cô lại lựa chọn con đường tự hạ nhục mình.

Nước mắt càng nhiều, cô cúi đầu không thấy rõ đường trước mắt, phải dừng lại, lau khô mắt nhưng chưa đi được mấy bước nước mắt lại rơi. Vì thế cô

vừa đi vừa ngừng để nín khóc.

Cô đi nhanh đến bưu điện gọi điện thoại, thanh âm của Tiết Từ Nghiên vang lên:

- Cô làm đã được việc. Tôi sẽ giữ lời, buổi chiều nay người sẽ được thả.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trách Cứ

Tiết Từ Nghiên cuối cùng cũng giữ lời hứa, Ngôn Hinh nhỏ giọng hít hít mũi, giờ phút này cô không quan tâm người đàn ông kia có nói toạc ra hết mọi chuyện với Từ Nghiên hay không, cô chỉ một lòng nghĩ đến Tông Nguyên:

- Cụ thể là mấy giờ?

- Đây, thế nào lại không tin tôi! Tiết Từ Nghiên nhăn nheo lại ngao mạn” hừ “ một tiếng: Có tôi ra mặt, cô còn sợ chuyện này không thành? Buổi chiều đúng hai giờ được rồi chứ?

Cô không quan trọng lời nói của Tiết Từ Nghiên có sự cười nhạo, nói móc. Ngôn Hinh trong lòng vui vẻ, cuối cùng thì Tông Nguyên cũng được thả. Sờ lên hai má, toàn là nước mắt, cô hốt hoảng vội vàng lau đi.

Lo sợ bất an, cô đi vào cổng nhà. Cô không ngờ là không có người nào ở nhà. Thật đúng lúc! Cô đi rửa mặt, gội đầu tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, một lần nữa đứng trước gương soi mình mới thấy tinh thần đỡ hơn.

Cô cứ xoa xoa hai má mình, vết sưng đỏ do bị đánh đã tan ra nhưng sắc mặt lại trắng bệch như giấy. Cô nhẹ nhàng bẹo mặt mình, mãi một lúc mới có sắc hồng.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng chìa khóa chuyển động, người bước vào là một phụ nữ trung niên, vừa nhìn đã thấy rằng hồi trẻ bà là một người có nhan sắc nhưng thời gian trôi gian, gương mặt bà tràn ngập sự mệt mỏi, ánh mắt ngờ ngác nhìn Ngôn Hinh trong phòng khách, đóng cửa lại rồi tiện tay ném chùm chìa khóa và cái túi da ra cái ghế sofa.

Dù sao cô cả một đêm không về, mẹ lại luôn nghiêm khắc với cô, Ngôn Hinh chột dạ, thật cẩn thận nói:

- Mẹ, con....

- Đừng nói nữa, ta đau đầu. Bà ngắt lời Ngôn Hinh, cốc cà phê buông rơi. Bà quay qua ngồi trên ghế.

- Mẹ, mẹ sao vậy? Ngôn Hinh thấy mẹ không được khỏe, liền đi rót nước.

Bà Ngừ lấy ly nước của con gái, uống một hơi đến hết nửa ly, lời nói tiếp nặng nề, đánh đá như súng máy: “Đừng nói nữa. Trong lớp ta có một đứa xưa nay thành tích học tập luôn rất tốt, lần này không hiểu vì sao bài thi trắc nghiệm toán học được có năm mươi chín điểm, tâm lý bị đã kích, cứ căng thẳng trong lòng, ngày hôm qua đột nhiên mất tích. Mấy thầy cô dạy nó đang đi du lịch cuối tuần, mẹ dù sao cũng là chủ nhiệm lớp nó, đành cùng nhà nó đi tìm, tìm suốt một đêm, đến hôm nay giữa trưa mới tìm thấy nó. Nó đang ngủ trên ghế nhà bạn. Dù giận điên lên nhưng lại không thể thuyết giáo nó, lúc cha mẹ nó thấy nó về xúc động không nói nổi, không dám nặng lời với con.

Ngôn Hinh trong lòng vui vẻ, nói như vậy nghĩa là tối hôm qua mẹ không có ở nhà. Trong nhà tổng cộng có ba người. Sau cô còn có một người em gái là Ngôn Đường, đang học đại học năm hai, ở trong kí túc xá trường nên bình thường chỉ có hai mẹ con cô. Thường thì cuối tuần nào Đường nhi cũng về nhà nhưng trường nó đang tổ chức đi chơi xuân nên lần này không về.

Xem ra ông trời thương cô. Chuyện cô cả một đêm không về vẫn chưa ai biết.

Bà Ngừ không biết tâm sự của con gái, lại nói tiếp những lời trách cứ: “Con nói xem tiểu tử đó bị cái nhà đó cung chiều thành ra cái gì rồi. Một chút áp lực tâm lý cũng không chịu nổi, một bài thi không đạt điểm chuẩn thì sao chứ; cũng không phải là kì thi cuối năm, lần sau cố gắng một chút là được rồi. Còn rồi nhà trốn đi, hại ta mệt mỏi cả đêm, xương cốt đau rã rời. Thật là tiểu quý. Nếu không phải là cô giáo của nó thì ta đây đã sớm lờ đi cho qua chuyện.

Mẹ cô là gia sư cho một thằng nhóc nhà giàu. Bên trong nhà ấy thứ gì cũng có, mỗi lần đi về là mẹ cô lại cứ lải nhải chuyện thằng bé đó được nuông chiều, bình thường cũng chả có ai mắng nó, cũng không ai quản được nó, chỉ có mẹ cô là la mắng nó.. Ngôn Hinh đã sớm thấy nhưng không thể trách, vội vàng chạy đến toilet, lấy khăn mặt nhúng nước đưa cho mẹ.

Bà Ngừ lấy khăn áp lên mặt rồi tiếp tục nói: “Lấy com cho mẹ ăn trưa đi. Buổi chiều ngày hôm qua, mẹ thấy con không ở nhà, chỉ thấy có tờ giấy để lại trên bàn mà con còn làm com tối rồi. Hôm qua con lại cùng Tông Nguyên đi chơi? Con thật là... Tông Nguyên thì có cái gì tốt chứ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Liên Lụy

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Mỗi lần mẹ cô đề cập đến Hạ Tông Nguyên là cứ lái nhai không ngừng, mẹ cô ghét Tông Nguyên đơn giản chỉ vì anh không thể cho cô một cuộc sống giàu sang, sung sướng về sau, Ngôn Hình chuyển chủ đề, cắt ngang nhanh chóng:

- Mẹ, con muốn ra ngoài, chiều nay con hẹn bạn đi dạo phố.

- Bạn? Bạn nào? Bà Ngừ lập tức cảnh giác đứng lên, nhìn không được cất cao giọng, bà đối với con gái mình quản giáo cực kì nghiêm khắc, nhất là Ngôn Hình vừa xinh đẹp lại yếu đuối, nhu nhược.

Ngôn Hình sợ mẹ không cho mình ra ngoài, cầm túi xách bay nhanh ra ngoài, đến khi ra phía cửa mới quay mặt lại nói một câu:

- Con đi gặp Hạ Tông Nguyên.

Từ trước đến nay việc cô ở cùng Hạ Tông Nguyên khiến bà cất lực phản đối, ngày hôm qua mới đi Tông Nguyên, giờ phút này khi nghe được câu đó, bà lập tức trừng mắt, đứng thẳng người lên rồi hét lớn:

- Nha đầu chết tiệt kia, con không nghe lời mẹ có phải không? Mẹ nuôi con từ bé đến lớn, chịu bao nhiêu khó khăn, khổ đau, con bị bệnh mẹ liên lo lắng chăm sóc, giờ con định chọc tức mẹ, cao hứng là đi gặp thằng đó?

Ngôn Hình cúi đầu nhìn phòng khách, run run cắn môi:

- Mẹ, mẹ yên tâm. Con đi tìm Tông Nguyên là để chia tay.

Bà Ngừ đang định bức để con không được đi gặp Hạ Tông Nguyên nữa, nhưng nghe đến đó thì sững sốt, nghĩ là do công sức, diệu kế của mình nên mừng lắm, vui vẻ bảo:

- Tốt. Tốt. Vẫn là Hình nhi ngoan, con mãi mãi là kẻ thù của mẹ hần thôi. Đi đi, để sự chia tay này cắt bỏ hết đi. Nhưng con không thể đi thẳng vào vấn đề ngay, đầu tiên phải nói loanh quanh, vòng vèo, tìm điểm hay mà nói rồi mới đề cập đến chuyện chia tay. Nếu hần không đồng ý thì con không cần phải làm gì nữa, mẹ đây sẽ giải quyết giúp con hết, mẹ cũng không tin là hần không chịu, hần sẽ cản trở tiền đồ con gái mẹ mất.

Bà Ngừ tổng kết lại thấy con gái mình xinh đẹp và rất vĩ đại, tương lai sẽ lấy chồng rất giàu. Nhưng Ngôn Hình lại không nghĩ như vậy, cô thật tâm yêu Tông Nguyên, giờ phút này trong lòng cô đang nặng trĩu như ngàn khối đá đè vào, rất khó chịu, liền gạt đầu bừa rồi vội vàng chạy ra cửa.

Nghiêng ngả lão đảo chạy xuống bậc thang, hai chân cô vẫn đang đau nhức, nhưng không nghĩ gì nhiều, cô tựa vào bức tường cũ đã loang lổ để ổn định tinh thần, sau một lúc thì hít sâu, chân run run tiến đến cục cảnh sát.

Khi Hạ Tông Nguyên bước ra được mấy bước thì cô suýt nữa không nhận ra anh, người anh bị bầm dập tím tái, xanh ngắt, khóe miệng còn rỉ máu. Anh đã chịu không ít khổ cực!

Vừa thấy Ngôn Hình, anh nở một nụ cười nhẹ, làm liên lụy đến vết thương, quả thực so với khóc còn khó coi hơn, giang hai cánh tay, ông cô vào lòng:

- Hình nhi, tại sao em lại đến đây?

- Tông Nguyên. Anh không sao chứ? Bọn họ đối có tốt hay là họ tra tấn anh? Ngôn Hình vừa thấy mặt hần liền không kiềm nổi nước mắt, khóc to lên: Hu.hu... thực xin lỗi, Tông Nguyên, đều tại em, do em mang họa tới, tại em không tốt... Là em đã làm phiền anh...

- Hình nhi... em nói ngược ngược cái gì thế. Vì em đừng nói là như vậy, cho dù phải chết anh cũng không hối hận. Hạ Tông Nguyên nâng cằm cô lên, nhìn say đắm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng nhoe nước mắt ấy, đau lòng nói: “Không khóc... xem anh đã còn tốt mà đi ra đây thôi. Anh đã sớm biết là thế này rồi, bọn họ không dám đem anh làm càn đầu, nhiều lắm chỉ là hù dọa, hù dọa mà thôi”

Nghe nói đến đó, Ngón Hinh vùi mặt vào lồng ngực anh khóc càng to hơn, Tông Nguyên. Tông Nguyên. Anh sẽ thế nào khi biết nếu em không lấy thân thế giao dịch với Tiết Tử Nghiên, nhà họ Tiết làm sao từ bỏ ý định, cục cảnh sát sao có thể thả anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vô Tình

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Đáng thương cho Tông Nguyên! Cái gì anh cũng không biết. Vậy cũng tốt, để anh mãi là con người lương thiện, con người vĩ đại, còn có một tiền đồ tốt đẹp đang chờ anh ở phía trước, anh sẽ tìm được một cô gái khác sạch sẽ, thuần khiết hơn em.

Anh vĩnh viễn không thể biết, sẽ không. Ngón Hinh thực sự không có dũng khí nói cho Tông Nguyên biết sự thật, bởi sự thật rất dơ bẩn, dơ bẩn đến cô cũng cảm thấy ghê tởm, làm sao có thể cho người cô yêu là Tông Nguyên biết được.

- Tông Nguyên, em... cô hạ quyết tâm, muốn nói ra chuyện làm cô khó xử nhưng lại bị chen ngang.

- Tông Nguyên, Tông Nguyên ơi, mẹ đến đón con đây, con trai của mẹ... Không biết từ khi nào nhà họ Hạ đã xuống khỏi taxi bước cao bước thấp chạy lại, bà Hạ vừa thấy con đã điên cuồng chạy tới.

Ngón Hinh không một chút phòng bị bị đẩy ra xa, nhìn thấy khuôn mặt của Tông Nguyên bị thương, bà Hạ lại một phen nước mắt nước mũi:

- Sao con trai ta số lại khổ như vậy! Con thế nào lại khổ như vậy? Vì một con nhỏ không đáng mà đem mình ra thành thế này đây. Con không biết trân trọng bản thân sao?

- Mẹ! Mẹ đang nói gì vậy? Ngón Hinh là bạn gái con, con không bảo vệ cô ấy thì ai có thể! Hạ Tông Nguyên cuối cùng cũng không nghe nổi những lời nói ấy, nhũn mảy ngắt lời mẹ.

Hạ Tông Nguyên bình thường ở nhà vẫn thường nghe lời mẹ, thỉnh thoảng bây giờ cãi lại, bà Hạ không chịu được càng khóc to hơn:

- Ông trời ơi, người nhìn xem, nhìn xem con trai ta bị con hồ ly tinh hại thành cái dạng gì, bị người ta đánh như vậy chưa nói, còn vì con hồ ly tinh này mà thiếu chút nữa phải ngồi tù, bây giờ vì nó mà dám cãi lại ta. Ông trời ơi, sao số con lại khổ vậy...

- Mẹ, người đừng nằng nặc Hinh nhi, cô ấy vô tội, mẹ không cần phải như vậy...

- Bất hiếu! Bà Hạ lửa giận ngút trời, tát vào miệng Tông Nguyên một cái. "Vì con mà mấy ngày nay mẹ khóc, cơm cũng không ăn, tối giờ cũng không ngủ, hôm nay vất vả đón con ra. Con tất cả là vì cô ta sao? Nếu đúng như vậy thì chúng ta không phải là người nuôi con, gia đình bất hạnh, gia đình tôi sao bất hạnh vậy..."

Ba của Tông Nguyên tức giận đến đỏ mặt tía tai, Tông Nguyên bị tát một cái đứng nhìn mẹ khóc rống lên rồi nhìn qua Ngón Hinh nói không ra lời.

Bên tai truyền đến từng lời nói khắc nghiệt, Ngón Hinh lách qua một bên nước mắt là chảy. Cô cảm thấy đau, cả người chỗ nào cũng đau nhưng đau nhất vẫn là trái tim. Bà Hạ bị tâm thần, không nghe rõ được gì, lỗ tai bị người ta tạt axit bị bỏng, bình thường thấy đau đau và không nghe rõ gì hết.

Thất thần cô nghe thấy chính mình nói:

- Bác trai, bác gái, mọi người không cần phải tức giận như vậy, con hôm nay đến chỉ là muốn chia tay với Tông Nguyên, con cảm thấy mọi người nói rất đúng, là con và Tông Nguyên không hợp nhau.

Nhất thời, bà Hạ vẫn đang khóc, còn ba của Tông Nguyên không khỏi giật mình nhưng phản ứng mạnh mẽ nhất là Tông Nguyên:

- Hinh nhi, em không phải sợ bọn họ, chúng ta yêu nhau thật lòng...

- Không, Tông Nguyên. Ngón Hinh cắn răng né tránh hấn, lời kịch tự nhiên bật ra: "Qua chuyện này em thấy chúng ta không hợp nhau. Nhà họ Tiết có quyền, có tiền, chúng ta thì gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe, em đã nghĩ thông, về sau đi theo anh sẽ không có ngày tháng yên lành, chỉ bằng bây giờ chúng ta chia tay.

- Hinh nhi, em... Tông Nguyên quả thực không thể tin vào tai mình, trước mắt như bị hoa đi, vừa thấy cô còn đau lòng vì hấn mà khóc đứt ruột gan, bây

giờ biến thành một người hoàn toàn khác, trước kia hắn từng hôn cái miệng nhỏ nhắn, xinh xắn kia, giờ phút này lại chính nó phun ra những lời nói vô tình, tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sát Khuẩn

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Ngôn Hinh kiên cường mặt tái nhợt: “Tôi nói cho anh biết, Hạ Tông Nguyên, chúng ta tưởng là sẽ sớm chia tay, chỉ vì tôi thấy anh yêu tôi đơn phương cuồng dại như vậy, cho nên mới nhìn xuống. Hôm nay tôi xem như là một cơ hội tốt để nói lời chia tay. Về sau anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, nếu anh yêu tôi thì hãy buông tay đi đừng làm vướng chân tôi nữa, chỉ làm cho tôi và anh thêm đau khổ, vất vả thôi”

- Ngôn Hinh. Hạ Tông Nguyên tức giận hét lên một tiếng. Về mặt cùng ánh mắt đều khiếp sợ và bi thương.

- Những lời muốn nói đã nói xong, tạm biệt. Ngôn Hinh cứng rắn quyết tâm lạnh lùng ném ra những lời này, không dám nhìn lại vẻ mặt của hắn, chỉ biết dồn hết sức lực hướng về phía đường cái mà chạy như điên, vội vàng ngăn cản mấy cái ô tô, taxi mà chạy.

Chia xa Tông Nguyên như chia xa ánh mặt trời, Ngôn Hinh chỉ cảm thấy lạnh, trước mắt cô là một thế giới màu sắc âm đạm, bịt miệng không ngừng khóc. Người lái xe cô gọi lại cứ nhìn chăm chăm vào cô, cô không quan tâm rồi ra phía sau ngồi.

Cô dừng ở quảng trường, quảng trường rất lớn có đàn bò câu đang đậu dưới nền, có mấy em bé đang chơi đùa, còn có mấy người già tụ tập chơi cờ vua.

Ngôn Hinh đầu óc trống rỗng không biết làm gì, chỉ chọn một cái ghế dài rồi ngồi xuống. Cô như một sinh mệnh yếu đuối cứ ngồi lặng lẽ như vậy mà khóc, đến khi đường phố, các tòa nhà bắt đầu sáng điện, hơi lạnh xộc thẳng, xuyên qua bộ trang phục đơn giản, mỏng mảnh của cô, đúng lúc đó thì đi động trong túi reo vang.

Cô nghe điện thoại với một giọng mũi đặc nghẹn lại, là mẹ cô gọi để thúc cô mau về nhà. Ngôn Hinh không dám trái lời, lau nước mắt, kéo lê thân thể lạnh buốt mà đi về.

Con gái và Hạ Tông Nguyên cuối cùng cũng chia tay rồi. Bà Ngừ cao hứng, làm một bữa ăn thịnh soạn, ngào ngạt hương thơm, vừa đem đồ bày lên bàn thì Ngôn Hinh trở về.

Nhìn đến con gái vì khóc mà sưng húp hai mắt, bà lơ đã, cời tạp dề ra: “Con tắm rửa nhanh rồi ăn cơm”.

- Con không đói bụng. Ngôn Hinh phát ra âm thanh nhỏ xíu rồi cúi đầu bước về phía phòng.

- Ngôn Hinh! Bà Ngừ không chịu được, thanh âm bén nhọn vang lên trong căn phòng như dọa người “Mẹ nói con quay lại ngay tại con điếc phải không? Con từ bên ngoài bước vào muốn mang theo bao nhiêu vi khuẩn, bao nhiêu vi khuẩn con biết không? Còn nữa, hôm qua mẹ trước khi đi có để lại tờ giấy cho con, muốn con giữ rồi dọn nhà, tại sao con không làm? Con muốn hại mẹ với cái bệnh này phải không, con tài cao rồi, con mới vui về đúng không?”

Ngôn Hinh giờ phút này rất khó chịu, chợt nghe bà Ngừ nhắc tới căn bệnh,. Sự ám ảnh theo gia đình cô bao nhiêu năm qua, theo bản năng, bà vai cô run run thu hồi từng bước lên phòng ngủ.

Vốn nên quen thuộc với hướng nhà vệ sinh thì sẽ tốt hơn với bệnh tình của mẹ mới đúng. Cô phải chà rửa sạch sẽ. Mỗi ngày về nhà phải vào phòng vệ sinh ngay, com nước xong cũng phải vào đó ngay, mỗi ngày đều phải tắm rửa. Hơn nữa trong nhà cứ hai ngày phải diệt khuẩn một lần, tám năm nay đã quen rồi.

Trước kia có bạn học đến nhà cô chơi, từ sau không bao giờ đến nữa, về sau cô mới biết được bởi vì nó không chịu nổi mùi diệt khuẩn ở nhà cô.

Cúi đầu tiến đến phòng bếp lấy xà phòng rửa tay, chà xát từng phần cẩn thận, muốn đem toàn bộ bàn tay chà cho rách luôn rồi đặt tay bên dưới vòi nước, cứ để như vậy. Sau đó cô lại xoa hai tay với nhau, cô xoa mạnh đến nỗi đôi bàn tay đỏ hồng lên mới chịu tắt nước.

Thế này vẫn chưa xong, còn lấy ra ở trong chai dung dịch sát khuẩn, pha nước theo tỉ lệ 1:9, đem tay ngâm vào đó 20 phút, cứ như thế. Theo bà Ngừ thì như vậy mới có thể sạch sẽ được.

Chương 14: Rửa Cho Hết

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Theo Ngôn Hinh nói thì muốn chia tay với Tông Nguyên, sớm đoán sẽ có kết quả như vậy, bà Ngừ thấy con gái như vậy nhưng không bị một chút ảnh hưởng, từng miếng cơm nuốt vào miệng.

Hinh nhi rất xinh đẹp lại dịu dàng, đi đến đâu cũng được mọi người thích, nhất là người khác phái. Ngay từ thời học tiểu học đã có rất nhiều thư tình cùng quà tặng. Bà ra quy định với cô nếu mà dám yêu đương thì không được đi học nữa. Cô quả thực rất ngoan ngoãn, nghe lời, từ hôm đó trở đi mỗi lần về nhà điều đầu tiên làm là đem nộp hết những gì nhận được hôm đó.

Hinh nhi lúc nhỏ lại còn thông minh, thành tích không chê vào đâu được, về sau lại còn thi đậu một học viện nổi tiếng cả nước. Làm cho người làm mẹ như bà cũng thấy rất tự hào, đi đến đâu cũng lấy con gái ra khoe.

Hinh nhi tuyệt vời, bà tin rằng với diện mạo cùng bằng cấp như vậy thì gả cho một người giàu sang không phải là chuyện khó, cô sẽ cho bà cuộc đời về sau này vô tư vô lo, không cần phải trốn tránh, lo sợ hãi hùng qua ngày nữa. Đường nhi thì không giống như vậy, a, nhắc tới đứa con gái thứ hai, nó ăn cũng không xong...

Rửa tay sạch sẽ xong, Ngôn Hinh đi lên tắm, mặc dù bây giờ cô rất muốn ngả đầu lên giường mà ngủ. Nhưng nhìn mẹ khó tính thế kia thì làm sao cô có thể, việc cô đi thẳng lên phòng bị la là một thí dụ.

Từ năm cô mười lăm tuổi thì trong nhà phát sinh biến cố, mẹ cô là một người phụ nữ kiên cường, tám năm đến nơi đây xây dựng lại từ đầu, dùng số tiền lương ít ỏi nuôi nấng hai đứa con gái. Lúc nào cũng lo lắng chuyện quá khứ sẽ bị moi ra, làm giáo viên đồng lương của bà không ổn định, lại nhiều áp lực. Cho nên cô luôn rất nghe lời mẹ, thông cảm cho mẹ.

Chung quanh lúc này đang rất yên tĩnh, cô tránh sang một góc mở nước chảy ra, để nó xối thẳng lên đầu, nước lạnh như băng trượt trên mặt cô, xộc vào mũi đau chảy nước mắt. Cô không quan tâm, cứ để nước như vậy kì cọ thân thể rất mạnh như muốn đem hết dấu vết cùng hương vị của anh mà vứt đi.

Cô lại nhìn thấy một thứ ánh sáng, là khuôn mặt Tông Nguyên hiện ra. Tông Nguyên. Tông Nguyên. Anh tốt như vậy, em làm sao có thể xứng với anh. Cô nhớ tới những lời nói vô tình đã làm Tông Nguyên đau lòng, bị thương, trái tim cô như tan nát. Hận không thể quay ngược thời gian, hận vì đã nhận điện thoại của Tiết Từ Nghiên. Hận vì đã đến khách sạn gặp người đàn ông kia.

Nếu thời gian có thể quay trở lại thì thật tốt, chẳng sợ tuổi thọ giảm đi 10 năm, không, là giảm đi 20, 30 năm, chỉ cần có thể đưa cô và Tông Nguyên quay lại với nhau.

- Hinh nhi, nước rất lạnh phải không? Mẹ quên nói với con là hệ thống nước ấm hỏng rồi, bên tường có bình thủy, con dùng nước trong bình thủy ấy. Thanh âm của bà Ngừ từ bên ngoài truyền đến.

Nước lạnh sao. Cô không cần nước ấm, thứ cô cần chính là nước lạnh, cô sờ tìm bóng tắm, cô đem bọt biển chà lên người, cô muốn đem toàn bộ thân thể này tẩy rửa sạch sẽ.

Trong phòng chỉ có ngọn đèn nhỏ phát ra thứ ánh sáng yếu, trong mắt cô lại đang khóc nên không thấy rõ mọi thứ, cô nhìn xuống dưới đất, từng giọt nước đọng lại trên sàn, cô thấy mình rất bản sao, nhất định cô phải chà cho bằng hết.

Một thân thể gầy yếu run run ở trong phòng tắm giặt chà suốt hơn 30 phút, cho đến khi làn da đã phồng hồng, đến khi toàn thân lạnh đến phát run, cô mới cảm thấy tâm lý của mình dễ chịu hơn một chút, trùm khăn tắm chạy ra, cô phi nhanh lên giường, trùm chăn lại.

Bà Ngừ ở trong phòng khách soạn bài, thanh âm rõ ràng truyền đến: "Hinh nhi, khi nào con có lương, hệ thống nước ấm hỏng rồi, trên người mẹ không đủ tiền, trên trường học thì cuối tuần này người ta mới phát".

Chương 15: Cảm Mạo

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Thực ra cô mới đi làm, đang trong thời gian thử việc, ở lại hay phải ra đi vẫn còn là một vấn đề đừng nói đến tiền lương. Ngôn Hinh vui đầu vào trong chăn khóc thút thút không nghĩ đến chuyện đáp lời mẹ.

Bà Ngừ vừa định lên tiếng nhưng ngay lúc đó điện thoại reo vang, bà phải đi bắt máy. Ngủ được chốc lát, Ngôn Hinh mơ hồ nghe thấy tiếng bà Ngừ nói chuyện điện thoại thiếu kiên nhẫn, đầy bức dọc vọng lại:

- Không có. Không có, muốn tôi nói bao nhiêu lần đây hả, con gái tôi không có ở nhà.

- Tên họ Hạ kia, tôi nói cho cậu nghe, buổi chiều Ngôn Hinh đã chia tay với cậu rồi, về sau đừng tìm con gái tôi nữa. Hiện tại đang có người theo đuổi nó, cậu đừng có mà gây chuyện, làm chậm trễ tiền đồ của con gái tôi.

- Ai? Cái gì? Cậu sẽ cố gắng? Ha ha, đừng mơ mộng hão huyền, cậu cố gắng phải trong bao lâu? Mười năm? Hai mươi năm hay ba mươi năm? Chỉ sợ lúc đó con gái tôi đã lập gia đình từ lâu, đứa nhỏ nhất cũng đã sinh con cháu. Cậu lấy cái gì mà cho nó hạnh phúc? Tôi nói cho cậu nghe, cậu lớn vậy rồi mà đầu óc để đi đâu? Buông tay đi, cậu không xứng với con gái tôi. Cậu chỉ có bộ dáng bên ngoài là coi được chứ thực tôi nhìn cậu chả có gì hơn người, một trăm năm sau vẫn là như vậy thôi.

Âm thanh dập điện thoại vang lên, cô ở trong chăn thảm rơi lệ, âm thanh nặng nề ấy như một đòn đánh mạnh vào trái tim cô làm cho tình cảm của cô và Tông Nguyên như bị nghiền thành bột rồi theo gió thổi bay đi, không còn lại gì.

Cô rất hiểu Tông Nguyên, anh rất có tự trọng, hôm nay mới vừa này bị cô nói như vậy, bây giờ lại bị mẹ cô châm chọc khiêu khích, chỉ sợ lòng tự trọng của anh đã bị tổn thương nặng nề, từ này về sau không tìm đến cô nữa.

Tông Nguyên! Thực xin lỗi, thực xin lỗi, cô cần môi nhỏ giọng nức nở, thân hình ở trong chăn co rúm lại, run lên.

Đêm hôm đó cô liên tục nằm mơ, có khi thấy đang đứng ở một mỏm núi đen lung lay sắp đổ, phía dưới là vực sâu vạn trượng. Có đôi khi thấy cả người đang phiêu diêu trong nước, bốn phía mênh mông không bờ bến, cô khóc hô cứu mạng, thét lên nhưng thấy cổ khăn đặc, không có sức lực, thân thể dần dần chìm xuống.

Rồi cô bừng tỉnh, đã là ngày hôm sau, nhìn đồng hồ 7 giờ rồi, định ngồi dậy thì hoa mắt, chóng mặt, sờ tay lên trán thì nóng ran lên rồi.

Nhất định là do tối qua đã tắm nước lạnh, cô tung chăn ra ôm đầu bước xuống giường, vào trong phòng tắm sờ soạng đánh răng rửa mặt, sau đó lại nhìn chính mình trong gương, đôi mắt trũng sâu, sắc mặt của ngày hôm qua so với hôm nay chỉ có hơn không có kém, tái nhợt lại tiêu tụy, cả người đờ đẫn như không có linh hồn, chỉ còn thể xác như bị tàn phá.

Bà Ngừ sáng sớm đã tới trường, trong nồi điện có cháo được giữ ấm, trên bàn có bánh bao, Ngôn Hinh cầm cái bánh bao gặm rồi ra khỏi nhà, tuy rằng cô đã đến phương nam sinh sống gần tám năm nhưng vẫn giữ thói quen của người phương bắc, dùng bánh bao và mì phở làm bữa sáng.

Cô bệnh nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục. Chỉ cần không phải địa cầu hủy diệt, tận thế thì vẫn có hy vọng. Con người sống ở thế giới này không thể ích kỉ, thăm nghĩ đến bản thân, có cha mẹ, có em gái, đây là trách nhiệm của người, người phải gánh vác nó. Đây là lời răn của mẹ nhưng năm gần đây dành cho cô, cô vẫn nhớ rõ.

Mẹ vì cô và Đường nhi mà kiên cường đến tận bây giờ, cô không thể ngã xuống, cô phải mạnh mẽ, cố gắng làm việc kiếm tiền, thay mẹ nuôi cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Phiên Dịch

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Đến công ty vẫn còn sớm, đồng nghiệp của cô Gi Mạn đang lút lút căn bữa sáng, ngẩng đầu nhìn sắc mặt khó coi của Ngôn Hinh:

- Cái người như quý vậy sao lại đi làm?

Di Mạn rất thẳng thắn, không nói quanh co lòng vòng, Ngôn Hinh không hề bực bội mà nói:

- Khả năng bị cảm lạnh, chỉ là cảm mạo bình thường thôi.

- Ôi... Di Mạn lại tiếp tục cắn ổ sandwich trong tay, phồng miện lên, nói thầm cái gì đó, cúi đầu kéo ngăn bàn ra, lấy một hộp thuốc liệng sang cô: “Một lần uống hai viên, một ngày ba lần, đây chính là thuốc Đông y, uống không buồn ngủ không ảnh hưởng đến công việc mà đảm bảo hết bệnh”.

Nghe khẩu khí giống tiện bán thuốc, Ngôn Hinh cảm kích cười nói “Cảm ơn”, trực tiếp nhét viên thuốc vào miệng đang định đi uống nước thì trước mặt hạ xuống một ly nước, ngẩng đầu lên thì ra là vị thủ trưởng Hoa Uyển Thanh.

Hoa Uyển Thanh nói chuyện kiệm lời, ngắn gọn: “Uống thuốc nhanh đi, công ty đang rất bận, cô ngã xuống ở đây tôi đỡ không kịp.”

Vốn là một câu nói đầy sự quan tâm nhưng qua miệng vị thủ trưởng kia thì thay đổi hẳn, Ngôn Hinh cảm ly nước ấm, nghẹn ngào nói “Cảm ơn”.

Đại học với chuyên ngành Tây Ban Nha, sau khi tốt nghiệp cô dùng các bạn học đi nộp sơ yếu lý lịch, cuối cùng là cô vẫn may mắn được nhận vào làm ở tòa nhà danh tiếng này. Đến bây giờ cô đã làm được nửa tháng. Dù sao cũng phải nói cô làm ở đây, thủ trưởng đối với cô cũng được, không giống như những bạn học đã từng nói với cô về sự lạnh lùng, xa cách sẽ có của những người lãnh đạo hay nhân viên ở đây, ngược lại cô thấy học rất dễ kết thân, làm cô cũng có nhiệt tình với công việc.

Điều đáng nói ở đây là phòng này thuộc sự điều khiển trực tiếp từ Tịch Anh Ngan, bên trong tổng cộng có năm người: Hoa Uyển Thanh, Di Mạn, Canh Lệ Lệ, Sư Tiêu và sau cùng là cô, tất cả đều là đàn bà con gái, mỗi người phụ trách phiên dịch những loại ngôn ngữ khác nhau. Mỗi lần họp Tịch tổng thường nói câu đầu tiên là: ngành này do hần quản lý, đều là tinh binh cường tướng, thiếu cái gì cũng không được.

Hoa Uyển Thanh vừa đi, Gi Mạn đã lắc lắc đầu:

- Hừ hừ hừ, thật không giống với tôi, lần trước tôi cũng bị cảm ho khan vài ngày mà không được thấy Hoa tiểu thư quan tâm, cô hôm nay sắc mặt mới kém một chút, Hoa tiểu thư đã tự mình châm trà, đãi ngộ cô. Ôi, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, đối đãi với mỹ nữ xinh đẹp luôn thương hoa tiếc ngọc. Thực hâm mộ cô.

Ngôn Hinh ngẩn người, Gi Mạn đang nói cười gì vậy. Cô xinh đẹp sao? Cô không cảm thấy thế chút nào, cô đã từng cẩn thận soi mình trong gương lại thấy chính mình chỉ là đoan trang rất bình thường, cũng từng phân tích từ nhỏ đến giờ mình luôn được hoan nghênh, cuối cùng quy kết là do mình hiền lành, chơi tốt. Thời buổi này xã hội tràn ngập sự cạnh tranh nhưng không vì vậy mà cô mang tính cách tranh chấp, uy hiếp người ta nên tự nhiên được mọi người thích.

Rất nhanh đã đến giờ, trên bàn có mấy đôi giấy tài liệu phiên dịch, trong hộp thư cũng có mấy e-mail, cô chọn một tài liệu có vẻ khẩn cấp đi phiên dịch trước, rồi đưa cho Hoa Uyển Thanh xét duyệt, đóng dấu sau đó trực tiếp mang đến phòng bí thư.

Văn phòng của bí thư chỉ cách một bức tường không tốn đến hai phút bước qua, nhưng cô lại đi chậm chậm, dùng gấp đôi thời gian, thật sự là bởi ý nghĩ sẽ ngắt đi, hai chân mềm oặt không có lực, mỗi bước đi dầm xuống lại nhẹ bằng như bước trên mây.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Xấu Hổ

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Trần bí thư nhận lấy văn kiện, ngẩng đầu nhìn sắc mặt Ngôn Hinh, ôn hòa ném một câu:

- Thân thể không thoải mái thì nghỉ đi, bệnh thể này đến đây cho ai xem?

Trần bí thư được cả công ty công nhận sự cao ngạo, Ngôn Hinh thần nhiên lắc đầu:

- Tôi không sao, Trần bí thư, văn kiện này rất gấp, phiền anh lập tức giao cho Tịch tổng, khách còn đang chờ hồi âm, thời gian là vàng.

- Tịch tổng tính tình thế nào toàn công ty đã biết, lúc này hần hoặc đang ngủ, hoặc đang trên đường đến, không đến vạn phần khẩn cấp, không cần gọi điện thoại cho hần, cứ để văn kiện đây đi. Trần bí thư không vội vàng, cứ chậm chậm buông lời rồi cúi đầu gõ lách cách trên máy tính: “Cô trở về làm việc đi”.

Ngôn Hinh sờ sờ cái mũi trở về, đi được hai bước quay lại nhìn vào văn phòng Tịch tổng, văn kiện này thật sự rất gấp. Tịch tổng bình thường không lạnh lùng, đối với nhân viên luôn giản dị, gần gũi, tiền thường cuối năm cũng rất dày, cô được đến công ty này thì bạn bè đều vô cùng ngưỡng mộ.

Bất quá cũng là do Trần bí thư nói vậy, công ty này rất kì quái, đều lấy việc ghét người ta ra để thúc giục nhưng càng thúc giục hần càng lùi ra, phiền, càng phiền thì mọi người lại không có lộc hay gì. Đường nhiên do hiểu rõ tính của sếp nên chuyện thúc giục rất ít khi phát sinh.

Đó không phải là phạm vi quan tâm của cô, cô tò mò là tại sao ngày nào sếp cũng đi làm muộn, trong khi tòa nhà công ty này ai ai cũng muốn thăng tiến nhanh như hỏa tiễn, công trạng nhiều vô số kể, thật sự là kì quái quái gỡ.

Thở dài, quên đi, chậm trễ thì chậm trễ, dù sao cô cũng đã nhắc nhở Trần bí thư. Cô dựa vào tường mà đi, cảm lạnh cô choáng váng, cô chậm rãi bước về phía toilet, đi rửa mặt.

Hai tay cô chạm vào nước liền rung mình, qua tiếng nước chảy cô nghe phía sau có tiếng vang, cô giật mình quay lại nhìn, nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch ra, hét ầm lên:

- Đi ra ngoài! Đi ra ngay! Không đi ra tôi gọi bảo vệ.

Người đàn ông đang cúi đầu kéo quần lên, thỉnh thoảng một tiếng thét chói tai liền nhướn mắt lên nhìn, gạt gạt khoe môi, chỉnh trang y phục rồi ngênh ngang đi ra ngoài.

- Vụng trộm vào vệ sinh của phụ nữ mà cao ngạo như vậy, lưu manh!

Ngôn Hinh tức giận xả ra, tên đàn ông đó dừng lại, xoay người liếc cô một cái, nghiêng ngẫm chỉ chỉ tay lên cửa:

- Tiểu thư ối, cô coi lại đi. Nếu muốn tiếp cận với tôi phải tìm cách nào tốt hơn chứ, dùng phương pháp nào khôn khéo một tí, cô không biết là phương thức gấp gờ này sẽ gây ra tai tiếng sao?

Ngôn Hinh ngần ra, hướng mắt nhìn theo phía bàn tay hần chỉ, sắc mặt đang trắng bệch lập tức đỏ bừng, thì ra không phải hần mà là cô.

Trời ạ, tự nhiên vào nhầm toilet, cả đời chưa từng xảy ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, tay chân cô lúng túng không biết để đâu, hốt hoảng thất thố cúi gằm đầu xuống mà chui ra ngoài, hần không thể đào một cái hố chôn mình vào đó không bao giờ ra nữa.

Cô đang đi ra thì đột nhiên bị hần ngăn lại, hần trêu đùa, đánh giá Ngôn Hinh: “Cô trông cũng được đấy, hay là vậy đi, cho tôi số điện thoại, anh đây buổi tối mời cô ăn cơm”.

Ngôn Hinh vốn đang thẹn thùng, lúc này nghe những lời nói đó y chang như lời đùa cợt của Tiết Cảnh Thiên, khí giận cô tích tụ lên trên đầu, quay người chạy phắt ra. Trong lòng thấy khó chịu không hay ho chút nào, choáng váng vào nhầm toilet lại gặp công tử đào hoa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cứu Tinh

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Vừa trở về văn phòng chưa được bao lâu, điện thoại nội tuyến vang lên, Trần bí thư muốn cô đi lấy văn kiện, xem ra Tịch tổng đã phê duyệt xong, giờ chỉ phải đi sang phòng của bí thư thôi.

Đi ngang qua văn phòng của Tịch Anh Ngan, vô thức liếc liếc vào trong, hình như Tịch tổng đang nói chuyện: “Đừng để bụng nữa mà, Mộ thiếu, mọi người đều trông chờ vào một mình anh, anh không đến làm sao chúng tôi thoải mái được, tiểu tử anh hôm nay chương, mà cũng không phải tôi làm chuyện gì quá đáng”.

- Thiên Nột, không phải anh đang lợi dụng tôi sao? Tôi nghĩ lại thấy không ổn, thôi thì cứ như vậy đi.

Hả, sao giọng nói này lại quen thuộc như vậy, Ngôn Hinh liền lấy tập văn kiện bước nhanh sang, kết quả vừa vặn người kia quay ra bắt gặp ánh mắt cô, chớp xẹt ngang đầu, cô lập tức chạy đi như tên bắn, trống ngực đập liên hồi, người đó chính là tên công tử cô đụng ở cửa toilet.

Vội vàng chạy về văn phòng, Di Mạn đang bê chồng hồ sơ ra ngoài, hai người thiếu chút nữa đâm sầm vào nhau, Di Mạn nhanh tay đỡ được chồng hồ sơ đang lung lay rồi chau mày nói với cô:

- Tôi xem cô sắc mặt kém lắm, nếu không trụ nổi thì đừng cố nữa theo lời Hoa tiểu thư nói đó, tôi sẽ giúp cô xin phép.
- Tôi thật sự không sao. Ngôn Hinh phủ nhận rồi chuồn qua chỗ khác.

Di Mạn vừa nghe nói đã không thấy cô đâu nữa, thấy nhưng không thể trách, mặc kệ cô nhiệt tình thân thiện hay lạnh lùng, có ý giữ khoảng cách thì thái độ Ngôn Hinh luôn giống nhau, bình thản ứng đối.

Cô muốn nói ngay từ đầu nhưng thấy không tiện, cô ấy có lẽ giấu sự không thích bất mãn ở trong lòng, chẳng như cô, thích hay chán ghét một người đều hiện rõ trên mặt.

Ngôn Hinh rất xinh đẹp, ngày mới vào công ty, thu hút không biết bao nhiêu là ánh mắt, những người đàn ông kết hôn rồi hay chưa kết hôn, khác phòng mà cứ chạy sang đây, chính là dễ gặp mỹ nữ, Ngôn Hinh được sắp xếp ngồi kế vách cô, cô đối với Ngôn Hinh không hiểu sao luôn có một tình cảm tốt đẹp, không có việc gì cứ thích tìm Ngôn Hinh nói chuyện phiếm, muốn làm chị em tốt với cô ấy ở công ty này.

Ngôn Hinh từ đầu tới cuối luôn giữ hòa khí, thời gian chưa được bao nhiêu nên cô không thấy thân thiết ở nơi nào, tất cả chỉ dừng ở mức đồng nghiệp bình thường. Trong lòng cô hay nghĩ thầm, có phải người ta thấy mình dè dặt quá, không thích mình. Làm ở đây càng lâu, cô càng muốn hòa nhập với mọi người, chứ không phải tỏ ra là một Ngôn Hinh cao ngạo.

Đồng nghiệp Canh Lệ Lệ đang ngồi sau bàn làm việc mà hồ sơ chất cao như ngọn núi, nhìn thấy Ngôn Hinh như được nhìn thấy vị cứu tinh:

- Ngôn Hinh, giúp chị với, giúp chị xem mấy phần văn kiện này với, có mấy từ ngữ chuyên ngành khiến chị đau đầu quá.

Ngôn Hinh cầm lấy phần văn kiện, nhìn từ trên xuống dưới, Canh Lệ Lệ bình thường phụ trách phiên dịch tiếng Anh, không phải là chuyên môn tiếng Tây Ban Nha của cô, nhưng bình thường ở trường cô cũng học lớp nâng cao ngoại ngữ để xin việc, kiếm thêm khoản thu nhập, cô thường xuyên cầm một sổ sách đến công ty làm, phiên dịch tiếng Anh cũng là chuyện thường, nhìn lên đầu phần hồ sơ thấy không quá gấp liền nói:

- Không thành vấn đề, em về bàn tra máy tính một chút rồi chút nữa đem lại chị chị.

- Vâng hả, chị cảm ơn em trước nha! Canh Lệ Lệ lộ rõ sắc mặt vui mừng: “Phần hồ sơ này quan trọng, chị lại đang ôm nhiều quá. Nếu giúp chị giải quyết, trưa nay chị sẽ mời cơm.

Ngôn Hinh cười nhẹ, quay sang máy tính, chuyên chú tra tư liệu, bàn tay như lướt trên bàn phím, tra được từ nào chú thích ngay vào tờ giấy, không lâu sau cô đưa bản dịch sang cho Lệ Lệ.

Canh Lệ Lệ không tin vào mắt mình, nhìn kĩ rồi hài lòng: “Em thật là giỏi nha, ngay cả những từ ngữ hay câu cú gì cũng không dây khó dễ được cho em, công ty đưa em về làm thật là giá trị, chị đây chỉ biết mỗi tiếng Anh, ai như em thông thạo cả tiếng Anh cả tiếng Tây Ban Nha.”.

- Không có đâu, em chỉ biết được một chút thôi, lần sau có chuyện gì chị cứ nói. Ngôn Hinh khiêm tốn cười cười, nhẹ nhàng đem những sợi tóc vén ra sau tai, cúi đầu nhỏ nhẹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Gánh Nặng

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Trong lúc nghỉ trưa bộ phận tiếp tân gọi điện thoại nói là có người tìm, Ngôn Hinh bán tín bán nghi chạy tới thì thấy một bó hồng rất to, những nụ hoa kiêu diễm còn dính vài giọt nước trong suốt, tỏa ra mùi hương man mác, mọi người đều nhìn cô ghen tị.

Lúc còn cùng Tông Nguyên yêu nhau, cô cũng từng được hân tặng hoa nhưng chưa bao giờ khoa trương như hôm nay, cô phải cố hết sức mới ôm được hết bó hoa. Hân cả phải con nhà khá giả gì, toàn lấy tiền đi làm gia sư để mua hoa cho cô, nhiều nhất chỉ là ba chục bông. Cô xót tiền, nghĩ đi nghĩ lại thì nói hân không cần tặng nữa, hân ôn nhu xoa đầu cô, nói là không vấn đề gì, chỉ cần cô thích là được.

Cô thích, sao lại không thích kia chứ, miễn là hần tặng, cho dù là hoa dại thì cô cũng vui suốt cả buổi sáng.

Ngôn Hinh ôm bó hoa to ngất, tìm người giao hoa cả nửa ngày để hỏi lại nhưng không thấy. Ngẫm lại nếu là Tong Nguyên tại sao không thấy gì, di động cô để cả ngày toàn bàn chuyện công việc chứ có thấy hần gọi đâu, nên cô càng thêm khẳng định không phải là Tong Nguyên.

- Bạn trai tặng à? Di Mạn sáng mắt, đẩy ghế ngồi sát bên cô: “Thực không thể tượng tượng được nha, sao lại lớn như vậy chứ!”

Nếu không có việc đã xảy ra hôm trước thì Tong Nguyên nhất định sẽ đến đón cô lúc tan sở, có lần Di Mạn thấy nên mới cho rằng bó hoa này của Tong Nguyên.

Ngôn Hinh vô lực cười cười: “Chị thích thì tặng chị đây”.

- Thật hay giả? Gi Mạn tròn tròn mắt: “Hoa đắt tiền như vậy mà đưa cho chị hả? Bạn trai em không tức hộc máu mới là lạ.”

Xác định được người tặng hoa không phải là Tong Nguyên, Ngôn Hinh có một nỗi phiền muộn không thể nói trong lòng, cũng không buồn đoán ai cho hoa nữa, cần đôi môi tái nhợt, cô đem bó hoa đưa thẳng vào người Gi Mạn: “hoa chỉ dùng để ngắm, em thường thức một mình không có ý nghĩa, giúp em chia cho mọi người đi”.

- Hào phóng vậy ư? Di Mạn chà xát tay vào đùi, xoa hai mắt đứng lên: “Chị đây không khách khí đâu!”.

Ngôn Hinh gật gật đầu, sau đó ngồi về bàn nghỉ ngơi, che mặt lại để không ai thấy nước mắt tràn mi, Tong Nguyên, lúc này đây anh giận em, không thèm để ý đến em nữa sao?

Hoa hồng rất nhanh được phân phát hết phòng, thỉnh thoảng còn có người lại cảm ơn cô, cô khóc càng dữ, toàn bộ thể xác tinh thần mâu thuẫn, giằng xé, thông khổ dây dưa. Tong Nguyên, tại sao không phải là anh? Em không cần một trăm bông hoa, em chỉ cần một bông thôi, chỉ cần anh tặng em một bông hoa em cũng vui rồi, nhưng tại sao không có chứ, anh vì cái gì một chút tin tức cũng không có, thậm chí ngay cả một tin nhắn, một cú điện thoại cũng không có.

Thật xin lỗi, hôm qua em đã làm tổn thương anh, đâm vào lòng tự tôn cùng kiêu ngạo của anh, em thật sự xin lỗi. . . Em rất yêu anh, đáng tiếc là em không muốn anh phải chịu đựng con người không còn thuần khiết này nữa, là em không xứng với anh.

Sau một lúc, thời gian nghỉ trưa kết thúc, cô vụng trộm quệt nước mắt, mở túi ra lấy khăn tay thì thấy có tờ giấy, là lời nhắn của mẹ: “Hinh nhi, đừng trách mẹ thúc giục con nhưng không còn cách nào. Con đang đi làm cũng là để gánh vác cho cho mẹ. Hôm nay con lên hỏi sếp xem coi có ứng được chút tiền nào không, mấy nước nóng có thể không sửa, nhưng cuối tuần này Đường nhi về, phải đưa tiền sinh hoạt cho nó, làm sao có thể để nó mang cái bụng rỗng đi học được chứ...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tránh Né

Edit” Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Cô thở dài một cái, Ngôn Hinh đem tờ giấy miết trong tay, cắn môi, đứng lên lại ngồi xuống, ngồi xuống rồi đứng lên, muốn tìm Hoa Uyển Thanh để thương lượng nhưng không dám, dù sao cô mới đến công ty hơn nửa tháng lại trong giai đoạn thử việc, tại thời điểm này mà xin ứng trước lương thì rất khó coi.

Mẹ cô từ trước đến giờ dạy ở trường tiểu học vẫn là thay cho giáo sư, không được trả cao bằng người ta.

Mấy năm nay có thủ tục chuyển người trợ giảng thành giáo viên chính, nhưng mỗi lần đến cơ hội này thì mẹ cô lại bị kẹt bởi vì không có hồ khẩu địa phương hợp lệ, thỏa điều kiện, mẹ cô không thể cứ tiếp tục làm phó giáo viên, sợ dĩ mẹ cô được làm lâu như vậy là do giáo sư chiều cố.

Hồi trước, từng tháng tiền lương trong nhà chỉ đủ cho các chi tiêu, chưa kể đến còn phải cho học phí cho hai chị em cô, thường thường tiền lương mới nhận chưa được một tháng đã hết nhanh, những ngày kế tiếp sống rất khó khăn.

Ngôn Hinh khi học trung học có đi làm thêm, để giảm bớt gánh nặng cho mẹ nhưng cuối cùng mẹ cô nghiêm khắc quát bảo ngưng lại, một lòng muốn cô chăm lo học hành, thi đỗ đại học. Bây giờ cô đã tốt nghiệp và đi làm nhưng vẫn chưa thể đỡ mẹ thêm chút nào, trong lòng cô thấy hổ thẹn.

Đến giờ tan sở, mọi người đều lo thu dọn đồ đạc này nọ, Ngôn Hinh ngược lại không có vẻ gì là gấp gáp, vội vã, từng động tác thông thả, chậm rãi, cả người nhìn có vẻ rất hờ hững.

Di Mạn cùng Sử Tiêu đều đã có bạn trai nên đến giờ tan sở là chuồn nhanh như con thỏ, Canh Lệ Lệ vừa kết hôn chưa được bao lâu, đang ở trong thời kì nồng ấm nhất, đi ra đi vào gọi điện thoại miệng ngọt ngào một tiếng anh yêu, hai tiếng cục cưng. Chưa đến một phút sau giờ tan tầm, chỉ còn mỗi cô và thủ trưởng Hoa Uyển Thanh.

Ngôn Hinh lén nhìn Hoa Uyển Thanh thu dọn đồ, cân nhắc xem nên mở miệng như thế nào, Hoa Uyển Thanh dọn dẹp xong trước khi đi quay ra nhìn cô một cái: “Ngôn tiêu thư, sao còn chưa đi? Sắc mặt kém như vậy thì nên về sớm mà nghỉ ngơi.”

- Vâng! Ngôn Hinh ỉu xiu nhìn thủ trưởng rồi đi, cuối cùng cũng không có dũng khí mở miệng, ừ ừ đi ra khỏi tòa nhà. Thế nào mẹ cô cũng hỏi chuyện tiền bạc, biết nói thế nào đây?

Tiếng còi xe inh tai làm cô giật nảy mình, một chiếc xe sáng bóng lướt đến trước mặt cô, người trên xe hất hất cảm hứng về phía cô nói:

- Lên xe!

Thấy rõ mặt đối phương, Ngôn Hinh thiếu chút nữa rớt cằm xuống đất, lại là tên lãng tử vô nghĩa ấy. Cô cầm đầu bước thẳng về phía bên xe bus. Bỗng nhiên cô bắt gặp hình bóng một người, dừng bước ngạc nhiên, Hạ Tông Nguyên giờ đây đang đứng cách cô chưa tới năm mươi bước phía bên kia đường, ánh mắt chiếu thẳng sang cô, hắn đã sớm chờ ở đây.

Cô cố gắng kiềm chế nỗi chua xót đang dâng lên trong lòng thì thấy hắn đang rào bước về phía cô. Cô quay ngoắt người lại, người ở trong con xe thể thao kia ngạc nhiên, ngả ngón nói với cô:

- Đổi ý nhanh như vậy ư? Chắc muốn cùng anh ăn cơm chứ?

Ngôn Hinh lúng túng cụp mắt lại vò vò hai tay: “Lái xe đi”

Người đàn ông ấy hứng thú, hạ cặp mắt kính đen xuống, vẻ mặt ra vẻ đang nghiên cứu cô:

- Cô không sợ tôi là người xấu, đem cô đi bán hả?

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cáo Trạng

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Tông Nguyên chắc hắn đã thấy hết, Ngôn Hinh hít vào một hơi cảm thấy khó thở, yếu ớt trả lời: “Nhìn thấy anh đi loại xe thể thao này đã nói lên rằng anh là người có tiền, với thân phận như anh mà đi bán tôi thì chả bỏ bèn gì”

Cô có gan nói đúng điểm hấn có tiền, đó là điều thứ nhất hấn thích. Nam tử “xì” một tiếng rồi nở nụ cười, từ trước đến nay hấn đã kết giao với các cô gái, họ muôn hình vạn trạng nhưng chả có cô nào nổi bật. Hôm nay lại gặp được người thú vị như vậy xem ra rất mới mẻ.

- Không đi nhanh thì tôi xuống đây! Thấy hấn chậm chạp không chịu khởi động xe, Ngôn Hinh ngồi không nổi nữa, Tông Nguyên thì đang đi lại chỗ này, đến lúc đó đối mặt với người đàn ông này sẽ bị lộ hết.

- Đừng nóng. Ai nói tôi không đi. Chính là chờ một người! Hấn cười cười đem cô kéo trở về, thay cô thắt dây an toàn rồi chỉ chỉ về phía cửa tòa nhà đi ra một người.

Ngôn Hinh lập tức trừng lớn mắt. Người đi tới không ai khác chính là sếp của cô – Tịch Anh Ngạn.

Không bao lâu, chiếc xe bên cạnh đã nghe tiếng mở khóa, Tịch Anh Ngạn đã khéo léo xách hai cái túi to kèn, nhanh chóng chui vào xe, nhìn nhìn người ngồi ở ghế phó bên xe kia là Ngôn Hinh sau đó cùng nam tử nói chuyện:

- Một thiếu, người mới vừa từ Bắc Kinh trở về đã nhanh chóng đem được nữ nhân viên xinh đẹp của công ty tôi lên xe rồi, người cũng thật là người có năng lực.

Hắn không cam lòng yếu thế, nghiêng nghiêng đầu qua đáp lại: “Như nhau, như nhau cả thôi. Hôm trước chả phải anh mang Ny Ny đi theo còn gì.”

Tịch Anh Ngạn nhún nhún vai, vẻ mặt bất cần: “Thôi đầy đủ cả rồi, hai chúng ta đừng ở chỗ này ba hoa nữa, bọn họ gọi điện thoại thúc giục trở về rồi, xuất phát nhanh đi”

Nam từ giờ giờ ngón tay lên, còn Tịch Anh Ngạn lại rồ ga phóng trước, Ngôn Hinh xấu hổ thiếu chút nữa đem toàn bộ đầu ấn vào trong ghế ngồi, không biết Tịch tổng sẽ nghĩ thế nào về cô. Ngồi trong chiếc xe thể thao sang trọng, cô nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt không khỏi bất gặp Tông Nguyên, trong lòng lại có một trận khó chịu.

Xe vừa đi được một đoạn thì khuất bóng Tông Nguyên, Ngôn Hinh mím môi:

- Tiên sinh, cảm ơn đã cho tôi đi đoạn đường này, cứ đi đến chỗ kia thì thả tôi xuống được rồi.

Nam từ nghĩ cô hay nói giỡn lại tiếp tục lái xe, nhìn qua thấy cô đang cời bỏ dây an toàn liền vội vàng đem xe đỗ vào lề đường:

- A..., tôi cho cô đi xe như vậy, lợi dụng xong liền trở mặt.

- Tôi... Ngôn Hinh không nghĩ là Nam tử sẽ nói như vậy, lúng túng nói: “Tôi không có...”

- Không có? Không phải vừa rồi cô vì muốn trốn người đàn ông kia nên mới lên xe của tôi hả? Nam tử cười nhẹ chỉ chỉ lên kính chiếu hậu, đừng nghĩ hắn không biết gì, vừa rồi nhìn liếc qua một cái là hắn thấy ngay.

Người đàn ông này không khác gì một lãng tử, ánh mắt còn độc, Ngôn Hinh nhẹ nhàng cắn môi, lại nghe hắn nói: “Vậy bảo đáp tôi đi, cùng tôi ăn bữa cơm”

Thấy cô do dự, hắn cũng không ép, nhàn nhã tựa vào ghế lái, lấy điện thoại ra gọi: “Anh Ngạn, tôi nói cho người nghe một chuyện thú vị, hôm nay ở toilet công ty người, có...”

Hắn cao tay bỏ qua cô đi tác động vào sếp cô, Ngôn Hinh thở mạnh ra đoạt lấy điện thoại trong tay hắn, lại thấy đôi mắt đang cười của hắn, cô tức giận lườm hắn một cái, cuối cùng nhìn không được phì cười ra tiếng:

- Bữa tối miễn phí thì tôi ăn, lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Khẩu Vị

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Xe nổ máy phóng ra đường cái, hắn nhìn sang cô cười tươi nói: “Ngôn Hinh tiểu thư, rốt cuộc cô cũng chịu cười rồi!”

- Sao anh lại biết tên tôi? Cô lập tức giật mình nhìn hắn rồi nhếch môi nói thản: “Hôn nữa, tôi cười thì việc tôi chớ liên quan gì đến anh?”

Hắn nhẹ nhàng cười cũng không nói gì. Tốc độ xe dần chậm lại, cô nghĩ đã đến nơi, nhìn về phía trước thấy xe của sếp cô là Tịch Anh Ngạn dừng lại bên vệ đường, một cô gái có thân hình bốc lửa bước vào chiếc xe thể thao đó.

Hai chiếc xe xin lại một trước một sau cứ chạy. Nam tử nhàn nhã lái xe, có nhả hứng nói chuyện với cô: “Hôm nay tôi gặp cô hai lần, lần đầu tiên sắc mặt cô trắng như quỷ, đôi mắt đỏ hồng hình như là đã khóc. Lần thứ hai cũng chính là lúc này, cô căng thẳng, ịu xiu như người ta nợ tiền cô mấy trăm vạn, tiến thẳng đến xe của tôi, tôi mới nhìn sơ qua đã hiểu được: cô khổ sở vì tình. Nhìn dáng vẻ của cô thì vẫn còn yêu nhiều lắm mà sao lại chia tay?”

Người này đúng là kì quái, Ngôn Hinh nghĩ thế không đáp lời hắn, tựa vào thành ghế ngơ ngác nhìn dòng xe đang chạy bên ngoài, hắn cũng không giận, đơn giản chỉ chỉnh lại cái kính, cười kín đáo rồi lẳng lặng lái xe.

Ngôn Hinh đã sớm đoán được là sẽ ăn ở một nơi cao cấp, nhưng so với tưởng tượng của cô còn sang trọng hơn rất nhiều, cuối cùng cô có thể hiểu được bọn họ mà Tịch Anh Ngạn nhắc tới là bao nhiêu người.

Rất nhiều đàn ông ngồi kín gần hết một bàn, hình như tất cả bọn họ đều mang theo bạn gái, hơn nữa người nào người nấy cũng đều rất nóng bỏng.

Ngôn Hinh thấy có người nói chuyện với Tịch Anh Ngạn lưu ý đến cô gái đang nũng nịu bên cạnh sếp cô thì anh liền giới thiệu đó là Na Na. Vậy là bạn gái của sếp cô thay đổi mỗi ngày.

Nam tử kéo ghế ra cho cô, chờ cô ngồi xuống rồi đưa cho cô thực đơn: “Nhìn xem thích ăn cái gì?”

Viên phục vụ cầm tờ ghi món hướng về phía Ngôn Hinh. Ngôn Hinh nhìn đến bản thực đơn được thiết kế tinh xảo thì nhất thời thấy căng thẳng, lại chỉ thấy ghi tên món chứ không cho biết giá tiền. Trong lòng thầm nghĩ ngay cả giá tiền cũng không minh bạch thì đến khi đưa hóa đơn thì viết không vào thôi.

Đang trong lúc do dự, thì có người đánh giá Ngôn Hinh:

- Này, Mộ thiếu, sau khi về Bắc Kinh tôi thấy khẩu vị của anh thay đổi nhiều quá, thích ăn thanh đạm hơn à?

Nam tử miễn cưỡng dựa vào chiếc ghế đệm, liếc người đó một cái rồi cười nói:

- Tôi thay đổi khẩu vị thì sao? Anh có ý kiến gì à?

- Đó là... Tôi không thể có ý kiến sao? Nếu khẩu vị của anh thay đổi, về sau chúng tôi lại phải theo anh ăn chay mất. Người đó sờ sờ cằm, quan sát Ngôn Hinh: “Khỏi cần nói, nhìn dáng cô ấy kìa, xông tới ôm chầm lấy cổ chỉ tổ thấy đau thôi”

- Đi. Hấn xem thường người kia: “Thích thì tự tìm cho mình những gì anh muốn đi, đừng lèo bèo nữa!”

Ngôn Hinh cúi đầu chỉ lo xem thực đơn, giờ qua giờ lại không dám chỉ, bên tai tự nhiên lọt vào đoạn đối thoại như vậy cũng không để tâm. Họ đơn giản chỉ là giỡn nhau, cũng chả lỗ mắng gì, sếp của cô không còn ngồi đối diện cô nữa mà đi nói chuyện phiếm cùng mấy người hoặc đang cúi đầu thăm thì với bạn gái.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Quân Tử

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

- Cái thực đơn nó đáng yêu vậy sao? Nam nhân cùng mấy người bạn cứ nói qua nói lại một trận, thấy cô chậm chạp chưa chịu gọi món ăn, có chút buồn cười: “Đồ ăn nơi này không hợp khẩu vị của em hả? Không sao! Chúng ta đổi nơi khác”.

Ngôn Hinh sừng sốt, quay sang thấy hấn thực sự đã đẩy ghế đứng lên, người ngồi đối diện với hấn có chút nóng nảy: “Đừng như vậy, Mộ thiếu. Nơi này là nơi bạn bè chúng ta thường xuyên tụ họp, nếu muốn đổi chỗ thì đừng lo, chỉ sợ phong thủy nơi đó không tốt cho chúng ta. Lần trước đổi thì nhiều người đã nghỉ phép ra nước ngoài, bây giờ đến lượt người và người yêu như vậy, thật chẳng thể nào nói nổi!”

Mấy người khác cũng đệm vào, Ngôn Hinh cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đang chiếu thẳng về phía cô, xem ra tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện là cô, cô liền cup mắt xuống, vội vàng chỉ lung tung vào thực đơn: “Cái này... cái này... Cả cái này nữa...”

Người phục vụ lập tức nhớ kỹ, rồi mang quyền thực đơn chuyển sang nơi khác, Ngôn Hinh nhẹ nhàng thở phào ra.

Chờ đồ ăn được mang lên, hấn liền đưa hết đến trước mặt cô. Ngôn Hinh thấy mấy món được đưa tới thì khuôn mặt cứng đờ, lúc trước cô chỉ tầm bậy mấy món. Nhớ lại cái quyền thực đơn đó, nếu không nhầm thì cô đã gọi nước trái cây kèm tổ yến, tổ yến chưng đường, huyết yến làm lao, tổ yến đôn mi táo.

Trời ạ, xấu hổ quá, chỉ có mấy cái mà toàn tổ yến thế này, làm cho người ta tưởng rằng mình chưa ăn bao giờ, Ngôn Hinh đỏ mặt, cup mắt xuống không dám ngẩng lên.

Nam nhân thấy thế liền ghé sát tới bên cô, lấy đi một phần tổ yến: “Hóa ra là em lo lắng cho anh, hai ngày nay cổ họng anh không được thoải mái, tổ yến đôn mi táo bổ phổi khỏi ho”.

Một câu nói dễ dàng hóa giải sự xấu hổ của cô, Ngôn Hinh cảm kích ngược mắt lên nhìn hấn, hấn nhìn về phía cô nháy mắt một cái. Mấy người ngồi đối diện lại được dịp ồn ào: “Khụ.. khụ.. đừng có liếc mắt đưa tình nữa, bây giờ đang có đồng người lắm nha, nếu muốn tâm tình cái gì thì tới đến đâu gối tay ấp mà làm”.

Những người này thật mạnh miệng, cái gì cũng dám nói. Ngôn Hinh thấy vậy, cúi đầu thấp hơn, chăm chăm ăn đồ trước mặt.

Nam tử trông qua: “Trông cô thật có hứng thú, không bằng cùng chúng tôi về nhà”.

- Thôi, tôi không có gan vậy đâu! Đối phương đối giọng ngọt ngào: “Buổi tối tôi bận, bạn theo giúp Giai Giai”. Nói xong liền nhìn sang cô gái cao gầy ngồi bên cạnh, hung hăng thò một cái, người con gái trong lòng lập tức cười khanh khách cực kì khoa trương.

Ngôn Hinh bây giờ đã hiểu ra, bọn họ đều là những công tử đào hoa, lăng nhăng, sống phóng túng, lúc nào cũng chơi đùa không có cái gì gọi là đứng đắn. Những người trên bàn này toàn trò chuyện về cô phiêu, kinh tế, một kiểu xe quý nào đó, đi đâu cũng có bạn gái dính lấy bên người. Điều đáng mừng là người đàn ông bên cạnh cô có vẻ rất chín chắn, quân tử, lúc đi ra khỏi hội quán cô không cần thận nhìn rõ bậc thang, thiếu chút nữa là ôm đất rồi, hẳn liền lễ phép nhanh tay đỡ lấy cô.

Những người trong đó đi ra toàn leo lên những loại xe thể thao đắt tiền, chưa đầy một phút sau mỗi người một ngả.

Ngôn Hinh định tự đi về nhưng hẳn cứ nhất mực đòi đưa cô, nhìn lại thì chắc giờ đã hết xe bus, taxi thì lại tiếc tiền, cân nhắc mãi cô đành leo lên xe.

Về tới nhà, nhìn qua cửa sổ đã tối om, Ngôn Hinh theo bản năng liền lấy đi động của mình ra. Đây là loại đi động mẹ mua cho cô, hình như mẹ đã sớm nhắn tin cho cô nhưng màn hình tối quá, nhìn chả thấy gì. Chắc sau một thời gian dùng đã bị hư phần nào, hơn nữa ánh sáng trong xe lại quá mờ, cô cố sức giờ điện thoại lên phía ánh đèn.

- Trên đời còn có người sử dụng loại điện thoại này, quả là kì tích! Nam tử tò mò nhìn vào chiếc điện thoại đi động trong tay cô, chắc chắn lưỡi: “Trời, sao không nói với tôi là cô đến từ sao Hỏa hả?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thẩm Tra

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

- Ô! Sao anh biết? Ngôn Hinh nghiêm túc quay sang nhìn hẳn: “Tôi mới từ sao Hỏa về, có chỗ ở miễn phí, ăn ngày ba bữa, chưa kể lúc về còn có quà nữa!”.

Hắn không nghĩ là cô sẽ nói như vậy liền ngăn người ra sau đó cười ha ha: “Cô thật là hài hước, tôi kính phục cô, cả buổi tối vừa chịu ủy khuất bây giờ lấy lại tinh thần nhanh như vậy, tôi còn tưởng là hai người khác nhau”

Ngôn Hinh vốn chỉ định đáp lễ câu nói của hẳn, trong giọng có chút khinh bỉ, lúc này nghe hẳn nói như vậy không nín được liền nở nụ cười. Con người này thoát đầu nhìn cứ tưởng là công tử hay ghẹo gái, nhưng cư xử thận trọng, cũng rất công tử, không vô tâm vô phẩy.

Hắn giao hoạt nháy nháy mắt: “Ai...Đừng dùng ánh mắt này nhìn thẳng đàn ông nào nữa! Bằng không anh sẽ yêu em đấy!”

Ngôn Hinh dần dần cũng quen với sự không đứng đắn của hẳn, cúi đầu nắm chặt điện thoại xem tin nhắn, trường học ngày mai có bộ giáo dục đến dự giờ, mẹ cô tan tầm phải ở lại chuẩn bị, soạn bài kĩ lưỡng bởi vì trong nhà không có máy tính, còn muốn kiểm tra giáo án, quá muộn nên không trở về nhà.

Đọc xong tin nhắn, cô nhẹ nhàng thở ra, xem ra ông trời một lòng muốn giúp cô, nếu không, thấy cô về nhà thế này sẽ hỏi mãi không thôi. Mẹ luôn dạy cô cùng Đường nhi rằng phải luôn là một cô gái dù yếu đuối nhưng có lòng tự trọng, tự ái cao; mỗi ngày đúng giờ phải có mặt ở nhà, nếu có tiệc gì phải gọi điện thoại về nhà trước, nói rõ ràng cụ thể nguyên nhân, lí do, lúc về còn bị một hồi truy hỏi nữa.

Ngôn Hinh hồi nhỏ có cuộc sống đơn giản, nhẹ nhàng giản dị. Mỗi ngày đi học, tan học về nhà đúng giờ không phải là việc gì khó. Đường nhi thì ngược lại, thời học trung học thì cực kì nghịch, thường xuyên ở bên ngoài với bạn đến khuya mới về, cho nên ngày nào mẹ cô cùng với Đường nhi cũng cãi nhau, gãi chỗ trong nhà đều không được yên. Sau này Đường nhi ra tỉnh học đại học một tháng mới về một lần, ở nhà mới được yên tĩnh.

Bốn mươi phút sau, cô đứng dưới lầu nhìn ánh đèn của chiếc xe thể thao kia kiểu ngạo đi xa dần. Thật là kì quái, cô cùng với hẳn quen biết đã gần một ngày rồi mà cô vẫn không biết tên hẳn, cô nhớ bằng hữu của hẳn gọi hẳn là Mộ thiếu, xem ra hẳn họ Mộ.

Trên bàn cơm lúc này toàn đàn ông con trai nên không thể thiếu rượu, vì vậy cô cũng đã uống không ít, lúc này miệng lưỡi khô khốc. Thấy trên bàn có hai cốc nước lớn, uống hết rồi nuốt luôn hai viên thuốc cảm lúc sáng được cho vào bụng. Dù sao mẹ cô cũng không ở nhà cho nên không cần khờ trùng mà tắm rửa bay lên giường ngủ luôn.

Ban đêm có mấy lần cô tỉnh lại, trong mơ toàn thấy Hạ Tông Nguyên, mơ thấy ánh mắt tuyệt vọng của hắn khi thấy cô ngồi lên chiếc xe thể thao kia, cô cứ khóc rồi tỉnh dậy, sau đó mang theo nỗi đau đớn trong lòng mà chìm vào giấc ngủ. Ngày hôm sau tỉnh lại thấy đầu không còn choáng váng nữa nhưng ngực thì nhói đau, hình như hai viên thuốc tối qua thật sự phát huy tác dụng, lúc rời giường xuống thấy bệnh tình đã rõ ràng chuyển biến tốt.

Không biết từ khi nào mẹ cô đã về đến nhà, Ngôn Hinh xuống giường ăn cháo chuẩn bị đi làm, bà Ngữ ghé người qua cô hỏi: “Hinh nhi, con bàn chuyện với người ta sao rồi?”

Trong lòng cô thấy xót xa, nhìn mẹ cả một đêm không ngủ khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, Ngôn Hinh cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Con xin lỗi mẹ, người ta vẫn chưa trả lời...”

- Hôm nay em con, Đường nhi về nhà lấy tiền sinh hoạt phí thì lấy đâu cho nó đây? Bà Ngữ môi run run, không ngừng than thở: “Không thể trách con được, là mẹ vô dụng, đến bây giờ vẫn chỉ là người trợ giáng. Thời gian không còn sớm nữa, con mau đi đi”

Ngôn Hinh bước từ nhà ra thấy nặng trĩu, lời nói của mẹ cứ vang lên trong đầu cô. Người vô dụng không ai khác mà là cô, ngay cả đuổi kịp tổ trưởng để xin phép còn không có dũng khí, nói gì đến chuyện cùng mẹ gánh vác gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quỷ Dị

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Vừa đến công ty liền bị triệu ngay tới phòng họp, hội nghị do sếp lớn chủ trì. Ngôn Hinh bất an đi vào phòng họp, lúc đến nơi thấy mọi người đã đến đầy đủ.

Tối hôm qua là một con người bất cần đời, ăn chơi, hôm nay Tịch Anh Ngan đã quay lại vẻ mặt thật sự, nghiêm túc ngồi nghe những tổ trưởng báo cáo, ánh mắt sâu xa, ngôn ngữ sắc bén, đi thẳng vào vấn đề trọng tâm, khiến những vị tổ trưởng không ngừng toát mồ hôi lạnh, lắp ba lắp bắp khi nói chuyện.

Ngôn Hinh bội phục sát đất, Tịch Anh Ngan trước mắt và Tịch Anh Ngan trên bàn cơm tối qua quả là hai con người hoàn toàn khác nhau. Lưng cô đột nhiên thấy lạnh, cảm giác hằn đang nhìn mình, vội vàng ngồi thẳng dậy, vẫn đang có cảm giác hằn nhìn khắp lượt trên mặt mình, mãi không thấy dừng lại.

Hội nghị kết thúc đã giữa trưa, hôm nay Hoa Uyển Thanh xin nghỉ không đến, Ngôn Hinh lại nghĩ đến vẻ mặt than thở của mẹ khi trở về, quyết định đến gặp trực tiếp Tịch Anh Ngan trình bày. Đợi cho mọi người đi vắng hết rồi cô mới bước qua chỗ của Tịch Anh Ngan cúi đầu nói nhỏ:

- Tịch tổng, tôi có chuyện muốn bàn với anh.

Tịch Anh Ngan lạnh nhạt, chỉ vào văn phòng của mình, vì thế dưới con mắt đầy nghi hoặc của trần bí thư cô đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Ngôn Hinh thở ra một tiếng để ổn định tinh thần, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Tịch tổng, anh có thể ứng trước cho tôi nửa tháng tiền lương được không... Chỉ cần nửa tháng...

Tịch Anh Ngan châm một điếu thuốc, cười nhạt hỏi:

- Chỉ vì chuyện này?

Ngôn Hinh không nghĩ là sếp sẽ nói như vậy, tối hôm qua cùng sáng nay cô thấy rõ hắn chính là người hai mặt, trong lòng chợt thấy chùn bước, cũng không dám đối diện nữa liền gục đầu xuống thấp giọng nói:

- Thật xin lỗi, tôi biết là không thể nào chấp nhận chuyện này được, nhưng nhà tôi thực đang rất khó khăn, tôi bắt buộc phải...

Cô còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng Tịch Anh Ngan nói chuyện điện thoại: “Họ Bàn này, lập tức cấp cho Ngôn tiểu thư một tháng tiền lương!”

Ngôn Hinh kinh ngạc ngẩng mặt lên, không nghĩ Tịch Anh Ngan lại tốt như vậy liền cảm kích nói:

- Cảm ơn.

Không biết tự nhiên trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ kì quái, không biết có phải hôm qua hắn thấy cô đi cùng cái người gọi là Mộ thiếu, hiểu lầm cho nên

mới đặc biệt đồng ý.

Tịch Anh Ngan lười biếng dựa vào cái ghế xoay, nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên, cười với ý tứ sâu xa:

- Chuyện này về công hay về tư tôi đều đồng ý, công ty này chính là coi trọng năng lực của nhân viên, các cô còn làm bên ngành phiên dịch, trong đó cô là người làm ít có chỗ sai nhất, Hoa Uyển Thanh cũng đã nhiều lần khen ngợi cô trước mặt tôi, cho nên tôi thấy cô là nhân viên rất tốt, hoàn cảnh nhà cô khó khăn đương nhiên công ty sẽ giúp cô.

Nghe xong, Ngôn Hinh kinh ngạc nhìn hần, trong lòng thấy khó hiểu, không đợi đến câu trả lời chậm chạp của cô, lại nghe hần nói:

- Nếu không có gì nữa thì ra ngoài làm việc đi.

- Cảm ơn Tịch tổng. Ngôn Hinh lập tức đi ra ngoài, đồng thời cảm thấy vô cùng kì quái, cảm thấy khuôn mặt tươi cười của Tịch Anh Ngan đang cất giấu cái gì.

Mang theo nỗi nghi hoặc như vậy, khi ăn cơm trưa đang còn nghĩ lại chuyện này, đột nhiên nhận được điện thoại, cô liền nghĩ ngay là Tổng Nguyên. Ngay đó cô mới vào làm ở công ty, vì không muốn quấy rầy công việc của cô, nên giữa trưa Tổng Nguyên mới gọi điện đến.

Nhưng bây giờ cô cùng hần không còn gì nữa, chịu đựng sự chua xót đang dâng lên trong lòng nhìn vào màn hình thấy một dãy số lạ, không phải điện thoại của Tổng Nguyên, cô ấn nút nghe, hoang mang hỏi:

- Xin hỏi ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tránh Né

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

- Ngôn tiểu thư, tối nay có rảnh không? Tôi là Mộ Trùng. Giọng nói có pha chút ý cười.

- Mộ Trùng? Ai là Mộ Trùng? Ngôn Hinh mờ mịt lặp đi lặp lại, xác định chắc chắn là mình không quen người nào tên Mộ Trùng, vì thế lập tức nói rõ: “Tiên sinh nhầm người rồi”.

Đang chuẩn bị tắt điện thoại thì đối phương đã nhanh nhẹn lên tiếng: “Cô tuổi còn trẻ mà trí nhớ thật là kém, tối qua tôi còn lái xe đưa cô về tận nhà!”

Lập tức nhớ ra người đang nói chuyện là ai, Ngôn Hinh thấy nao nao, không nghĩ hần lại gọi điện thoại cho cô, vốn nghĩ loại hoa hoa công tử này sẽ không lưu tâm đến một người như cô. Nghĩ lại sáng nay Tịch Anh Ngan mới ứng trước lương cho cô, không dám đắc tội với bằng hữu của sếp vì thế mới nhẫn nại nói:

- Xin chào! Mộ tiên sinh, anh có việc gì sao?

Mộ Trùng thờ dãi: “Tôi không phải họ Mộ. Nhưng nếu cô thích gọi thì cứ thế mà gọi”

Hần thờ dãi mang theo một chút đa sầu đa cảm, Ngôn Hinh thấy mắc cười, tối hôm qua cô nghe rõ ràng mọi người gọi hần là “Mộ thiếu”, bạn gái của những người đó đều gọi hần là “Mộ thiếu gia”, chả lẽ những điều đó còn không chứng minh là hần họ Mộ.

- Ngôn tiểu thư, cô còn chưa nói cho tôi biết có cho tôi vinh hạnh được cùng cô ăn bữa cơm? Trong điện thoại, thanh âm của Mộ Trùng lại khôi phục vẻ bất cần đời thường ngày.

- Buổi tối tôi không rảnh. Tan tầm phải về nhà ăn cơm. Đây xem như là cái cớ để từ chối, mà cũng là nói thật.

- Ha ha...đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười: “Đây là thể loại lí do gì vậy? Bây giờ là thời đại nào rồi? Cô đừng nói với tôi là bây giờ gia đình cô nghiêm khắc, mỗi ngày về nhà đều phải đúng giờ đó nha!”

- Thật là như thế mà... mẹ tôi quản giáo cực kì nghiêm. Giọng nói của Ngôn Hinh rất vô tội lại chân thành, trong lòng thì thầm cười trộm, chưa bao giờ biết quy định của mẹ hôm nay lại phát huy công dụng như vậy, có thể giúp cô chặn điện thoại của chàng lãng tử này.

Điện thoại lập tức im lặng rồi truyền đến từng tiếng cười nhẹ: “Vậy thì thôi. Anh đây rất nhiều thời gian, hẹn lần sau vậy”. Tiếp đó trong điện thoại nghe tiếng đối phương nói thản: “Hồi còn ở nhà không tưởng tượng được đâu, tôi còn trốn nhà đi, ba tôi ở Bắc kinh không quản nổi. Tôi mà không chạy trốn chết đi sống lại, thì giờ đã bị nhốt lại rồi.”

Ngôn Hinh nghe thấy liền nhớ kỹ những lời này, ngẫm lại thì thấy con người Mộ Trùng này thật thú vị, cô tự hiểu rằng cô chỉ là một người bình thường, còn hẳn là loại công tử nhiều tiền muốn cùng mình ăn cơm chẳng qua là tìm thứ mới mẻ giải buồn. Không nên lưu tâm con người này. Còn nữa, không thể trêu vào hắn, hắn là loại người không đơn giản, có thể tránh được thì tránh.

Giờ nghỉ trưa vừa hết thì bên tiếp tân lại có điện thoại đến, hôm qua với hôm nay giống nhau, lại có một bó hồng lớn tặng cô nhưng vẫn không có đề danh thiếp. Trong lòng cô thấy khó chịu định vứt luôn vào thùng rác. Cuối cùng lại chia cho mỗi người trong văn phòng một bông, bọn họ rạng rỡ nhận hoa, con gái mà nói không có người nào là không thích hoa.

Lúc tan tầm, cô đi qua bên bộ phận kế toán lấy tiền, rồi phân ra từng khoản, có cả khoản sinh hoạt phí của Đường nhi. Từ công ty đi ra, cô thở dài từng hơi, về đến nhà thì đưa toàn bộ tiền cho mẹ.

Bà Ngừ phá lệ, cao hứng ôm chặt cô rồi hôn mấy cái: “Con gái ngoan của mẹ, con cuối cùng cũng trưởng thành rồi, mẹ khó nhọc gánh vác bao nhiêu năm như vậy, đợi đến ngày này quả không dễ.”

Nhìn khuôn mặt kích động của mẹ, Ngôn Hinh cũng thấy xúc động, thấy cảm kích sếp Tịch Anh Ngạn, riêng việc hẳn cho cô ứng trước tiền lương là đã chiếu cố rồi, bởi vậy cô sẽ đặc biệt cố gắng làm việc hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ái Muội

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Đương nhiên cũng có áp lực bởi Tịch tổng yêu cầu các cô phải dịch chính xác một trăm phần trăm, nhưng có lúc sơ sẩy. Mấy ngày hôm trước Ngôn Hinh đã làm sai một lần, phiên dịch sai 1 từ ngữ mà Hoa Uyển Thanh không xét duyệt mà đã đi ra, cuối cùng bị Tịch tổng phát hiện, vì thế cắt tiền thưởng tháng của cô và thủ trưởng Hoa Uyển Thanh, từ đó về sau cô luôn chú trọng đến chất lượng, thật cẩn thận, tuyệt đối không cho phép mình phạm sai lầm.

Buổi chiều Sứ Tiêu và Canh Lệ Lệ bị phó tổng đưa đi gặp một người khách Anh quốc, văn phòng chỉ còn ba người. Ngôn Hinh phiên dịch rất tốt một văn kiện rồi đưa cho Hoa Uyển Thanh xét duyệt, Uyển Thanh tự mình kiểm tra một lần nữa, xác định đã hoàn hảo, không sót mẻ gì mới đưa cho cô đi vào phòng tổng giám đốc.

Vừa tới phòng Tịch Anh Ngạn thì trước cửa đã thấy đang có người nói chuyện, phản ứng đầu tiên của cô là xoay người bỏ đi nhưng chưa đi được hai bước thì phía sau đã truyền đến giọng nói của Tịch Anh Ngạn: “Ngôn Hinh, chờ một chút!”.

Cô âm thầm thở dài, phải làm sao đây? Tự nhiên đến đây rồi lỡ đụng phải cái tên hoa hoa công tử Mộ Trùng thì sao, nhưng không thể làm lơ lời nói của Tịch tổng được, vì thế cúi đầu quay lại, cầm tập văn kiện trong tay giơ lên cao:

- Tịch tổng, mời ngài xem qua.

Tịch Anh Ngạn không vội vã đón lấy, cười cười: “Cô Hoa nói cô ngoài tiếng Tây Ban Nha ra thì còn rất giỏi tiếng Anh, Mộ thiếu vừa vặn đến đây nhờ tôi tìm người phiên dịch, cô đi theo đi, tôi sẽ tính ngày công cho cô.”

- Hả? Ngôn Hinh không nghĩ là sếp sẽ bắt cô đi với tên hoa hoa công tử này, bất chấp phép lịch sự, cô giật mình tròn lớn mắt, tròn và lớn như hai quả trứng chim.

Mộ Trùng vừa thấy biểu tình đáng yêu của cô, nhìn không được cười, thấy vui vẻ trong lòng, cố ý cất giọng nghiêm túc: “Cái gì hả? Lời nói của Tịch tổng tôi nghe không hiểu, ý của anh nói thì đúng rồi, nhưng tôi phải làm gì với ai cơ?”

- Cái gì? Những lời thế này nghe cứ ái muội thế nào, Ngôn Hinh vừa định phản bác thì thấy Mộ Trùng với bộ mặt lưu manh đang mỉm cười xấu xa, không thèm nói nữa liền giằng tập văn kiện trong tay cô dúi vào Tịch Anh Ngạn rồi cầm tay cô bỏ chạy.

Đứng trên lầu nhìn xuống thấy cái xe thể thao đang kiêu ngạo đứng đó, Ngôn Hinh thấy ngán ngấm, bước xuống dưới sân thì thấy Lữ tiểu thư đang cầm theo túi xách của cô... Thật là...

Âm mưu... Đây đích thực là một âm mưu!

Ngôn Hinh thấy tức giận, nhưng đây là nhiệm vụ mà sếp đích thân giao cho cô, không dám thất lễ với Mộ Trùng, chỉ dựa vào ghế không nói lời nào.

Cuối cùng hắn đưa cô đến một nhà hàng com Tây, hình như hắn là khách quen ở đây, quản lý tự mình ra chào đón họ rồi dẫn họ vào chỗ ngồi đẹp nhất, về mặt ân cần nói: “Mộ tiên sinh, mời ngồi!”

Ngôn Hinh nghe thấy, khinh bỉ nói thầm: “Còn không phải họ Mộ?”

Mộ Trùng nghe được câu nói của cô, nói khẽ với quản lý câu gì đó rồi quay sang cười nhẹ nhàng với cô: “Không tin tôi là thế nào? Các chứng từ đều ghi tên thật của tôi là Tạ Mộ Trùng, không tin tôi lấy ra cho cô xem.”

Hắn cầm bằng lái xe lách lách trước mặt cô thì cất vào trong cái bóp. Ngôn Hinh thấy rõ, thật sự là như lời hắn nói.

- Nhưng tại sao bọn họ lại gọi anh là Mộ thiếu hay Mộ tiên sinh gì đó? Anh rõ ràng họ Tạ mà?

- Chuyện này có liên quan đến quá khứ. Mộ Trùng nhú mi lại, trên mặt tựa hồ hiện ra vẻ buồn lãng tử: “Cô có muốn nghe không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lấy Cờ

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Nghĩ là không nên biết quá nhiều về đời tư của người khác nên Ngôn Hinh không hứng thú gì, lách lách đầu: “Không phải anh nói muốn tôi phiên dịch giúp cái gì sao? Tại sao lại chạy đến đây ăn? Giờ này cũng đầu phải giờ dùng cơm”

Vừa dứt lời, bồi bàn liền mang hai phần kem đến, cốc có đế cao thì có hai tầng kem, mặt trên có rải mấy quả hạnh, màu hồng nhuận như quả anh đào, mới nhìn qua đã thấy thơm ngào ngạt rồi.

- Berthillon từ Pháp đến cố ý làm món kem này cho cô đó! Tạ Mộ Trùng cười hi hi cứ nhìn cô: “Ném thử đi, để giảm nhiệt”

Cái tên công tử này thật hiểu người khác, biết cô đang nóng, Ngôn Hinh cũng không khách khí, Kéo cốc lên về phía mình, dứt một thìa vào miệng: “Nếu muốn làm cho tôi hạ hỏa thì đưa tôi về công ty đi”

Tạ Mộ Trùng vuốt vuốt cằm: “Cô thực sự lạnh nhạt tâm ý của tôi sao?”

Kem thật là ngon, tâm tình Ngôn Hinh dần dần tốt lên: “Đây chính là do anh tự nói, tôi chưa nói gì cả”

- Dù gì sếp cũng đã phái cô đi rồi. Tạ Mộ Trùng khoát tay, khóe môi ánh lên một nét cười giảo hoạt xấu xa: “Ăn xong, tôi mang cô đi làm chuyện chính sự”

Nói xong hắn nháy mắt một cái nhìn ngả ngón cùng 1 chút mờ ám, Ngôn Hinh như bị ghen, ho khan mấy tiếng đứng lên.

Tạ Mộ Trùng chắc chắn lưỡi hai tiếng nhân tiện sán đến ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô: “Anh nói em ăn chậm chậm thôi, không ai tranh với em đâu!”

- Anh... Là anh cố ý! Ngôn Hinh cố nén ho một tay chỉ vào tên đầu sỏ gây ra chuyện này, một tay vỗ ngực, nhìn thấy hắn đã thay đổi chỗ ngồi.

- Anh có làm gì đâu! Tạ Mộ Trùng khoát khoát hai tay nhìn cô vẻ rất vô tội: “Trừ việc anh mời em ăn kem, nhìn em ho anh đã giúp vỗ lưng để lưu thông khí huyết, ngoài ra chả làm gì hết, ngay cả bàn tay em anh cũng chưa sờ vào”

Người này làm đủ đường để người ta tin mình, xem ra Tịch Anh Ngạn đã hiểu rõ bản tính của hắn, Ngôn Hinh bắt nhả trọn ngược mắt lên với hắn: “Nói đi! Rốt cuộc anh muốn tôi phiên dịch cái gì?”

Ngôn Hinh tưởng là sẽ giúp hắn phiên dịch văn kiện, ai biết là hắn lại đưa cô đến chốn xa xỉ tên Quảng Mậu này. Vừa thấy đến cái tên Quảng Mậu, trong đầu cô lập xuất hiện những hình ảnh liên tiếp nhau như một đoạn tư liệu: Quảng Mậu là một tập đoàn cung cấp những thiết bị điện, có hậu cần vững chắc, các xí nghiệp luôn được hiện đại hóa, có bốn tổng công ty lớn trong đó sản nghiệp lớn nhất được đặt tại Trung Quốc là tiền đề phát triển ra những

chi nhánh, tập đoàn khác.

Sở dĩ cô nhớ được như vậy vì nghe nhiều thấy nhiều nên thuộc, nếu có chú ý đến Quảng Mậu thì tất cả đều vì Hạ Tông Nguyên. Hồi hấn sắp tốt nghiệp đại học, hấn rất thích làm nhân viên công vụ, hơn nữa lại thấy hứng thú với thuế vụ công thương, tập đoàn lừng lẫy khắp cả nước mà hấn từng mơ ước đó là Quảng Mậu.

Xe dừng trước một cái sân lớn, dưới đại sảnh xa hoa có một loạt mỹ nữ xếp thành hai hàng nhất loạt cúi đầu, đồng thanh nói: “Tạ tổng”

Hôm nay xem như Ngôn Hinh được mở mang tầm mắt, thoát nhìn đã thấy hấn có một chức vụ không nhỏ ở Quảng Mậu, đợi cho thang máy đi lên, cô để ý, quả nhiên hấn tiến vào văn phòng tổng giám đốc.

Tạ Mộ Trùng bước tới chiếc ghế xô pha, lập tức có một người thư kí bung đến hai cốc cà phê còn một người đặt chồng hồ sơ trước mặt Ngôn Hinh rồi nhanh chóng lui ra.

Tạ Mộ Trùng chỉ vào tập văn kiện: “Nhìn đi, em vừa ngủ vừa dịch cũng được, nhưng tốt nhất là phải làm xong trước giờ tan tầm”

Ngôn Hinh ôm chồng hồ sơ lên, lật lật vài trang, nắm bắt những điểm chính rồi nhìn đồng hồ, nhất thời thấy khó xử: “cho dù tôi là thiên tài đi nữa thì thời gian ngắn như vậy e là không làm kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thời Vụ

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

- Việc mà em cần phải làm đó là...Tạ Mộ Trùng bắt chéo chân, chỉ chỉ cái bàn làm việc: “Ngồi ở đó”

Nếu là do sếp tự mình phái cô đi làm việc thì Ngôn Hinh tự khắc sẽ dốc toàn tâm toàn sức. Cô bê chồng hồ sơ đến ngồi ở cái bàn đó, ghế da dễ chịu. Sau lưng là cửa sổ lớn sát đất có thể nhìn được toàn cảnh phố xá bên dưới. Rốt cuộc cô cũng đã hiểu vì sao các sếp đều thích loại ghế da dựa này, rất thoải mái, về phương diện khác thì nó có thể kích thích tâm trí, làm cho người ngồi hào hứng, sáng khoái, hưng hực tuôn trào.

Tạ Mộ Trùng nhìn cô nhanh chóng ngồi vào bàn vùi đầu vào tài liệu, tùy ý chọn một quyển tạp chí ô tô ở bộ xô pha lật xem, nhưng ánh mắt không nhìn vào quyển tạp chí đang cầm ở trên tay mà chăm chú như đang nghiên cứu gì đó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào một dáng hình xinh đẹp đang thực sự làm việc.

Tạ Mộ Trùng đưa cho cô một đồng thể này thì không khó, Ngôn Hinh rất nhanh đã phiên dịch được hai phần văn kiện, không khỏi tin tưởng là với tốc độ này thì tan tầm xong việc không phải chuyện khó. Cứ như vậy, cô với tay lấy tập tiếp theo, nhất thời sùng sốt, đây là một văn bản đầu trâu, đại khái có rất nhiều đất đai, bên trong có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành.

Nhìn lên bàn làm việc bên kia có một cái máy tính màu bạc, lại cảm giác có người đang nhìn mình thì quay sang xem Mộ Trùng, thấy hấn đang cúi đầu xem tạp chí.

- Tôi có thể dùng máy tính của anh không?

Tạ Mộ Trùng đầu không ngẩng lên: “Cứ tự nhiên!”

Ngôn Hinh vào tra một số thuật ngữ khó hiểu, cô vất vả lắm mới phiên dịch được xong hai trang, đưa cho hấn xem, kết quả lại bị hấn sửa đổi, thay đổi hoàn toàn hết, cho đến khi hấn gạt đầu vừa lòng mới xong.

- Anh giỏi như vậy thì tại sao bắt tôi phải phiên dịch? Ngôn Hinh chán nản ngồi trở về bàn, mắt vô tình lướt qua màn hình máy tính. Trời ạ! Đã 6 giờ rồi, cô luống cuống cầm điện thoại gọi về cho mẹ.

Điện thoại vừa được kết nối cô còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng nói hớn hờ của bà Ngừ: “Hinh nhi à, sếp của con đã đích thân gọi điện đến nói con phải tăng ca, làm tốt lắm, đói bụng thì đừng tiếc tiền, mua cái gì mà ăn nhé. Com mẹ vẫn còn trong nồi, trở về nếu còn đói thì lấy mà ăn.”

Xem ra đã được hấn sắp xếp chu đáo, Ngôn Hinh nhìn sang cái tên Mộ Trùng đang ngồi nhàn nhả ở xô pha, đáp lời: “Con biết rồi mẹ, con sẽ làm như vậy”

Cô vừa tắt điện thoại, Tạ Mộ Trùng khép tờ tạp chí lại, nâng đồng hồ lên nhìn, cười khê: “Đói bụng rồi, đi ăn com đi”

Ngôn Hinh chỉ vào tập văn kiện mới chỉ phiên dịch hơn một nửa: “Không phải anh đang rất cần sao?”

- Vội vàng cũng không thể để đói bụng được, em cứ làm việc bán mạng như vậy, anh là chủ ngay cả một bữa com cũng keo kiệt không cho? Tạ Mộ Trùng nháy mắt mấy cái, đem tập văn kiện kéo qua một bên rồi kéo cô chạy ra ngoài.

Người này cũng thật là, Ngôn Hinh bất đắc dĩ phải đi theo hấn, Ngôn Hinh không nghĩ là sẽ lại ăn com cùng đám người hôm trước. Cũng khung cảnh giống lần trước, họ vui chơi tùy ý, thoải mái vui đùa, có một chút tự do tự tại.

Bây giờ Ngôn Hinh nhìn lại các cô gái được đưa theo đều là những khuôn mặt mới, nữ nhân trong lòng Tịch Anh ngan cũng được thay đổi thành một người tên là Thanh Thanh.

Mấy người đó uống rượu nói chuyện phiếm, tán gẫu về tình hình chính trị đang xảy ra, bàn về tái chính, giá thị trường trong nước và nước ngoài, bạn gái họ ở bên cạnh như làm bình hoa, thức ăn trên bàn cơ hồ không người nào đụng đến. Nhiều món ngon như vậy không ăn cũng tiếc, Ngôn Hinh đang ngồi phía bên tay phải Mộ Trùng nghĩ thế, không thèm quan tâm đến hấn nữa, chậm rãi thưởng thức đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tự Ti

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Tất cả những người đàn ông ngồi đây đều cùng nói chuyện với nhau, Ngôn Hinh chả hiểu gì nên cô làm mình ngồi yên giống những bình hoa kia, tránh ánh mắt soi mói của người khác.

- Ê, Tiểu Mật Cam, bây giờ tôi nhìn cậu bằng một con mắt khác xưa nhiều lắm, hơn một tháng nay toàn ăn đồ thanh đạm không có miếng mỡ nào.

Tiểu Mật Cam? Ngôn Hinh cắn chiếc đã tròn tròn mắt, không nhìn được cười thành tiếng, tên Tạ mộ Trùng này tên gọi ở ngoài cũng thật phong phú, lúc thì là Mộ thiếu, lúc lại là Tiểu Mật Cam, con nít mới được gọi vậy, chắc chả mấy chốc thành Tiểu Xoài luôn quá.

Bộ dạng của Ngôn Hinh trong mắt mọi người rất thờ ơ, lạnh lùng không như cô Thanh Thanh ngồi đằng kia, xung quanh luôn náo nhiệt, làm cái gì ăn cái gì mọi người đều biết. Bây giờ, cô đột nhiên phát ra tiếng cười như chuỗi âm thanh của chuông gió ngân vang, Tạ Mộ Trùng ngạc nhiên đầy vui mừng, xoay qua người kia vừa cười vừa mắng: “Thạch Dương Sóc, anh cũng thật bản, tôi thích khẩu vị nào kệ tôi. Tiểu tử, không phải lần trước anh vỗ ngực nói sẽ tìm được người thế này sao? Người đâu? Hôm nay tôi phải mở mạng tầm mắt mới được.”

Thạch Dương Sóc cầm chai rượu rót ra, điệu bộ khoa trương nói: “Ôi.. Đúng lúc tôi tìm không thấy thì anh lại bắt bẻ tôi. Tôi sẽ còn tìm nữa. Tìm được rồi thì chỉ chơi hai ngày là thôi bay thôi”

- Anh cứ dùng sức mà thôi đi. Toàn thế giới này chỉ có một Ngôn Hinh này thôi, đốt đèn lồng đi tìm anh cũng chả tìm thấy người thứ hai. Tạ Mộ Trùng vừa nói, ánh mắt rực rỡ bắn thẳng sang cô, mờ ám như hai người đang có mối quan hệ mật thiết nào đó.

Người này suốt ngày bông đùa, Ngôn Hinh đã sớm quen, không thèm để ý. Một lát sau bọn học chuyển sang đánh mạt chược, tiền đặt cọc rất lớn, đánh thắng một ván thì vung vít tiền của, người đẹp bên học mặt mày hớn hờ nhặt tiền mỗi tay, nhưng số tiền lớn nhất thì mấy cô nói ngọt môi miệng mà vẫn không được. Số tiền đó đưa đến trước mặt Ngôn Hinh, cô sợ tái mặt xua tay liên tục như cầm phải khoai lang nóng.

Tạ Mộ Trùng miệng lẩm bẩm, tay nâng cốc rượu ngoại lên, vẻ mặt nghiền ngẫm: “Cầm đi, Dương Sóc tiểu tử này gặp em hai lần rồi, lần nào cũng to gan trêu đùa, coi như đây là lễ gặp mặt cho em”

- Anh nói với Ngôn Hinh như vậy thật không giống như bình thường chút nào, tôi càng nhìn càng thấy hình như đã gặp ở đâu đó rồi... Thạch Dương Sóc gãi đầu cười hắc hắc, nghĩ rằng Ngôn Hinh thật sự không thanh nhã thoát tục như vậy, làn da trắng nõn, mỏng và mượt cứ như mới tắm xong, đẹp không tả xiết, hấn chưa bao giờ thấy cô làm nũng như những người con gái khác, chỉ ngồi im lặng một góc nhưng vẻ đẹp lại khiến mọi người không thể nào bỏ qua. Mỗi lần hấn nhìn qua cô đều thấy cô đang nhìn cái gì khác, không có vẻ gì là tập trung, đáng vẻ như vậy lại khiến xương cốt của hấn như nhũn ra, hấn không thể ôm chầm cô ngay tại đó bất chấp mọi đau đớn, việc gì xảy ra.

Thạch Dương Sóc với Tạ Mộ Trùng là bạn thân từ nhỏ, ở trong một cái quân viện mà lớn lên, bây giờ vì một cô gái mà làm tổn thương hơn hai mươi năm tình huynh đệ thì không thể chấp nhận được, bây giờ chỉ có thể khò khê tình cảm của mình vào thôi, vừa nghĩ hấn vừa nhìn sang Ngôn Hinh. Rồi hấn lặng lẽ những người khác, không có người nào được như cô ấy. Hiểu được điều này, nam nhân thì ai chả thích mỹ nữ, nhất là người con gái có khí chất

thoát tục, không ai sánh bằng, phiêu diêu tự tại, những người xung quanh chỉ như bùn nhơ mà thôi. Nhưng hẳn cũng có nguyên tắc riêng của mình, bạn gái của bạn thân không được phép thất lễ.

Có tiếng nói vang lên: “Thạch Dương Sóc, tiểu tử nguoi thật là, đối với một người phụ nữ mà cứ quyến luyến như vậy, lần sau đổi mới đi được không?”

Lời này vừa nói ra đã cười vang, Thạch Dương Sóc giọng căm hận nói: “Ai nói? Ngưng ngay! Ta với Mộ Trùng bằng hữu nhiều năm như vậy nguoi không biết sao? Tôi đây phong hoa tuyết nguyệt, thiếu gì phụ nữ, bây giờ thấy Ngôn Hinh khí chất xuất chúng, muốn hỏi cô ấy có em gái không không được sao?”

Ngôn Hinh vốn không quen với cái nhóm người ăn chơi trác táng này, Thạch Dương Sóc nói chuyện phần sau hướng sang cô, cô miễn cưỡng nhếch khóe môi lên cười nhẹ sau đó cúi đầu không thêm đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Lí Do

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Cô biết rất nhiều ánh mắt đang chĩa thẳng vào mình; nhiều năm qua cô có rất ít bạn bè cơ hồ là không có, bà Ngừ mang theo cô và Đường nhi chuyển nhà thường xuyên, mới đầu rồi đi cô còn được bạn học quen biết và những người thân thương cảm, sau vài lần chuyển nhà thì không còn ai nữa, bắt đầu nhận thức mình là một đứa trẻ bị cách biệt.

Họ không giống như một gia đình bình thường, không thể khai báo hoàn cảnh gia đình, cũng không thể sinh hoạt đường đường chính chính dưới ánh mặt trời được, mà cô cùng mẹ còn có Đường nhi lúc nào cũng như đang né tránh, che giấu chỗ ở, sợ bị người ta phát hiện. Một khi bị phát hiện thì bọn họ chỉ có thể chuyển nhà, thậm chí ra khỏi thành phố đó luôn.

Từ nhỏ cô đã nhận ra thế giới này vô cùng tàn khốc, cô cố thay đổi vận mệnh nhưng vô lực, nhưng cũng biết phải làm sao để tránh những thương tổn cho mình, cô tự bảo vệ mình. Cô ý duy trì khoảng cách nhất định với mọi người, vì sợ họ khi biết sẽ từ chối, gạt bỏ cảm tình của mình, coi mình như răn rất, ánh mắt lại tràn ngập vẻ chán ghét.

Một đám người nhốn nháo, đến tận khuya mới tàn, cô đã sớm muốn về nhưng lại không muốn xấu hổ, quấy rầy nhóm Tạ Mộ Trùng đang cao hứng đánh bài, bây giờ thì muộn như vậy.

Ngôn Hinh vừa vào xe, việc thứ nhất làm là đem tập tiền kia cho hẳn, Tạ Mộ Trùng lái xe, cúi xuống nhìn số tiền trên đùi mình, hé miệng cười cười.

Ngôn Hinh nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy thoải mái vô cùng, cái hội quán đó là nơi ăn chơi trác táng, dành cho những lối sống phóng túng, căn bản không biết cuộc sống khó khăn bên ngoài, một lần mấy người đó đặt tiền cọc hay phân phát cho những cô bạn gái bằng tiền sinh hoạt phí cả tháng nhà cô. Lúc Thạch Dương Sóc đặt tiền vào tay cô, điều cô muốn làm ngay lúc đó là phúi nó xuống đất, thế nhưng lại nghĩ làm thế trước đám đông thì không được hay cho lắm thế nên cô mới nhận xuống.

Bọn họ có thể coi tiền là bùn đất hay thú tiêu khiển nhưng cô thì không thể làm vậy, đó là sự vất vả, khó nhọc của mẹ cô suốt một khoảng thời gian dài.

Làm người phải có chí khí, cô cần tiền nhưng kiên quyết không phải theo cách này. Đây là những lời mà mẹ cô luôn nói với cô và Đường nhi.

Lúc này đây Tạ Mộ Trùng lái xe đưa cô về tận nhà, cô cũng đứng dưới lầu nhìn chiếc xe nghiêng ngàng bỏ đi.

* * *

Ngày hôm qua mới phiên dịch được hơn một nửa số văn kiện, ngày hôm sau đương nhiên cô lại bị Tịch Anh Ngạn phái qua tập đoàn Quảng Mậu. Khi bước xuống dưới sảnh thì thấy xe của Mộ Trùng đã đứng chờ ở đó. Cô nghĩ giải quyết xong công việc, sẽ không xuất hiện trước mặt hắn nữa, bởi vậy phá lệ làm thật sự cẩn thận.

Làm xong, cô mang đến chỗ bàn hắn thấy hắn đang đóng dấu, Ngôn Hinh đứng trước cửa sổ mắt nhìn xuống phía dưới vừa nghe hắn nói điện thoại: “Khi nào thì trở về... Anh nhớ đó... Lần gần đây nhất là khi nào? Lại có diễn tập?... Không... Là chuyện lớn, chờ anh hoàn tất công việc bên kia sẽ cho anh gặp mặt.”

Gọi điện xong, hắn với tay lấy tập giấy trên tay cô, nhìn qua một lượt rồi truyền nói:

- Không sai một chút nào. Hoàn hảo.

Cuối cùng Ngôn Hinh quay đi, cúi đầu dọn cái bàn, lấy cái túi xách chuẩn bị bước đi thì chuyện hôm qua lại tái diễn, lại bị hấn kéo đi ăn com. Nhưng hôm nay chỉ có hai người bọn họ, không còn cái hội quán giải trí náo nhiệt ấy nữa.

Trên bàn com thịnh soạn Mộ Trùng nói vui vẻ, chế cười cô, không thể không nói là ở cùng với hấn cô thấy thoải mái lạ, mới đầu cô còn duy trì một bộ mặt lãnh đạm, chẳng bao lâu thì không nhịn được nữa, cười nhiều hơn ăn nữa.

Buổi tối đưa cô về đến nhà, theo thường lệ cô cũng chưa kịp nói gì thì cái xe của hấn đã nghênh ngang lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Trúng Tuyển

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Hôm nay Ngôn hinh đang giải quyết một tập hồ sơ khẩn cấp, còn hai mươi phút nữa là hết thời gian Tịch tổng đặt ra, đầu ngón tay trên bàn phím nhanh như tên bắn, hai mắt nhìn qua nhìn lại như không đủ dùng, đúng lúc này điện thoại di động trong ngăn kéo còn cổ tình reo vang, cô cứ nhìn một hàng câu vừa đánh xong, không quan tâm nhấn nút nghe.

Lập tức đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng nói quen thuộc: “Hinh nhi, là anh, Tông Nguyên”

Như thế nào cô cũng không nghĩ là sẽ nói chuyện lại với nhau trong trường hợp này, cô vĩnh viễn không nghĩ là hấn sẽ tìm đến cô lại, dù sao thì ngày đó cô đã làm tổn thương sâu sắc Tông Nguyên.

- Có việc gì không? Cô cố nén tâm trạng bối rối, còn cào đang cuộn lên trong ngực, gắng hết sức lấy giọng nói bình tĩnh mà hỏi.

Đầu bên kia trầm mặc vài giây: “Mấy ngày qua anh đều lên mạng xem danh sách, thấy em có tên trên bảng”

Ngôn Hinh nghe xong đầu óc trống rỗng, tim đập mạnh loạn nhịp hỏi lại: “Tại sao tôi không biết?”

- Danh sách này có sau giai đoạn phỏng vấn, đưa thư, anh gọi điện chỉ muốn nói với em một tiếng ‘chúc mừng’” Tuy rằng đây là việc vui nhưng giọng nói của Tông Nguyên có chút bi thương.

Ngôn hinh nhắm chặt mắt, không nói tiếng nào, nếu tin tức này đến khi cô và Tông Nguyên chưa có chuyện gì xảy ra thì tốt bao nhiêu. Nhà họ Tiết thật áp bức người quá đáng, dễ dàng hại cả một đời con người ta, còn làm liên lụy đến người khác. Đáng tiếc, tạo hóa trêu ngươi, nó tới chậm hơn một tháng.

Đợi hồi lâu không thấy Ngôn Hinh nói gì, Tông Nguyên nhịn không được cười khổ: “Hinh nhi, chúng ta... Có thể gặp mặt, nói chuyện không?”

- Không cần đâu, tôi nghĩ ngày đó đã nói rõ ràng với nhau cả rồi. Ngôn Hinh gắt gao cắn môi, lúc gặp mặt cô không dám cam đoan là mặt nạ bấy lâu nay cô mang với anh không bị sụp đổ, để đề phòng, cô chỉ có thể quyết tâm tự mình cứng rắn.

Giọng nói của Hạ Tông Nguyên run run: “Hinh nhi, sao em có thể nhẫn tâm vứt bỏ tình cảm bao năm của chúng ta? Luận về tài năng và năng lực thì anh không thể bằng cái tên Tạ Mộ Trùng lái chiếc xe thể thao kia, nhưng hấn có cái gì tốt kia chứ nếu không phải là con trai cưng của ông hoàng? Người như thế không có gì đáng lưu tâm, hấn chỉ thấy em xinh đẹp rồi chơi bời vài hôm thôi...”

Hấn càng nói càng chối tai, Ngôn Hinh biết hấn đang ăn phải dấm chua, cắn bản không như anh nghĩ đâu, em yêu anh, vì tiền đồ của anh em mới hi sinh cắt đứt quan hệ này, không phải vì tên Tạ Mộ Trùng.

Cô nắm chặt di động, sợ mình không kiềm nổi lại ghen ngào bật ra hết, cô lạnh lùng nói: “Tông Nguyên, đây là chuyện giữa anh và tôi, không liên quan gì đến Mộ Trùng, đừng kéo anh ấy vào đây”

- Hinh nhi, quay về bên anh đi, anh yêu em, anh làm nhân viên công vụ cũng là để sau này cho em một cuộc sống tốt, Hinh nhi...”

Tiếng gọi của Tông nguyên như một chiếc lông chim nhẹ nhàng rót xuống đáy lòng cô, cô phải thật gắng hết sức mới không thay đổi giọng nói: “Hạ Tông Nguyên, tôi đã nói rõ ràng với anh rồi, chúng ta không thể quay lại được đâu, về sau đừng tìm tôi nữa, còn có thể làm bạn bè của nhau”

Nói xong một tràng, lập tức tắt máy, cúi đầu chạy đến toilet, nhìn chính mình trong gương thấy hai mắt đã nhòe nước, cuối cùng không nhịn được đã

khóc thành tiếng.

Cô và Hạ tông Nguyên không học chung đại học, cô chuyên về ngôn ngữ Tây Ban Nha, hẳn lại là quản lý công thương. Khi tốt nghiệp hẳn không suôn sẻ trong chuyện tìm kiếm việc làm, ngược lại cô thì vừa ra đã có công ty tuyển dụng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Núp Bóng

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Thấy cô dễ dàng nhanh chóng có được việc làm ổn định, Hạ Tông Nguyên thấy nản lòng nhụt chí. Trong một hội chợ việc làm, có một công ty nước ngoài đăng bảng tuyển nhân viên công vụ cùng nhân viên công tác tại trụ sở. Lúc ấy vì muốn cố vũ hấn, cô cùng đăng kí, hai người cùng phỏng vấn, thi viết rồi sau đó là chờ tin tức.

Nhưng trong quá trình chờ thì Tông Nguyên lại đắc tội với người nhà họ Tiết, suýt nữa thì ngồi tù.

Ngôn Hinh vỗ nước lên mặt, như thế nào cũng không thể nghĩ sau khi cô cùng Tông Nguyên chia tay, vận mệnh lại chơi đùa cho cô và hẳn cùng trùng tuyến.

Nên làm cái gì bây giờ? Có nên nhận không? Nhớ lại lúc đó thật là khổ cực, có hơn bốn mươi vạn người tham gia nhưng công ty chỉ lấy có ba trăm người, cô chỉ biết cùng bốn mươi vạn người này cố sức trổ hết năng lực của mình và mong có sự may mắn.

Bà Ngừ xưa nay vẫn thường phản đối cô qua lại với Tông Nguyên, cho nên chuyện đăng kí thi làm nhân viên công vụ cô giấu đi, lúc trước là vì cùng Hạ Tông Nguyên đi tham gia, nhưng nay hai người đã chia tay cho nên không còn có gì nữa. Cứ vứt bỏ cơ hội ngàn năm có một này thì rất đáng tiếc và có rất nhiều người khát khao có được cơ hội này. Chỉ cần nhớ tới Hạ Tông Nguyên, cô lập tức liền tâm phiền ý loạn, quyết định từ bỏ.

Một lát sau đã bình thường lại được cảm xúc, ngồi vào bàn vui đùa vào công việc. Hoa Uyển Thanh từ bên ngoài tiến vào, lập tức đi thẳng tới chỗ tìm cô:

- Cô Ngôn, Tịch tổng kêu cô đến tập đoàn Quảng Mậu một chuyện.

Ngôn Hinh dừng bút, chậm rãi ngẩng đầu lên rồi yên lặng gật đầu:

- Đã biết rồi ạ, tôi làm xong việc này sẽ đi ngay.

- Tịch tổng nói bên Quảng Mậu đang rất gấp, không chờ được, có việc gì thì cứ ngưng lại đi, đến đó trước đã.

Gấp vậy sao? Ngôn Hinh nhìn vào phần văn kiện khấn trong tay, vừa nãy Tịch tổng bảo cô trong một giờ phải làm xong cái này, sao bây giờ lại phóng khoáng như vậy? Toàn bộ phần này chỉ có mình cô biết tiếng Tây Ban Nha, nếu cô đi rồi thì làm sao Tịch tổng có văn kiện mà xem.

- Dưới lầu có xe đang đợi, cô mau đi đi! Hoa Uyển Thanh đứng trước bàn cô, thúc giục.

Ngôn Hinh không còn cách nào khác, chưa kịp thu dọn đồ gì trên bàn đã túm lấy túi xách rồi đi vào thang máy. Lúc bước xuống đại sảnh thấy ngoài đường có một cái xe thể thao không thể không quen thuộc hơn đang đứng đó, nhất thời con tức của cô trào lên, cái tên Tạ Mộ Trùng này cũng thật là...

Hắn không phải có rất nhiều tiền sao? Có được hai mươi người như cô không phải chuyện gì khó nhưng tại sao cứ phải làm dụng quan hệ, chức vụ mà đưa cô đi? Hắn không biết hẳn cứ làm như vậy thì mọi người sẽ bàn tán cô hay sao? Là hắn cố tình mà, ai bảo hắn cứ núp bóng Tịch Anh Ngạn.

Hắn phi xe tới, cửa mở ra nhẹ nhàng, Tạ Mộ Trùng hạ kính râm xuống, bắt chuyện:

- Sao sắc mặt em kém thế? Ai dám khi dễ em?

Còn ai vào đây nữa, Ngôn Hinh tức giận thờ phỉ phỉ, cố ý nói:

- Thời tiết!

Mùa này là mùa mưa, mấy ngày nay trời vẫn hay mưa, hôm nay đột nhiên bầu trời trong vắt, thật khó có được khi thời tiết tốt như vậy, cô làm thế rõ

ràng là trọn mắt nói dối.

Vừa nhìn đến khuôn mặt mịn màng đang xịu xuống của cô, Tạ Mộ Trùng lập tức nở nụ cười, nghĩ rằng cô như thế rất đáng yêu. Từ nhỏ đến lớn, các bậc trưởng bối đều rất cưng chiều, hết mực nhìn hấn, cho nên bây giờ hấn hồ mura gọi gió đều được cả.

Nhiều năm qua, hấn đã từng tiếp xúc với đủ loại phụ nữ, những nữ sinh viên thuần khiết, những cô gái nóng bỏng... chỉ cần hấn tùy tiện gọi điện một cái là các cô đã sung sướng, xếp một hàng dài chờ hấn đại giá quang lâm. Duy mỗi Ngôn Hinh là không có vẻ gì vui mừng, sắc mặt thường xuyên như vừa nãy. Tạ Mộ Trùng đương nhiên sẽ không thấy phản cảm mà ghét, không thấy cô ra vẻ gì cả, ngược lại thật hiếm có, thật sự là rất thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đồng Cảm

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Tạ Mộ Trùng nắm tay lái, cười cười ngắm cô rồi nói: “Nghe nói em trúng tuyển làm nhân viên công vụ”

Đó là một câu nói khẳng định, không có một chút nghi hoặc nào cả. Ngôn Hinh nhạy cảm chú ý đến điểm này, tròng lớn mắt: “Sao anh biết?”. Thật sự là kì quái, chuyện này mới có cô và Tông Nguyên biết, còn hấn với cô quan hệ không xa không gần tại sao lại nắm bắt thông tin nhanh vậy chứ.

Tạ Mộ Trùng nở một nụ cười thần bí, đánh tay lái rồi nhanh chóng chuyển chủ đề: “Tập đoàn Quảng Mậu dự định mở rộng chi nhánh ra thị trường nước ngoài, có một viên thị sát ngoại quốc đến đây, anh cần một người phiên dịch Tây Ban Nha”

- Tôi nghĩ công ty anh là một công ty rất có thực lực, về khoản muốn có người phiên dịch giỏi đâu phải là khó”. Ngôn Hinh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, nói bóng gió.

Hấn muốn kéo cô về công ty hấn, Tạ Mộ Trùng vẻ mặt buồn cười: “Có gì không được! Anh là tổng giám đốc của Quảng Mậu, nhưng kì thật đối với việc thương mại buôn bán anh cũng không hứng thú, phần lớn chuyện của công ty anh mặc kệ”.

Gạt người! Người ngoài ai chả biết tổng giám đốc của Quảng Mậu là một người tài giỏi tham công tiếc việc, chứ nếu không thì công ty mới mở rộng được vài năm đã phát triển thành một tập đoàn thịnh vượng như bây giờ. Hít thở thật sâu, Ngôn Hinh cố dặn mình ít nói đi thì tốt hơn nhưng không nhịn được thốt ra một câu: “Anh thấy rất hứng thú với lối sống phóng túng như vậy sao?”

- A, em thật là hiểu anh! Tạ Mộ Trùng không để tâm lời châm chọc, khiêu khích của cô, tươi cười lộ ra nét ngang tàng: “Không cần làm cũng có tiền, mà ngày nào cũng ngập đầu trong đồng số mả, giấy tờ, buồn tẻ, không thú vị gì hết. Đòi người ngăn lắm, tại sao cứ phải đem hết tuổi thanh xuân cống hiến cho thương trường khốc nghiệt, không bằng cứ tận hưởng mọi vui vẻ lạc thú.”

Hấn rõ ràng là đang chung ra bộ mặt bất cần đời nhưng mí mắt hơi hạ xuống, lóe lên một tia sáng, cũng không rõ là thế nào, nhưng cô sững sờ khi thấy vẻ sâu nào thoáng hiện ra trong ánh mắt hấn, Ngôn Hinh thấy đồng cảm:

- Tạ Mộ Trùng, anh đang có tâm sự đúng không? Sao không nói ra cho nhẹ lòng, cứ giấu nỗi buồn như vậy không nên đâu!”

Tạ Mộ Trùng thở dài, trong mắt hiện lên tia ai oán: “Thật xin lỗi, con người anh cái gì cũng không thiếu, chỉ là thiếu sự đồng cảm, tình yêu của mọi người!”

Đột nhiên sự thương hại bao trùm cả tâm trí cô, Ngôn Hinh vội vàng nói một cách chân thật: “Không phải tôi ghét anh đâu. Tôi và anh là bạn bè với nhau, tôi chỉ muốn giúp anh thôi”

Tạ Mộ Trùng quay sang cô, ánh mắt tinh nghịch trẻ trung lộ rõ vẻ đang đùa, gian tà cười: “Nếu thật muốn giúp anh, chi bằng làm bạn gái anh đi, ở cùng một chỗ với em thật rất thú vị”

- Anh! Ngôn Hinh tức giận, nộ khí hiện rõ trên mặt. Phút trước trên mặt hấn tràn ngập nỗi bi thương bỗng nhiên bây giờ lại cột nhà, cô cảm thấy mình bị đem ra làm trò đùa.

- Anh nói thật lòng, Tạ Mộ Trùng nhún nhún vai, nhấn mạnh thêm: “Ngôn Hinh, nếu em bằng lòng, làm bạn gái anh đi”

- Anh... Anh... Anh đi chết đi! Ngôn hinh từ nhỏ đến giờ đây là câu nói mắng người thô bạo nhất, giờ phút này càng thấy rõ mình bị đùa cợt, vừa rồi cô lại còn tưởng hấn bị bệnh nan y thế nào, tuổi còn trẻ nên chán chường tất cả, cuối cùng là lại lừa cô.

Tạ Mộ Trùng nhìn sang thấy cô tức giận không nhẹ, đột nhiên nở nụ cười làm lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp: “Em giận sao? Chỉ đùa một chút thôi mà, thật là nhỏ mọn”

Cái gì? Đến nước này thì cô thật sự không nói nổi. Phải luôn cảnh giác với hắn mới đúng, Tạ Mộ Trùng là tên không đứng đắn, cũng thật lạ là tại sao mình lại như thế, đồng cảm với hắn, thật là ngu xuẩn!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phân Lượng

Edit: Vũ Lam Ca

BetaL Du Phong Lãnh Huyết

Quả nhiên đúng như lời Mộ Trùng nói, có một đoàn khảo sát người Tây Ban Nha đến, Quảng Mậu phái một đội ngũ nhân viên tinh nhuệ ra đón tiếp, Ngôn Hinh xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ. Trong quá trình ấy có một điểm nhỏ không đúng lắm, nhưng chắc là do cô nghĩ quá nhiều thôi.

Tạ Mộ Trùng đi đâu lúc nào bên cạnh cũng có một nam trợ lý, toàn bộ thời gian giao tiếp với người ngoại quốc, Tạ Mộ Trùng luôn nhìn về phía người trợ lý đó. Lúc đang báo giá cho toàn hội nghị, Tạ Mộ Trùng như phải xem thái độ của người đó, hoàn toàn rạp khuôn.

Đường đường là một tổng giám đốc sao lại phải nhất nhất nghe theo lời nói của một trợ lý, Ngôn Hinh cảm thấy kinh ngạc, nhưng nghĩ lại đây cũng không phải là chuyện của cô, cô chỉ việc phụ trách công tác phiên dịch cho tốt là được. Đoàn khảo sát đối với tập đoàn Quảng Mậu vô cùng hài lòng, nếu không có gì thay đổi ngày mai còn có đơn đặt hàng ở đây, đương nhiên kết thúc buổi khảo sát là mời cơm.

Ngôn Hinh không phải là người của công ty, nhưng không thể cứ thế bỏ về được nên phải đi theo giúp đỡ. Cũng may trên bàn ăn toàn món đặc sản Trung Quốc nên phải đi kèm với một loại rượu nhẹ đang thịnh hành ở Trung Quốc, nói chuyện giao tiếp một hồi rồi đưa bọn họ trở về khách sạn là kết thúc hành trình.

Đứng ở cửa nhà hàng, chờ Mộ Trùng đem xe lại đây cô đang rất mệt rồi. Lúc lên xe thấy hắn đang nói chuyện điện thoại, cô cũng không để ý, đến khi cô khôi phục tinh thần thì đã thấy xe dừng trước hội quán cao cấp quen thuộc kia.

- Nhìn em ở trên bàn cơm chỉ lo phiên dịch, chưa ăn cái gì, bây giờ vào đây nghỉ ngơi ăn uống rồi tí nữa anh đưa về! Lí do Tạ Mộ Trùng đưa ra hợp tình hợp lý, vừa có vẻ quan tâm chăm sóc cô lại rất đúng lễ giáo. Ngôn Hinh im lặng.

Tạ Mộ Trùng thấy cô suy nghĩ lâu quá. Lúc sau Ngôn Hinh chấp nhận đề nghị của hắn, tiến vào trong phòng mới biết mình bị mắc mưu. Bên trong là một cái bàn hình bầu dục kín mít người, gương mặt ai cũng quen thuộc, đều là bằng hữu của Mộ Trùng. Nhưng hôm nay hình như thiếu cái gì đó, thiếu những mỹ nhân làm nũng lúc nào cũng dính chặt lấy họ. Xem ra hôm nay có phần nghiêm túc, long trọng.

Thạch Dương Sóc thấy Ngôn Hinh nháy mắt mấy cái, sau đó nói với Tạ Mộ Trùng một cách nghiêm trang: “Huynh đệ, người tới rồi! Khi nào người tới? Mấy giờ máy bay hạ cánh?”

- Chuẩn bị rồi đó. Tạ Mộ Trùng nâng tay lên nhìn đồng hồ, rồi bước nhanh ra ngoài: “Tôi đi đón đây!”

- Đi đón lão đại sao có thể thiếu ta, ta và người cùng đi. Một người đàn ông mặc áo xám đứng lên đầu tiên.

- Đã lâu không được gặp lão đại rồi, tôi cũng đi!

- Còn có tôi...

Nhìn một đám người muốn cùng Tạ Mộ Trùng đi đón người nào đó, vô hình trung cho ta thấy đây là một người cực kì quan trọng nhưng Ngôn Hinh không có hứng thú muốn biết đối phương là ai. Vừa nghe nói Tạ Mộ Trùng phải đi, vội vàng chạy đuổi theo hắn đã có người kéo cô lại.

Người kéo cô lại là Thạch Dương Sóc, cười nham nhở: “Nói cho em dẫu nghe, em đừng đi, nhiều người đi đón như vậy không ai kém em đâu, người thì lúc nữa em sẽ được gặp thôi, đừng nóng vội như vậy”

Mấy chữ cuối cùng hắn nói kèm một tiếng cười mờ ám, Ngôn Hinh nhất thời không để ý:

- Cái gì mà em dẫu. Gọi tôi là Ngôn Hinh được rồi.

Trong mắt người ngoài thì cô rõ ràng đang giả ngu, Thạch Dương Sóc đơn giản nói:

- Đừng giấu anh, mấy người phụ nữ xưa nay bên Tạ Mộ Trùng chưa đầy ba tuần là hết, bọn em đã được hơn hai tháng, chả phải là chuyện tốt sao?
- Làm gì có! Tốt gì mà tốt! Ngôn Hinh không thể nói nổi, càng giải thích, càng nói nhiều thì như là giấu đầu hở đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thủ Trưởng

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Vừa rồi mọi người còn náo nhiệt, bây giờ đã im lặng hết. Ngôn Hinh muốn đi, kết quả lại bị Thạch Dương Sóc kéo lại, ở lại trong này, nhiều ánh mắt kì quái, mờ ám, thần sắc soi mói cứ chìa thẳng vào cô, làm Ngôn Hinh nổi da gà toàn thân.

- Ê, em dâu...

- Gọi tôi là Ngôn Hinh! Cô cúi đầu xất ông tay, sửa lại lời nói của đối phương.

- À, à, Ngôn Hinh. Thạch Dương Sóc nhếch môi cười cười, cẩn trọng hỏi: “Lần trước anh hỏi em còn chưa trả lời, em có em gái không?”

Ngôn Hinh lập tức cảnh giác đứng lên, cảm tình này của Thạch Dương Sóc thật đáng nghi ngờ. Đường nhi đang học đại học, cô chỉ muốn em tốt nghiệp đi công tác, rồi kiếm một người yêu thật bình thường, nên không bao giờ muốn giới thiệu em gái cho tên hoa hoa công tử này, vì thế nhẹ nhàng lắc đầu.

Ngôn Hinh không nói gì nữa, cụp lông mi xuống nhìn xinh xắn như một con bướm, Thạch Dương Sóc như mê mẩn, nhưng kịp thời tỉnh ngộ, khoát tay nói to: “Ừ, vậy coi như anh chưa hỏi gì. Em với Tiểu Mật Cam của chúng ta như người một nhà, về sau có gì khó khăn cứ nói”

Thạch Dương Sóc đưa cho cô tờ danh thiếp, cô nghĩ sẽ không cùng tên công tử này có nhiều liên hệ, Ngôn Hinh cầm lấy tờ danh thiếp, lơ đãng liếc nhìn, giật mình muốn lột tròng mắt. Thạch Dương Sóc là phó chủ nhiệm văn phòng ngoại sự tỉnh. Kinh ngạc đồng thời bây giờ cô mới biết vì sao Tạ Mộ Trùng biết tin cô trúng tuyển thành nhân viên công vụ, bởi vì người công bố trúng tuyển thuộc bộ phận ngoại sự.

Khó trách vừa rồi hắn nói có gì khó khăn sẽ giúp, đây không phải là một câu khách sáo, mà là một câu nói siêu thật lòng.

Ngôn Hinh đang nhất thời kinh ngạc, ở ngoài cửa tiến vào một người, Thạch Dương Sóc lập tức đứng lên: “Ồi, tiểu tử khi nào trở về nước?”

- Buổi chiều! Người đàn ông dứt hai tay vào túi quần, huyết sắc thông thả bước đến, đến trước mặt Thạch Dương Sóc thì đưa tay lên vỗ mặt hắn một cái: “Tại sao cứ xua đuổi tôi vậy?”

Thạch Dương Sóc bĩu môi: “Hừ, tôi với cậu là bạn bè thế nào, thương thương nhớ nhớ nhau thế nào? Tôi nói chứ, cậu đi nước ngoài nghỉ phép, như thế nào cũng không gọi bạn một cái, làm sao ai biết? Sau khi nghe ngóng mới biết được tình hình của cậu, giờ cậu lại trở về, cũng thật là, chả thèm nói một tiếng”

Người đàn ông xa lạ kia đã sớm chú ý tới Ngôn Hinh, liền quay sang đổi giọng: “Nhìn đẹp thật đấy, người phụ nữ của cậu à?”

Thạch Dương Sóc liếc hắn một cái: “Là nữ nhân của Mộ thiếu”

Người ấy chặc lưỡi, hứng thú nghiên cứu bộ dáng của Ngôn Hinh: “Thật là đặc biệt nha, vừa nhìn vào đôi mắt to long lanh này toàn thân anh như bị điện giật rồi, tê quá”

Nhìn hắn không ngượng mồm, Thạch Dương Sóc ngăn người, sau đó đập lên vai hắn một cái, cười mắng: “Cậu thật là, đừng nói bừa, cẩn thận chút nữa Mộ Thiếu trở về xéo luôn cái mồm của cậu”. Sau đó hướng về phía Ngôn Hinh giới thiệu: “Đây là Vu Hâm Dục, hội quán này là của hắn, điển hình của một nhà tư bản. Hắn lúc nào cũng không đứng đắn vậy đấy, em đừng để ý, tui anh lúc nào cũng nói chuyện với hắn như vậy nên quen rồi”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Hiền Vật Quý

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

- Xinh chào! Ngón Hinh hướng về phía Vu Hâm Dục nở nụ cười, xem ra người này không phải là người mà nãy giờ bọn họ nghênh đón. Bắt tay xong, Vu Hâm Dục kéo ghế ra cho cô ngồi, cô nhẹ nhàng nói lời cảm ơn rồi ngồi xuống, nghe hai người đàn ông đang hút thuốc lá nói chuyện phiếm.

- Dương Sóc này, khi nào Tạ đại ca đến, hôm qua ta có nói chuyện với anh ấy, anh bảo hôm nay việc của công ty kết thúc, ta đặc biệt muốn gặp anh ấy nên mới trở về nước.

- Mộ thiếu cùng mấy người nữa đi đón rồi, chắc về nhanh thôi.

Ngón Hinh từ đầu đến cuối chỉ thấy rất nhàm chán, cô thấy mình giống như một đũa ngọc cứ ngồi chờ một người mà đến cả chính mình cũng không biết là ai. Cô cùng Tạ mộ Trường có quan hệ gì người ngoài không ai biết, cô không hiểu gì về con người này, Tạ Mộ Trường đến cả tay cô cũng chưa cầm vào, hai người căn bản cái gì cũng không phải. Mọi người trong phòng đang chờ một nhân vật cực kì quan trọng, cô ở lại trong này thật sự rất dư thừa, chỉ bằng bây giờ rời đi.

Cứ nghĩ như vậy, cô túm lấy túi xách lấy có đi toilet, Vu Hâm Dục lập tức chỉ chỗ cho cô còn nhiệt tình hỏi cô có muốn dẫn đi không. Lần trước đã đến đây, cô đương nhiên toilet ở đâu, nghe lời đề nghị nhiệt tình quá cô vội vã lắc đầu rồi bay nhanh ra ngoài.

Dẫm lên tấm thảm mềm mại trên sảnh, cô nhìn quanh toàn là những người có khí chất bất phàm, ai cũng có tiếng tăm, tiền nhiều. Ngón Hinh bước vào toilet trong đó sức nức mũi hương, trước gương chắt ních những cô gái mặt hoa da phấn, đẹp lung linh. Phải chờ thật lâu, vất vả lắm mới đến lượt Ngón Hinh, cô vội vàng rửa mặt rồi bước ra ngoài hành lang, men theo con đường khác mà bước đi, nhưng lại bước trở về phòng ban nãy.

Cắm đầu cô bước thật nhanh đi khỏi chỗ đó, đột nhiên có một thanh âm:

- Ngón Hinh, em qua đây, ở trong này.

Cô dừng bước, vừa quay lại đã thấy Tạ Mộ Trường đứng ở cửa nhà ăn cười hi hi gọi cô, không có cái nào khác, cô đành bước về phía hắn. Tiến vào phòng bên trong, thấy mọi người đã tề tựu đủ cả, bọn họ đều im lặng, hình như bây giờ chỉ có một giọng nói của người nào đó vang lên.

Nhìn về gương mặt cứng rắn, lãnh đạm đó, Ngón Hinh đột nhiên thấy hai mắt tối sầm lại, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay cứ thế túa ra, hàn khí từ đầu ngón chân đi thẳng tới sống lưng, cả người thấy lạnh ghê gớm, hai chân như nhũn cả ra, bước từng bước run run, như thế nào cũng không thể khống chế được.

Tạ Mộ Trường còn dắt cô đến chỗ ghế ngồi đầu bàn ấy, đứng giữa cô và người đàn ông kia, như đang dâng hiến vật quý mà giới thiệu:

- Anh, đây là Ngón Hinh.

Không giới thiệu thân phận của cô, đơn giản chỉ là thốt ra một cái tên, trên mặt Tạ Thừa Huân nhếch lên một đường cong mỉa mai, lãnh đạm liếc qua sắc mặt đang trắng bệch của Ngón Hinh, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng rồi quay sang Tạ Mộ Trường chuyển ánh mắt ôn nhu, cung chiêu:

- Chỉ cần em thích là được, nhớ rõ làm gì thì làm, đừng gây ra họa là được rồi.

Sau đó lập tức vang lên một tiếng cười đầy ái muội, Ngón Hinh nghe như có tiếng sấm đang nổ ở trong đầu, cô hoảng hốt, lỗ tai nổ vang, có cảm giác như hai tháng về trước, người đàn ông cướp đi đêm đầu tiên của cô bây giờ lại là anh em tốt với Tạ Mộ Trường.

Nếu thật là như vậy, không biết ông trời ưu ái cô đến cỡ nào đây.

- Ngón Hinh, đây là anh trai anh, Tạ Thừa Huân. Tạ mộ Trường cười với Ngón Hinh giới thiệu: “Đừng khách khí, em chỉ cần gọi anh ấy là anh bình thường là được rồi”

Ngón Hinh cúi đầu không nói một lời nào, Tạ Mộ Trường tưởng cô đang thẹn thùng xấu hổ bèn nhỏ giọng nói:

- Đừng có không hiểu chuyện như vậy.

Giọng nói của hắn không nghiêm khắc một chút nào, ngữ khí lại có vẻ rất nuông chiều, hết mực cung nịnh.

Chương 38: Phát Lạnh

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Gặp mặt một lần đã gây ra cho cô bao đau khổ bấy giờ làm sao nói nên lời. Còn nữa, người này lại là anh trai ruột của Tạ Mộ Trùng, Ngôn Hinh vẫn lặng thinh cúi đầu, đầu lưỡi như bị ngàn cân đè nặng lên, không thốt ra nổi lời nào.

Bình thường nhóm người này gặp nhau đều rất ồn ào, đầu võ mồm vô cùng lợi hại, lúc nào lại không có một thanh âm nào phát ra, không khí yên lặng đến đáng sợ.

Ngôn Hinh khuôn mặt trắng bệch, hơn nửa ngày mới nói ra được một câu:

- Tạ đại ca

Giọng nói không lớn, nhưng nó như một cục đá ném xuống hồ nước đang tĩnh lặng, trong phòng sinh động hẳn lên. Mọi người không biết sự tình ẩn giấu bên trong, cứ tưởng là Ngôn Hinh thẹn thùng: “Mộ thiếu thật là lợi hại, có được một người con gái đẹp thế này, lại thẹn thùng như một con thỏ nhỏ, vô cùng đáng yêu”

Ngôn Hinh nhắm chặt mắt lại, cảm giác như bị bao vây bởi một đám người xa lạ, mỗi dây thần kinh trong cơ thể đều căng tựa dây đàn, run run. Trong lòng cực thấy hối hận vì đã theo Mộ Trùng đến đây, cô mở mắt ra, ánh mắt kinh hoàng vô lực không tự chủ được nhìn thẳng về phía trước.

Thân hình to hần, lại đứng ngược sáng nên cô không nhìn rõ hần, chỉ thấy gương mặt hần rất u tối, khó đoán, cảm giác như hần vẫn đang nhìn về phía cô một cách chăm chú, đôi mắt không hề hừng cứ thế mà ngắm cô, thời gian như ngưng đọng tại đây.

Cô luôn không biết nhìn sắc mặt người ta, chuyện ngày đó cô cùng Tạ Thừa Huân chưa được làm rõ, cũng chưa ai biết, lại không thấy hần có vẻ gì là quý dị mà trầm mặc, cứ bình tĩnh như thế mới vô cùng đáng sợ, bởi vì như vậy cô không thể biết đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Ngôn Hinh trong lòng gào thét, không dám tiếp tục nhìn nữa, vội vã gục xuống, hần không thể dính luôn cái đầu vào ngực mình rồi nghe giọng nói thân nhiên của Tạ Thừa Huân vang lên:

- Về sau chăm lo đến Mộ Trùng nhiều hơn. Giọng điệu như trưởng bối giáo huấn hậu bối.

Nhưng câu này không làm người ta hiểu lắm về mối quan hệ giữa cô và Tạ Mộ Trùng, cô có một dự cảm mãnh liệt, bữa ăn hôm nay không đơn giản như thường ngày, mờ mịt là việc giới thiệu cô với Tạ Thừa Huân.

Trong phòng lại náo nhiệt hẳn lên, mọi người lại nói chuyện về các cô gái, cô thiếu, tình hình chính trị. Ngôn hinh im lặng cầm đầu ăn, biểu hiện của Tạ Mộ Trùng hôm nay là chăm chăm săn sóc cô, cùng đám bạn nói chuyện, rồi cứ quay sang gấp đồ ăn cho cô.

Một bàn đầy đồ ăn thay nhau chạy đến trước mặt cô, có một món ăn rất hấp dẫn thu hút sự chú ý của cô, đặt miếng đầu tiên vào miệng giống như đậu hũ, tươi mới, nhẹ nhàng. Bọn họ tụ tập nhau uống rượu, Ngôn Hinh ngồi một mình cảm giác nhàm chán không biết làm thế nào cho phải, liền gấp hai miếng nữa cho vào miệng.

Tạ Mộ Trùng thấy vậy, nhấp chần rượu, nở nụ cười:

- Thích cái này sao? Thích thì ăn nhiều một chút!

Vốn đề tài trong cuộc nói chuyện là Mộ Trùng đang xướng ra, lúc này hần tập trung sự chú ý lên cô, một bàn tất cả mọi người nhìn qua cô. Ngôn Hinh im lặng ăn xong, trầm nghĩ: sớm chạy ra khỏi đây, mọi người vẫn đang chăm chú nhìn cô, cô bối rối cắn môi, ngẩng lên cười thấy mặt đã đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Trở Thành Sự Thật

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Cho dù cô có đàn độn thể nào cũng có thể đọc ra được ý tứ trong mắt mọi người, quả nhiên có người không nhận được liền trêu ghẹo:

- Mộ thiếu, tiểu tử ngươi thật có phúc, lời nói của chúng ta còn chưa dứt ngươi đã trọng sắc khinh bạn, làm như thể chúng ta là bóng đèn đang cản trở hai người vậy á, có cần chúng ta đi chỗ khác không?

- Ta hôm nay đang cao hứng, sẽ không so đo với ngươi. Tà Mộ Trùng đúng là đã uống hơi nhiều, mặt mày lộ rõ xuân sắc, đẩy một bình rượu qua: “Đem từ Bắc Kinh về đây, uống thử xem”

Mọi người nhìn cái bình, hưng phấn hẳn lên: “Loại rượu này đã được hoàng gia Anh ủ suốt bốn mươi năm trời, ngươi quả là đã theo lão gia mượn gió bẻ măng, không tồi nhé”

Bị mọi người nhìn thấu, Tà Mộ Trùng nhướn mắt lên, cười nói:

- Các ngươi nói nhiều như vậy làm gì, có dám uống hay không đây?

- Có cái gì mà không dám? Không phải ngươi là cục cưng của lão gia sao, nếu có trách tội thì tất cả đổ hết lên đầu ngươi, chúng ta sợ cái quái gì! Lập tức kêu nhân viên phục vụ rót rượu.

Tà Thừa Huân nhìn mọi người và em trai mình đang làm loạn, gào loạn cả lên, chỉ mỉm cười không nói gì, trầm mặc một lúc lãnh đạm hỏi:

- Trong khoảng thời gian ta không có ở đây, Mộ Trùng có gây ra chuyện gì không?

Âm thanh bình thường nhưng đối với đám người đang âm ỉ thì có uy lực không hề nhỏ, ngay liền có người trả lời:

- Tà lão đại, anh không phải lo, chúng ta thay người trông chừng hẳn từng ngày, từng giờ nhưng hẳn đều có cách nghĩ ra trò này trò kia, nhưng từ khi trở về từ Bắc Kinh được hai tháng rất ngoan, không gây chuyện

Lo lắng có ngôn hình ở đây, Mộ Trùng đang háng rồi liếc mắt nói:

- A, Hoa Vinh, sao ngươi không gọi ta là Tiểu Miêu, Tiểu Cầu luôn đi.

Hoa Vinh nhấp chút rượu, chạy nhanh nói: “Ngươi làm như chúng ta không có việc gì làm, nhàn rồi, cả ngày chạy theo ngươi trinh thám? Còn không phải Tà lão đại nhắc nhở. Hơn nữa ta cũng không biết nói sao, là ngươi đã gặp phải khắc tinh, Ngôn Hình có thể không chế ngươi”

Bị nhắc tới mình, lưng ngôn Hình phát lạnh, không biết có nên đáp lại không, cô né việc làm sáng tỏ quan hệ giữa mình và Mộ Trùng, tiếp tục ngồi yên lặng không phát ra tiếng.

Cúi đầu nhìn chằm chằm vào cái khăn trải bàn tinh xảo. Người phục vụ mở rượu, tiếp cho từng người, đến lượt cô thì cô đưa tay ra lịch sự che lại:

- Tôi không uống rượu.

Tà Mộ Trùng ở một bên nói: “Đây chính là cục phẩm hoàng gia, anh phải mất bao nhiêu công sức mới có được, em thử đi”

Ngôn Hình lắc đầu: “Tôi thật sự không biết uống”

Tà Mộ Trùng cười thần bí, xích người lại gần cô, lấy âm lượng trầm nhỏ nói:

- Cuộc đời anh rất kính trọng anh hai, dù thế nào cũng phải cho anh mặt mũi chứ, uống một ly đi, không say đâu

Nhắc đến người bên kia, môi Ngôn Hình run run, ánh mắt nhanh chóng quét qua thân ảnh đang tỏa ra khí lạnh ấy, lập tức cắn chặt răng, lắc lắc đầu:

- Tôi uống không được, hay uống nước hoa quả có được không.

Nếu cô đồng ý kính Tà Thừa Huân 1 ly rượu thì chả phải đã thừa nhận quan hệ của mình và Mộ Trùng sao! Hôm nay bị đám người này hiểu lầm cô đã hết đường chối cãi, không thể đem mình ra tự nộp mạng như vậy nữa, như vậy cho dù giả cũng biến thành thật.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Thân Thiết

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Mọi người cùng Tạ Mộ Trùng đang tỉ mỉ quan sát Ngôn Hinh, không ai lưu ý trong ánh mắt Tạ Thừa Huân ánh lên một tia chán ghét.

Bị cự tuyệt trước mặt mọi người cả năm bảy lần như vậy, Tạ Mộ Trùng trên mặt có nét cười khỏ, tự mình đưa cái ly ra, người phục vụ nhanh nhẹn đổ đầy rượu.

- Tôi... Ngôn Hinh đang muốn từ chối, tự nhiên rùng mình một cái, lặng lẽ ngược mắt qua nhìn thì quả nhiên sắc mặt Tạ Thừa Huân lạnh lẽo làm người ta sợ hãi.

Trong lúc hai người đang nhìn nhau, không khí có phần rất lạ. Ở đây ai cũng biết Mộ Trùng ở Tạ gia là tiểu bá vương, không riêng gì lão gia tử cung chiều hân, ngay cả thiếu gia Tạ Thừa Huân cũng một mực chiều hân vô thường cô phạt, lúc này tiểu cô nương Ngôn Hinh can đảm chống lại Tạ Thừa Huân không theo ý Mộ Trùng, không phải rõ ràng là đang vuốt râu hổ sao?

Tạ Mộ Trùng để tâm chuyện này, liền cầm ly rượu cười hi hi nói:

- Anh hai, em thay Hinh nhi kính anh một ly.

Tạ Thừa Huân miễn cưỡng dựa vào ghế, một tay cầm điều thuốc lá đưa lên miệng, ánh mắt đầy thâm trầm nhìn em trai, một tay kia bung lên chén rượu lướt qua mặt Mộ Trùng dừng lại trước Ngôn Hinh, tươi cười thân thiết:

- Ngôn tiểu thư.

Sự tình đã đến mức này, đôi phương lại chủ động nâng chén rượu, nghĩ thế nào cũng không thể tránh khỏi, cúi đầu xuống một lúc rồi cứng rắn ngẩng đầu lên, tay run run cầm cốc rượu giơ lên, người cũng đứng dậy:

- Tạ, Tạ đại ca... Tôi, kính anh!

Nhắm mắt lại, uống hết một hơi, thấy cái chất lỏng lạnh lẽo kia như đập mạnh vào cổ, uốn lượn trườn xuống dưới, toàn bộ những gì cô ăn vừa rồi như muốn trào ra khỏi bụng, cô phải nén xuống, lập tức ngay cả đứng cũng không vững nữa liền ngồi thụp xuống.

Chợt có tiếng cười vang lên:

- Ta nói em dẫu nha, rượu ngon nhưng cũng không cần phải uống như vậy đâu, chỉ cần uống từ từ từng ngụm cũng được rồi.

- Chỉ cần là Mộ thiếu thích thì Tạ lão đại cũng không bao giờ nói ‘không’, em không cần phải khẩn trương như vậy. Tạ lão đại bình thường đã như vậy rồi, em cứ coi như không có gì đi!

- Nghĩ cũng không ra nha, nhỏ người như vậy mà uống rượu một cách hào sảng, nữ trung hào kiệt...

Trước kia thì lạnh nhạt chả có nói gì nhiều, lúc này cô cảm thấy rất thân thiết với bạn hữu của Tạ Mộ Trùng, bọn họ mỗi người một câu như cổ vũ cô, Ngôn hinh chỉ biết thẹn thùng cười cười. Tuy chuyện giữa cô và Tạ Mộ Trùng không phải là sự thật và cả việc với Tạ Thừa huân nữa, bây giờ cô thấy khá hơn nhiều rồi.

Tạ Mộ Trùng hài lòng nhìn Ngôn Hinh, ánh mắt nóng rực. Thay cô lau đi vết rượu dính trên mu bàn tay, động tác hết mực cẩn thận, vì thế lại có người trêu chọc:

- Chà, vinh hạnh quá, phỏng chừng ngay cả lão gia tử cũng chưa được hưởng sự đãi ngộ như vậy, Ngôn tiểu thư, em thật lợi hại.”

Vinh hạnh sao? Mí mắt Ngôn Hinh hơi hạ xuống, không biết ứng xử sao, chỉ khẳng định một điều là nếu không để cho Tạ Mộ Trùng mặt mũi thì sau này cô sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Giờ phút này ngồi tại đây một khắc đối với cô nó dài như cả một năm, thật hi vọng có thể nhanh chóng giải tán.

May mà Tạ Mộ Trùng đã xua tan cái không khí ngại ngùng này:

- Anh hai, anh đã ở N thị vài ngày?

Tạ Thừa Huân đem thuốc lá dụi vào đồ gạt bằng thủy tinh nhẹ nhàng cười:

- Như thế nào? Em lại muốn chạy đi đâu chơi?

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phát Sốt

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Tiểu Hồ Điệp

- Cả ngày ngâm mình ở Quảng Mậu, em sắp chết đến nơi rồi, muốn ra ngoài đi dạo hít thở không khí. Tạ Mộ Trùng vẫn xoa tay Ngôn hình như vẫn đông tai nghe chỉ thị, giọng nói có chút không đứng đắn nhưng vẫn có vài phần kính sợ.

- Việc này nói sau. Tạ Thừa Huân lạnh lùng bác bỏ. Người nào biết hẳn đều biết rằng không thể mè nheo với Tạ Thừa Huân, bình thường Tạ Mộ Trùng muốn gì Tạ Thừa Huân lập tức đồng ý, thế nhưng Mộ Trùng cũng biết chừng mực, nghe anh nói vậy thì hiểu, không dám nhắc lại.

Hoa Vinh giờ chén rượu lên:

- Tạ lão đại, uống rượu uống rượu, hôm nay không say không về!

Vừa nghe đến uống rượu, Thạch Dương sóc như bật dậy khỏi chỗ ngồi, chạy lên bưng chén rượu:

- Lần trước chưa được dịp, lần này nhất định phải cùng so tài với Tạ lão đại.

Một bàn đầy nam nhân họp nhau lại, một bình rượu nháy mắt đã thấy đáy ngay lập tức lại có thêm mấy bình, cô tạm thời có thể thoát thân. Nhưng có không thấy nhẹ người đi chút nào, ngược lại thấy trong lòng nóng như lửa.

Cô thật sự rất sợ, sợ Tạ Thừa Huân, sợ nhìn thấy hắn sẽ không tự chủ được mà nhớ tới đêm hôm đó, nhớ tới nỗi đau như xé rách tâm can, còn nỗi đau ở hai gò má trong trí nhớ nữa.

Càng sợ cô lại càng có một thứ cảm giác, cảm giác hẳn có thể uống rượu say mà nói ra cái bí mật với mọi người. Nếu thật sự như vậy, cô sẽ xấu hổ vô cùng, có thể chết ngay tại đây.

Cô có thể không để ý những thứ khác, nhưng thanh danh đối với người con gái mà nói vô cùng quan trọng, nếu so với sinh mạng đôi khi còn quan trọng hơn. Từ tiểu học đến đại học, xung quanh cô luôn có đủ loại người theo đuổi, nhưng cô vẫn rất mực đứng đắn, lấy đúng quy tắc này mà làm theo.

Cho nên, đây là nguyên nhân chủ yếu cô chia tay với Tông Nguyên, nếu không phải đêm đầu tiên quý giá của cô bị mất đi thì cô chẳng sợ mẹ la, bà Hạ khóc mắng phản đối, chẳng bao giờ cô chia tay với Hạ Tông Nguyên đâu.

Tối gần nửa đêm mọi người uống rượu say mềm mới tản đi, Ngôn Hinh cũng không biết từ lúc nào đã gục xuống bàn ngủ quên, ban đêm cô mơ màng tỉnh dậy thấy toàn thân khó chịu, thân thể như bị lửa thiêu.

Bà Ngừ đắp cái khăn thấm nước lên trán cô rồi lại rầy la:

- “Suốt ngày làm bấy, cái xú nha đầu này, tại sao lại uống nhiều như vậy cơ chứ? Còn mặc ít nữa, không cảm lạnh mới là lạ...”

- “Đừng động vào”... Ngôn Hinh hươ hươ tay, thì thầm nói, quay sang 1 bên ngủ tiếp.

Khi tỉnh lại lần nữa, thấy cánh tay trái lạnh lẽo vô cùng, giống như có thứ gì đó đi vào mạch máu, cô mở to mắt thì thấy tất cả bao phủ bởi một màu trắng yếu ớt thờ dài:

- Lại nằm mơ.

- “Hình nhi, Hình nhi...” Một gương mặt quen thuộc ghé sát lại gần cô, sung sướng gọi: “Cảm ơn trời đất, Hình nhi, con tỉnh rồi!”

- “Mẹ!” Ngôn Hinh lập tức tỉnh táo lại, vậy ra cô không phải đang nằm mơ. Nhưng tại sao cô lại ở bệnh viện, trên tay lại còn truyền dịch.

- “Con cả đêm cứ mê sảng, đến bây giờ mới tỉnh!” : Bà Ngừ Lộ lấy tay sờ cái trán của cô, lẩm bẩm nói: “Hạ sốt rồi”

- “Mẹ, con bị sao vậy?” Ngôn Hinh cảm thấy khó hiểu, rõ ràng tối qua cô đang còn trên bàn cơm sao giờ lại trên giường bệnh, còn phát sốt nữa.

- “Nha đầu chết tiệt, con làm mẹ sợ muốn chết, tối hôm qua đồng nghiệp đưa con về nhà, con uống say, mẹ mới đặt con nằm xuống không bao lâu thì thấy con chân tay loạn xạ nói mê sảng, mẹ sờ đến cái trán thì phỏng cả tay, cả đêm mẹ ở bên cạnh để làm hạ sốt cho con, mà miệng con cứ nói đi nói lại mấy câu, gì mà: ‘Đừng đánh tôi’, ‘đừng nói ra’.....”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Báo Ngụy

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Ngôn Hinh liếm liếm đôi môi khô nẻ, không tự chủ được nắm chặt hai tay, lo sợ bất an hỏi:

- Con... Con còn nói gì không?

- Nói cái gì chứ? Mê sảng nói tầm bậy không chứ đâu! Bà Ngừ chỉnh chỉnh cái chần lại cho Ngôn Hinh, nhủ mảy lại: “Hinh nhi à, con chia tay với Hạ Tông Nguyên có phải rất đau khổ hay không? Con không có người nào để tâm sự, cũng không có bạn bè, ghen ở trong lòng rất khó chịu, con có thể uống rượu để bớt buồn, nhưng đừng có làm mẹ lo như tối qua được không?”

Cái tên Tông Nguyên lại lọt vào lỗ tai cô làm vết thương trong lòng lại như nứt ra hơi đau, còn phải đối mặt với ánh mắt chất vấn của mẹ, Ngôn Hinh tưởng như mình không thể chống đỡ được nữa. Không biết tối hôm qua ai đưa cô trở về nên không dám tùy tiện nói tiếp, chỉ nhắm chặt mắt lại:

- Mẹ, thật xin lỗi, làm mẹ lo lắng cả một đêm

- Con nói ngốc nghếch cái gì đó? Bà Ngừ thấy con gái né tránh ánh mắt mình, có chút cảnh giác: “Nói cho mẹ nghe, tại sao tối qua con lại như vậy? Có phải còn dây dưa với tên Tông Nguyên đó không, hấn đe dọa con sao? Mau nói cho mẹ, mẹ lập tức đi tìm nó liền”

Tông Nguyên không phải người như thế, hấn không có sai, người sai chính là cô, Ngôn Hinh chịu đựng bi thương, nhẹ nhàng lắc đầu: “Mẹ, không có chuyện đó đâu, mẹ đừng đoán nữa, chả phải vừa rồi mẹ nói con chỉ là phát sốt mê sảng nói nhảm thôi sao?”

Bà Ngừ hết cách với con, thở dài: “Con đã ngủ một ngày một đêm rồi, muốn ăn cái gì không? Vừa rồi mẹ nghe hộ sĩ ở bệnh viện nói ở đối diện có một quán ăn Quảng Đông, cháo trứng muối rất ngon, mẹ đi mua đây”

Bệnh là thời điểm con người yếu ớt nhất, mà vừa mới nhắc tới Tông Nguyên, Ngôn Hinh giờ phút này rất hỗn loạn, vì thế cần yên lặng một chút nên nói: “Con muốn ăn cháo kê”

- Đứa nhỏ này, con yếu đang cần nhiều dinh dưỡng, ăn mấy cái đó sao được. Muốn ăn cái gì khác mẹ mua cho”. Vừa nói bà Ngừ vừa vỗ vỗ túi tiền.

Trong lòng Ngôn Hinh gọi tên Tông Nguyên, giờ khắc này muốn gặp hấn hơn cả, nhưng đáng tiếc đã không còn được gặp hấn nữa rồi. Ngực cô thực sự đau đớn. Hôm qua vô cùng sợ hãi Tạ Thừa Huân, cô vẫn đang nhắm chặt mắt lại, thanh âm không lớn nhưng tràn ngập cầu xin:

- Mẹ, con thật sự muốn ăn cháo kê mẹ nấu.

Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của con gái, bà Ngừ lập tức mềm lòng nói: “Rồi, rồi, dù sao nhà mình cũng gần đây, mẹ lập tức về nhà nấu cháo, sẽ nhanh quay lại, con đừng đi đâu hết!”

Tiếng bước chân của mẹ dần xa, phòng bệnh ồn ào, bên trong này đầy bệnh nhân, vách tường bốn phía loang lổ cổ xưa, là do ngấm nước, đối với nơi này Ngôn Hinh cũng không xa lạ.

Trước đây Đường nhi ham rong chơi, rất dễ bị bệnh, mẹ cô suốt ngày bận rộn ở trường học nên trách nhiệm thuộc về cô. Thân thể gầy yếu của Ngôn Hinh thường xuyên phải công em gái đến đây khám bác sĩ, nhưng không nghĩ tới chính mình cũng có ngày nằm ở đây.

Tay cô run run sờ lên cổ, đây là quà sinh nhật mà Tông Nguyên tặng cho cô, một cái dây chuyền đơn giản có mặt là hình mũi tên xuyên qua trái tim. Từ ngày anh tặng nó cho cô, chưa một lần cô tháo ra khỏi cổ.

Nhớ đến thứ tình cảm chân thành tha thiết này, mắt cô liền đầm nước, tim đau nhói.

Chương 43: Mất Mặt

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Đúng lúc đó, ngoài hành lang có tiếng kêu chói tai của nữ y tá: “Ai là Ngôn Hinh? Có cô gái trẻ nào tên là Ngôn Hinh, có chuyện cần gặp...”

Bệnh nhân trong phòng đều bị tỉnh giấc, Ngôn Hinh còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, có một bà cụ ngay bên cạnh giường cô ho khan dữ dội: “Khụ..khụ... cô gái... cô gái... Bên ngoài có người tìm cô đấy... Khụ khụ khụ... Trong phòng này có mình cô là cô gái trẻ thôi đấy”

Hít hít cái mũi, Ngôn Hinh mở to mắt, liền lên tiếng: “Tôi là Ngôn Hinh đây, có việc gì sao?”

Ngoài cửa lập tức có cái đầu thò vào:

- Tìm được người rồi! Sau đó hai người trẻ tuổi nhanh chóng tiến vào đem theo một lẵng hoa tươi cùng một giỏ trái cây to đặt lên giường của cô rồi cùng rời khỏi đó mà không nói tiếng nào.

Việc này làm cô không khỏi nhớ lại chuyện mỗi ngày trong hai tháng vừa qua đều nhận được một bó hoa hồng to, kết quả thì ngày nào cũng chả thấy người đâu. Giờ phút này Ngôn Hinh rất khó chịu vì thế nhắm mắt lại, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay cho đau đớn. Nếu là Tông Nguyên tặng thì tốt thế nào đây, Tông Nguyên, anh biết em bị ốm ư? Có thể tới thăm em một lúc được không? Chỉ cần liếc qua một cái thôi!

Đang gọi tên hân trong lòng, thì xung quanh cứ vang lên tiếng xuyết xoa, ngẩng đầu lên thì thấy Tạ Mộ Trùng đang hướng về phía cô mà bước tới, đang nhíu mày bịt mũi, biểu cảm đầu tiên khi bước vào phòng mà cô đang nằm là há mồm thờ dốc kiểu như không chịu đựng nổi:

- Trời ạ, thế này mà ở được sao? Nhà ta, phòng vệ sinh, phòng bếp đều sạch hơn gấp trăm lần.

- Đây không phải là nhà vệ sinh! Ngôn Hinh lặng lẽ rút tay vào túi áo, đầu cũng không nâng: “Mộ thiếu, mời anh trở về”

Tạ đại thiếu gia hai tay chấp sau gáy ngồi xuống kế bên cô, cười hi hi nói:

- Ngôn Hinh, sao em lại như thế? Anh đã mất công lái xe cả một quãng đường dài tới đây thăm em, không chào đón thì thôi sao lại xua đuổi anh?

Mỉm cười mà hân cứ nhìn chăm chăm vào mặt cô, Ngôn Hinh theo bản năng lấy tay sờ hai má liền phát hiện nước mắt đã tràn tự lúc nào, cô nhẹ nhàng lau đi, lông mi cũng ẩm nước.

Tạ Mộ Trùng nhiệt tình đến nơi lại bị mất mặt như vậy, trên mặt cười khổ. Không nói nữa mà phất tay áo đi vòng quanh, nhìn khắp phòng thì thấy thật là không nói nổi, bước đi liền dừng lại, đánh giá không gian ô hợp, ồn ào này, ở đây đủ thể loại, kiểu nào cũng có, người thì mới làm giải phẫu xong vừa hết thuốc tê nên cứ rên lên rên xuống, có vài đứa nhỏ không chịu uống thuốc bị cha mẹ quát tháo, khóc âm ỉ, bên cạnh còn có cả bà cụ ho nặng.

Nếu không phải vừa nãy mới thấy tấm bảng hiệu ghi chữ bệnh viện thì hẳn đã nghĩ đây không phải bệnh viện mà là trại dân chạy nạn Châu Phi.

Việc này đối với một người từ nhỏ đến lớn đã sống an nhàn sung sướng mà nói thì thật là một chấn động không nhẹ, phòng bệnh hỗn tạp, vi khuẩn mọi loại đều có, nói không chừng còn có bệnh truyền nhiễm, làm sao có thể an tâm dưỡng bệnh ở đây được.

Ý đã quyết, Tạ Mộ Trùng nhàn nhả để tay vào túi, mỉm cười nói:

- Mẹ anh có một người bạn, là Trương Di, đã theo anh cùng Thừa Huân lớn lên, không bằng bây giờ đưa em tới bệnh viện đó. Người quen cả, có thể chiếu cố lẫn nhau, nếu em đến đó anh có thể đảm bảo cho em có một phòng bệnh rộng rãi, độc lập, thế nào?”

Chương 44: Che Giấu

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Hắn nói chưa dứt lời cô đã nhớ đến cái hôm ở bệnh viện quân khu với bao nhiêu đau xót và tủi nhục, huống chi hắn lại còn là em trai ruột của cái tên ác ôn kia, đều là cá mè một lứa cả, ngón tay miết mạnh vào đùi, cô lạnh lùng với lấy cái lược mà chải tóc:

- Không cần Mộ thiếu lo lắng, tôi cảm thấy nơi này rất tốt, ít nhất là phù hợp với túi tiền của tôi và mẹ tôi, có thể yên tâm thoải mái.

Lời đề nghị hảo tâm của mình bị từ chối một cách lạnh nhạt, Tạ Mộ Trùng nghĩ rằng là mình sẽ nín nhịn, nhưng chung quy cũng thấy bị mất mặt quá nên nhìn thẳng vào cô, lửa giận dồn lên đến tận cổ.

Thấy đã yên tĩnh trở lại trừ âm thanh của mấy người trong phòng bệnh ra thì cô không nghe thấy tiếng động của hắn nữa. Hắn là hắn đã đi rồi, cô chậm rãi quay người lại vẫn thấy con người trắng sao luôn vây quanh vẫn đứng đấy, không khỏi âm thầm thờ dài. Phải nói là từ đầu đến giờ là do Tạ Thừa Huân làm chuyện xấu, cô không nên làm liên lụy đến hắn.

Chi bằng cô đem chuyện tối qua nhân cơ hội này mà nói rõ, đỡ để mọi người tiếp tục hiểu lầm.

- Tạ Mộ Trùng, nhà anh có tiền, hẳn là có cái gia thế tốt, hãy tìm một cô gái tốt xứng với anh, tôi... Từ nhỏ đến lớn cô nhận được không dưới mấy ngàn bức thư tình nhưng cho đến tận bây giờ vẫn chưa xem, có đôi khi những học nam ấy chặn đường đón cô, cô cũng lăm lăm chỉ lãnh đạm mà bước qua, chưa từng cự tuyệt người nào một cách trực tiếp như vậy nên không biết dùng từ thế nào.

Khỏe môi Tạ Mộ Trùng không kiềm chế được cười vang:

- Ngôn Hinh, em muốn nói cái gì? Nói thẳng ra xem nào!

Ngôn Hinh hít thở sâu, từng chữ từng chữ một nói:

- Tôi biết anh thích tôi, chuyện tối hôm qua tôi coi như không có gì, nhưng tôi...

Câu nói còn chưa kết thúc, Tạ Mộ Trùng ‘xi’ một tiếng, nở nụ cười:

- Ngôn Hinh tiểu thư, em suy nghĩ đi đâu vậy? Em nói anh thích em? Tối hôm qua có gì xảy ra hả? Chỉ là anh trai anh đứng lúc đó trở về, mà em lại chưa ăn no nên anh mang em theo cùng cho em ăn chút cơm rau dưa, điều này có gì không phải? Mà em lại bắt đầu suy nghĩ miên man, nghĩ rằng anh có ý với em? Đám bạn hữu của anh đó em cũng gặp qua vài lần rồi, đều thích đùa giỡn, gán ghép cho em với anh cũng chỉ muốn vui vẻ một chút thôi. Về phần hôm nay anh cất công đến thăm em là do tối hôm qua anh đã cứng rắn, một mực ép em kính rượu anh trai anh, không thể tưởng được mới vậy mà em đã phát sốt đến nỗi nhập viện. Sáng nay anh đến công ty thì nghe được tin tức này từ Tịch Anh Ngan, ngẫm lại thấy mình đáng trách nên mới đến đây xem em. Hơn nữa em chưa từng thấy qua danh sách của anh sao? Chỉ cần anh ngoắc tay một cái mỗi ngày đều có từng đàn mỹ nhân chờ anh chiều cổ, anh có cần phải vì một que diêm mà bỏ cả rừng cây không? Em đừng nghĩ em là trung tâm của mọi việc nữa, Ngôn Hinh!

Hắn nói những lời này mang tính chất áp đặt với cả những lời nói cuối cùng lại mang hàm ý nói móc. Nhưng Ngôn Hinh không cảm thấy chói tai chút nào, ngược lại cô nhẹ nhàng thở ra, cũng là do cô tự mình đa tình, căn bản không phải như cô nghĩ.

- Thực xin lỗi, có thể là do tôi đã nghĩ nhiều. Nếu như vậy, chi bằng chúng ta quay trở về quỹ đạo của mỗi người, tập đoàn Quảng Mậu các anh lớn như vậy, nếu sắp nhờ tôi sẽ giúp các anh phiên dịch...

- Không cần Ngôn tiểu thư lo lắng, tôi sẽ... Tạ Mộ Trùng nâng đồng hồ lên xem, cười nhạt mấy tiếng rồi điệu bộ vội vàng rời đi: “Cứ nghỉ ngơi tốt đi, vì không để Ngôn Hinh hiểu lầm nữa nên từ nay về sau tôi sẽ tìm người khác hỗ trợ.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bị Thương

Edit: Vũ lam Ca

Bata: Tiểu Hồ Điệp

Tạ Mộ Trùng đi rồi, Ngôn Hinh nhắm mắt tiếp tục nằm yên trên giường, vốn chỉ bị cảm mạo phát sốt mà suy nghĩ hỗn loạn, không biết vì sao lại thấy lo lắng bất an.

Vừa nãy cô đã khóc một trận giờ cảm thấy vô cùng mệt mỏi nên ngủ thiếp đi.

Tạ Mộ Trùng đi lòng vòng trước cổng bệnh viện cả nửa ngày mới tìm được xe, kì thật vừa ra khỏi bệnh viện có thể thấy liền, hấn lại cứ đi tới đi lui mấy vòng, cả người mất hồn, xung quanh như quanh loạn xạ bên hấn.

Mở cửa xe hấn cứ không tìm được mà lại nhìn lên cái cửa sổ đã cũ nát nơi bệnh viện, khuôn mặt bình tĩnh chợt nhăn lại, chân phải hung hăng đá vào bánh xe một cái, cảm thấy vẫn chưa đủ nên nện thêm một quyền mạnh trên nóc xe nữa. Có thể xả giận thật tốt, hấn chui vào xe, chỉ nghe một tiếng xa lao đi rất nhanh.

Xe thể thao chạy ở giữa đường, tiếng của xe gầm rú vang lên, trong xe là một khuôn mặt thất vọng, uất giận, cảm thấy tốc độ như vậy còn không đủ nên càng nhấn mạnh chân ga hơn nữa, xe lạng lách lao như bay trên đường.

Bỗng dưng điện thoại đổ chuông, Tạ Mộ Trùng cũng không thèm nhìn tới, túm lấy nó ném ra ngoài cửa xe, không ai hiểu hấn bây giờ như thế nào, trong cổ họng như có ruồi bọ bu lay mà chích, nhổ ra hay nuốt xuống đều không thể, hấn khó chịu.

Đèn giao thông bật đỏ, tất cả các chiếc xe đều dừng lại, duy chỉ có một chiếc xe thể thao mang theo động cơ đặc hữu phóng qua đường. Đồng thời trong xe cũng có một vật bay ra, xẹt ngang qua tai viên cảnh sát giao thông “sur” 1 tiếng, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng “loảng xoảng”, kính trên chiếc xe cảnh sát liền đập nát. Viên cảnh sát phát hỏa, chạy xe thể thao là giỏi lắm à, hôm nay rơi vào tay ta ngươi xui xẻo rồi.. Chiếc xe vẫn đang tăng tốc, theo cửa sổ quán mà tiến vào, hung tợn nện vào mặt kính, chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt sự đau đớn như dao nhọn chặn ngang ngực kia.

Tạ Mộ không chút để ý liếc qua gương, nói gót sau chiếc xe thể thao là chiếc xe cảnh sát phát ra những tiếng chói tai, hướng hấn hô gì đó, nhưng hấn nghe không rõ, cũng ko muốn nghe.

Nhận được điện thoại từ bên giao thông, vội vàng tới nơi, Tạ Thừa Huân về mặt không thay đổi lướt qua khuôn mặt đang tươi cười của chào đón của phó sở cảnh sát, nhanh chóng tìm được thân hình đang suy sụp dựa vào ghế sofa. Giờ phút này thiếu chút nữa hấn không nhận ra Tạ Mộ Trùng, tóc bù xù còn dính cỏ dại trên đó không nói, quần áo như mới nhặt được từ bãi rác, máu me đầy người.

Tạ Thừa Huân lửa giận ngay lập tức bốc lên ngàn ngạt, ánh mắt như muốn giết người, một phen túm cổ viên cảnh sát đó, hung tợn hỏi:

- Đem hấn đánh ra như vậy, ngươi ăn gan hùm mật hổ sao?

- Tôi chưa đụng đến một sợi tóc nào của hấn. Tên cảnh sát đó vội vàng xoa tay, chỉ chỉ vào vết thương trên trán, cười khổ: “Hôm nay là phiên trực đầu tiên của tôi, Tạ nhị thiếu gia đã vượt đèn đỏ còn ném cái điện thoại làm bể kính xe. Tôi liền đuổi theo, thấy hấn đâm thẳng xe vào cái quán phía trước, không đề phòng nên cũng bị thương.”

Phó sở chạy nhanh tới hòa giải: “Đây là ngày làm việc đầu tiên của Tiểu Liêu, không hiểu chuyện, không biết Mộ thiếu gia, Tạ tiên sinh đừng trách, tôi sẽ giáo huấn hấn tốt một chút”

Tạ Mộ Trùng xiêu xiêu vẹo vẹo tựa vào xô pha đứng lên, không để ý đến ai nữa, thất thểu đi ra ngoài.

Tạ Thừa Huân hung ác buông áo tên đó ra, ánh mắt lạnh lùng quét về phía phó sở người mà đang không ngừng cúi đầu khom lưng: “Các ngươi có thể đi đi”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Nảy Mầm

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Chờ Tạ Thừa Huân đi khuất, mặt phó sở lập tức dài ra: “Tiểu Liêu, ngươi thật là không có đầu óc, việc ngày hôm nay ngươi chép ra một trăm lần, tất cả sai phạm của bản thân viết phạt ra hết đi”

Tiểu Liêu gật đầu như giả vờ, đồng thời trong lòng thầm gào thét, làm sao mà viết nổi đây, đều do cái tên Tạ Mộ Trùng gây chuyện, kết quả bây giờ là hấn gánh hết. Hôm trước đến cục, đội trưởng đã luôn miệng nhắc nhở: Tạ Mộ Trùng bên Quảng Mậu là không thể động vào, lúc ấy hấn không để tâm. Hôm nay xem ra đã hiểu được, Tạ Mộ Trùng chính là Hôn Thế Ma Vương pháp lực vô biên, xảy ra chuyện gì thì đã có anh trai quyền thế đứng ra giải

quyết.

Ngay cả phó sở đối với nhà họ Tạ cũng kính nể mấy phần, hẳn chỉ là một viên cảnh sát quèn vẫn phải lấy miếng ăn bát com làm chính, sau này nếu thấy Tạ nhị thiếu gia hẳn sẽ mất nhắm mắt mờ cho qua.

Hơn nữa, bây giờ hẳn vẫn chưa hoàn hồn, Tạ Mộ Trùng không muốn sống hay sao mà đâm thẳng xe vào cái nhà đó, nếu khắc cuối cùng hẳn không phản ứng nhanh thì bây giờ đã là một cái thi thể nằm trong nhà xác rồi.

Cũng thật lạ nha, thiếu gia vàng ngọc muốn cái gì có cái đó, vì cái gì luẩn quẩn trong lòng mà tự sát trong xe ngay trên đường? Thật sự có phúc mà không biết hưởng.

* * *

Tạ Mộ Trùng bước ra khỏi cục rồi vào ngay một cái xe thể thao màu đen trầm ổn, Tạ Thừa Huân bước theo sau, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh đang ngồi ở sau xe, rồi quay người lại khởi động cho xe chạy.

Hai anh em một trước một sau ngồi trong xe không ai mở miệng, Tạ Mộ Trùng nhắm mắt uể oải tựa vào thành ghế, không nói câu nào.

Đến tột cùng là vì cái gì mà tên tiểu tử này lại đâm xe? Tạ Thừa Huân đánh giá em trai, phải tìm một khí lực thật lớn mới đè nén lại, ngăn không cho mình lên tiếng.

Trong xe rất yên tĩnh, không biết qua bao lâu, Tạ Mộ Trùng giật giật, nhẹ nhàng gọi: “Anh!”

- Hả? Tạ Thừa Huân nắm chặt tay lái, nhìn em trai qua kính chiếu trước mặt, đợi em trai lên tiếng.

Khuôn mặt anh tuấn của Tạ Mộ Trùng bị cánh tay che khuất, chỉ nghe hần tức tưởi, mòng manh kêu lên:

- Anh hai...

- Nói đi, anh đang nghe! Hẳn chưa bao giờ thấy em trai của mình suy sụp, cô đơn như vậy, trong lòng có một trận đả kích mạnh, Tạ Thừa Huân tự hỏi đồng thời cẩn thận quan sát sắc mặt em trai, nhưng không nhìn ra bất cứ sự lo lắng khác thường nào nên lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra.

- Mẹ nó, cuộc sống này thật nhàm chán! Tạ Mộ Trùng ho khan, tự cười giễu, tiếng nói đang vang to bỗng trượt nhỏ xuống, nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy: “Anh, em thấy hay là chết...”

Hai tay run lên, trong nháy mắt không thể điều khiển được xe, lệch khỏi quỹ đạo đường đi, Tạ Thừa Huân cắn răng đánh mạnh tay lái, cái xe thể thao như con ngựa bị đứt cương lao thẳng lên vỉa hè, may mà lúc đó không có nhiều người, hẳn tay lái tốt thành thực điều khiển, xe lại đỗ ngay ngắn xuống 1 bên đường.

- Mở to mắt ra không đâm chết người bây giờ...

- Không muốn sống nữa hả? Lái xe cái kiểu gì vậy? Tưởng đi xe xịn là ngon lắm sao?...

Người qua đường tức giận, phần nộ ghé vào cửa kính mà chửi rủa hai anh em. Tạ Thừa Huân nhắm mắt, ngực đau đến mức như sắp nổ tung. Mộ Trùng từ trước đến giờ ăn chơi nhảy múa, mỗi ngày đều chu du ở cái chốn trụy lạc, hẳn cũng chưa từng lo lắng nhiều. Còn bây giờ hẳn có một dự cảm xấu, tục hồ như hẳn không thể nắm rõ được thứ gì đó đang nảy mầm trong trái tim Mộ Trùng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tức Giận

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

- Có phải vì người con gái kia hay không? Gương mặt lạnh như băng cứng rắn nhìn thẳng vào đối phương, ánh mắt sắc bén như có thể nhìn thấu được cả con người ta.

Ngôn Hinh chết tiệt, hẳn quả thực không hiểu nổi, bề ngoài nhìn rất ôn nhu, dịu dàng nhưng thật đáng giận, cô ấy là cái gì kia chứ? Trạng thái tiêu cực của Mộ Trùng lần đầu tiên hẳn thấy, còn không muốn sống nữa chứ.

Tạ Mộ Trùng dựa ra sau cười to, giọng cười nhạt nhẽo:

- Cô ấy không thích em, cô ấy không thích em... Anh, anh biết không? Em bị người ta bỏ rơi rồi. Một con người như em mà cũng có ngày bị đá thế này đây... Trong lòng cô ấy có người khác rồi, nhưng không phải em... Không phải em..."

- Đồ quý! Tạ Thừa Huân mắng hấn, đánh một quyền thật mạnh vào vô lăng, lớn tiếng giáo huấn: "Phụ nữ chỉ là đồ chơi, giải trí của đàn ông thôi, em muốn dạng nữ nhân như thế nào đều có người ấy. Hà? Bây giờ vì một người phụ nữ mà tùy tiện muốn chết? Đây là người mà lão gia tử thế sẽ giao hết trách nhiệm Quảng Mậu cho sao? Em làm vậy không thấy phụ lòng yêu thương của các vị trưởng bối nhà ta dành cho em sao?"

Đối với lời răn dạy của anh trai, Tạ Mộ Trùng tai điếc mắt ngơ, vẫn còn đang cười, cười đến đau cả thắt lưng, không biết hấn cười bao lâu thì không nghe thấy tiếng gì nữa, âm thanh thấp lạnh chậm rãi truyền đến:

- Anh, anh nói đúng, phụ nữ đầy rẫy nhưng không ai giống như cô ấy. Em không cam lòng, từ đầu đến giờ là em tương tư một mình em, hôm nay lần đầu biết đến cảm giác bị đá. Thật sự là một cảm giác khó quên, Tạ Mộ Trùng hôm nay coi như được thức tỉnh.

Tạ Thừa Huân trước mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong đầu đang quay cuồng vì tức giận. Mộ Trùng từ nhỏ đến lớn được cả nhà nâng niu, chiều chuộng, chưa biết đến chữ khổ là gì? Hôm nay hấn coi như là được mở rộng tầm mắt, cái á đàn bà Ngôn Hinh kia bất luận là lạt mềm buộc chặt hay âm mưu quỷ kế gì thì hấn cũng sẽ dạy cho cô biết, đùa giỡn người khác sẽ có kết cục như thế nào.

Ngôn Hinh ăn xong bát cháo kê do mẹ nấu, mắt thấy bình dịch đã gần hết, cắn răng rút cây kim ra, thân thể suy yếu kiên trì đòi xuất viện.

Bà Ngừ khuyên thế nào cũng không nghe, bèn dìu con gái đi ra, hốc mắt cứ thế đỏ lên, bà biết con gái xót tiền viện phí, làm người làm mẹ như bà cũng thấy thật vô dụng, nhiều năm như vậy ngay cả cái chức giáo sư cũng chưa có được.

Ngôn Hinh lại vừa phát sốt, cả người đi đứng khó khăn, hai mẹ con cứ đi một chút lại dừng lại nghỉ, thế nên mất hơn năm mươi phút mới về đến nhà.

Vừa vào nhà không đợi mẹ nhắc nhở, Ngôn Hinh đã tự giác đi tẩy độc rồi mới run run trèo lên giường, cô đang suy yếu, mệt mỏi nên mới nằm lên đã thiếp đi ngay.

Ngày thứ hai toàn thân cô vẫn không có chút sức lực nào liền ở nhà tĩnh dưỡng, ngày thứ ba dần dần đỡ, ngày thứ tư bệnh cảm mạo phát sốt hoàn toàn khỏi hẳn, Ngôn Hinh vội vàng đi làm. Vài ngày vắng mặt, ban quản lý nhân sự đã thấy nhiệt tình cực, đều hỏi han cô ân cần.

Ngôn Hinh là con người có tâm hồn trong sáng nhưng tính tình lại rất lạnh lùng, không quen ứng xử với nhiều con người đang nhiệt tình hăng hái như vậy, nhưng cũng rất lễ phép, luôn giữ khuôn mặt tươi cười.

Di Mạn kéo ghế lại ngồi bên cô:

- Đang cùng tổng giám đốc của Quảng Mậu qua lại à? Khi nào mới cho tôi uống rượu mừng đây?

Mấy ngày nay mơ hồ, cô dường như đã quên bống tên Tạ Mộ Trùng, lúc đầu:

- Làm gì có chuyện đó. Tôi là người thế nào, mà hấn là người thế nào? Chị đừng suy nghĩ nhiều, chẳng qua chỉ là tiếp xúc có mấy lần thôi nhưng đều là Tịch tổng phái sang đó, hoàn toàn không có tình ái gì ở đây"

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thủ Đoạn

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Canh Lệ Lệ thính tai, nghe được liền nói chen vào: "Em tưởng bọn chị bị mù hả? Suốt ngày tặng hoa, danh thiếp... không tình yêu thì là gì?"

- Em là người trong cuộc đương nhiên em biết rõ nhất, em cùng hấn không giống như những gì bọn chị đã tưởng tượng đâu!" Ngôn Hinh cười cười, nhưng chột dạ, thực ra thì cô đã lờ mờ đoán ra được người đưa hoa chính là Tạ Mộ Trùng.

Sử Tiêu lau mắt kính cũng tham gia vào chủ đề này: "Ngôn Hinh, đừng trách chị lắm mồm, tên Tạ Mộ Trùng này có tiếng đào hoa, nghe nói hấn có rất nhiều các cô gái theo đuổi, nếu sắp xếp mỗi ngày gặp một cô thì đi mười năm cũng chưa hết. Một cô gái thiện lương như em căn bản không hợp với loại

hoa hoa công tử như vậy, bây giờ cắt đứt vẫn còn kịp.

- Ghê thế à? Di Mạn kinh ngạc: “Chị Tiêu, sao chị biết?”

- Chị có bạn học là thư kí bên Quảng Mậu, cô ấy làm chung trong bộ phận của Mộ Trùng, nhiệm vụ chính của bọn họ là giao hoa cho các cô gái đó!

Văn phòng cứ vang lên những tiếng lủi rủi thảo luận, Ngôn Hinh coi như không phải việc của mình liền quay trở lại phiên dịch, cô làm sao có thể được Tạ Mộ Trùng coi trọng. Hơn nữa hôm trước đã nói rõ ràng với hắn rồi, tin là về sau sẽ không gặp lại nhau nữa, nếu không sẽ làm cho người ta tiếp tục hiểu lầm mà đồn lên.

Buổi chiều Hoa Uyển Thanh lên lầu rồi lại xuống lầu, cuối cùng trở về bàn làm việc với khuôn mặt thất thần, thỉnh thoảng nhìn về phía Ngôn Hinh, lúc đầu Ngôn Hinh không để ý, sau cô cảm giác được liên quay qua hỏi: “Hoa tiểu thư, có việc gì sao?”

- Phó tổng Khương mới tìm chị nói chuyện, nhắc tới chuyện thử việc của em! Hoa Uyển Thanh xoa xoa hai thái dương như đang rất đau đầu.

Ngôn Hinh không khỏi nâng mặt lên nhìn Hoa Uyển Thanh, cuối tuần này là tròn ba tháng cô thử việc ở đây, theo lí mà nói thì cô do Hoa Uyển Thanh đào tạo, rồi chỉ cần lấy công văn là xong, tại sao phó tổng lại chú ý như vậy?

Hoa Uyển Thanh im lặng trong chốc lát mới nói: “Là như thế này, tịch tổng đi Châu Âu công tác, toàn công ty bây giờ do phó tổng phụ trách, ông nói ngành này nhiều người lắm, bốn người là đủ rồi”

Ngôn Hinh âm thầm cắn môi, cô hiểu rõ ý người nói là gì, hỏi cô vào ở đây đã có bốn người: Hoa Uyển Thanh, Di Mạn, Canh Lệ Lệ, Sử Tiêu. Thì cô vào là người thứ năm, chính là người dư thừa.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch trần đầy thất vọng của Ngôn Hinh, Hoa Uyển Thanh khó nói, rõ ràng hỏi trước cô đã hỏi ý của Tịch tổng thì đều đồng tình là Ngôn Hinh làm việc rất xuất sắc, lúc ấy Tịch tổng trả lời cho Ngôn Hinh ở lại một cách sáng khoái. Hôm nay đột nhiên phó tổng đổi ý, nói là Tịch tổng đích thân gọi điện thoại đường dài về để nói chuyện này. Làm cô trở tay không kịp, cô chỉ là một quản lí nhỏ nhỏ, thật sự thấy thương cô gái đơn thuần này.

Ngôn Hinh cố nén sự thất vọng, mãi lâu sau mới miễn cưỡng một cách cứng ngắc: “Không sao đâu, Hoa tiểu thư, cảm ơn chị trong khoảng thời gian này đã chiếu cố đến em, cảm ơn chị cũng đã dạy em rất nhiều thứ”. Rồi cô lập tức cúi đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Ngập Đầu

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Một người ôm thùng đồ đi qua đi lại vô mục đích ở đầu đường, Ngôn Hinh không biết nói với mẹ như thế nào về chuyện mình bị thất nghiệp.

Mấy tháng trước cô còn đang nói năng rất hoành tráng trước mặt mẹ, ngày đầu tiên đi làm, mẹ đưa cô đến khu chợ đêm, sắm cho cô một bộ đồ mới, lúc về cô khoác tay của mẹ ríu rít, vui vẻ nói rằng:

- Mẹ, về sau mẹ không cần vất vả như vậy nữa, con sẽ cố gắng thật nhiều để mẹ đỡ khổ.

Vậy mà bây giờ lại sinh ra biến cố như vậy, làm sao nói chuyện tàn khốc này cho mẹ cô đây, Ngôn Hinh cúi đầu đôi mắt rung rung đi trên đường, bước đi hỗn độn, ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh mặt trời chói sáng, cúi mặt xuống thì trầm hân, tâm chìm vào cái hố u tối.

Về đến nhà đã là ba giờ đồng hồ sau, cô đi bộ hơn nửa cái thành phố này, hai chân nhũn ra không thể đứng lên được. Đứng trước cửa hít thở sâu từng trận úy khuất, vào nhà thế nào cũng phải nén hết lại.

Đem giày đặt lên kệ, Ngôn Hinh đổi dép bước vào nhà, giờ này chắc mẹ cô đang mệt mỏi ngồi trên ghế xô pha sau giờ dạy mệt mỏi, nhìn thấy con gái trở về, bà Ngừ lớn tiếng nức nở đứng lên:

- Mẹ số khổ con ơi...

Cô hoảng sợ, bất chấp cuống quýt chạy lại tới: “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

Bà Ngừ như chìm trong bi thương vừa kể vừa khóc lóc: “Hình nhi, mẹ thật vô dụng, vô dụng quá, lẫn lộn ở trường học tám năm, vốn nghĩ đã có thể hết khổ, nào ngờ rằng bọn họ 1 cước đá thẳng mẹ ra ngoài... Phải làm sao đây...”

Ngôn Hinh càng nghe càng không hiểu, nóng vội hỏi: “Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại đá mẹ ra, bọn họ dám đánh người sao?”

Bà Ngừ cảm thấy xì mũi lắc lắc đầu: “Hình nhi, sau này là mẹ phải dựa vào con cả rồi, hiện tại cả cái nhà này chỉ con có đủ năng lực, mất bắt lực, mẹ già rồi, mệt mỏi...”

Cứ nghe mẹ nói linh tinh vụn vặt như vậy, xâu chuỗi lại với nhau cô đã hiểu ra, trống ngực đập thình thịch, sững sờ: “Mẹ, có phải mẹ bị đuổi khỏi trường?”

Cô còn chưa dứt lời, biểu cảm của mẹ cô càng thương tâm hơn: “Con nói xem trên đời còn có chút công bằng nào nữa không, mẹ đã làm việc cặm cùi trong trường suốt tám năm, không có công lao cũng có khổ lao kia mà. Bọn họ chả bao giờ nói với mẹ một tiếng nào, không coi mẹ ra ra gì, hôm nay hiệu trưởng gọi mẹ lên nói là trường này không cần đến trợ giảng nữa. Còn nói thẳng nhóc học sinh hôm bữa bỏ nhà đi là lỗi của mẹ, trường phá lệ khai ân không truy cứu, cho mẹ nghỉ việc về nhà. Con nói thử xem, có phải bọn họ lấy lý do đuổi mẹ đi không...”

Ngôn Hinh ngồi thừ người ra, chuyện cô bị sa thải là chuyện bình thường, còn vì sao mẹ cô lại bị đuổi việc khỏi trường học. Nguồn cung cấp kinh tế bị chặt đứt, việc này đối với gia đình cô thật là ngập đầu tai ương.

Tay cô lạnh như băng, chết lặng, nắm chặt thành nắm đấm, đầu móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, trong đầu cô chọt lóe lên một tia, chẳng lẽ... Có người ở sau lưng thao túng hết chuyện này sao? Người đó là ai? Làm vậy với mục đích gì?

Có thể thao túng tổng giám đốc Tịch Anh Ngạn và hiệu trưởng trường quý tộc nhất định sẽ không phải là kẻ tầm thường, trong đầu cô lướt nhanh qua các nhân vật khả nghi, cuối cùng dồn hết lại chỉ còn Tạ Mộ Trùng.

Không, thật không giống với Tạ Mộ Trùng, ngày đó hắn nói với cô một cách quân tử, sáng khoái như vậy cơ mà, còn nói về sau sẽ không dây dưa nữa, hắn tuyệt đối con phải con người trả thù sau lưng như vậy, không, không phải hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Bi Thiết

Edit Vũ Lam Ca

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Bà Ngừ bi thương tuyệt vọng khóc nức lên, âm thanh ấy như một cái dùi nhọn đâm thẳng vào tai cô, Ngôn Hinh hai chân mềm nhũn, cả người ngồi thừ ra dưới đất, suy nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm được nguyên nhân.

Những người thân quen với cô cực ít, ở công ty cô đều cố gắng duy trì một khoảng cách nhất định với đồng nghiệp, sẽ không có người nào ác đến thế, mà cũng không có người nào không thể đắc tội với, thật sự không nghĩ ra được ai ở đằng sau lưng đã hạ độc thủ.

Bà Ngừ đang khóc bỗng dừng nhớ tới cái gì liền im bặt: “Hình nhi, không phải giờ này đang là giờ làm việc của con sao?”

Sắc mặt Ngôn Hinh trắng bệch lại càng thêm xinh đẹp như cánh hoa, cô không thể kìm chế được run run, hai tay vo vo góc áo, cúi đầu nói không ra lời.

- Hình nhi! Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Ngôn Hinh, Ngừ Lộ đột nhiên dự cảm được cái gì, phát ra thanh âm run rẩy: “Con... Con bị sao?”

Ngôn Hinh chậm rãi chuyển sang tư thế quỳ xuống, đầu càng không dám nâng lên, mãi lúc lâu sau mới nghẹn ngào nói:

- Mẹ, con xin lỗi...

- Con không phải không làm tốt? Vì cái gì? Vì sao? Hay lúc đi làm con lười biếng? Hả? Bà Ngừ như bị một trận kích động lớn, bỗng nhiên đứng bật dậy, nháy mắt khuôn mặt đã đổi sang vẻ dữ tợn: “Bình thường mẹ dạy con thế nào, phải chăm chỉ làm việc, không được nghĩ đến chuyện lười biếng, con xem lời nói của mẹ là gió thoảng bên tai sao?”

Nghe xong một trận mắng đầy tức giận, cô liền bị một bạt tai, Ngôn Hinh lão đạo không dám khóc, nhắm mắt lại, hai hàng lệ trong suốt uốn lượn chảy xuống má cô, chịu đựng cơn đau từ má, cô chậm rãi trở về quỳ xuống, thấp đầu cắn môi, không dám lên tiếng.

- Cứ thế này mà quỳ đi, cho tỉnh ngộ ra. Bà Ngừ buông ra những lời này rồi quay người đi vào phòng ngủ, đem cửa đóng mạnh.

Một mình quỳ gối ở phòng khách nhỏ hẹp, Ngôn Hinh bắt đầu khóc cũng không dám lớn tiếng, cố sức che miệng, bả vai đập phồng dừ dội. Là mẹ nói đúng, do cô không đủ cố gắng, do cô không tốt, do cô không có chí hướng. Mẹ vất vả nuôi cô ăn học đã nhiều năm như vậy, kết quả chẳng những sự nghiệp không thành, ngay cả một cái công việc tối thiểu để công tác cũng không giữ được. Sau này làm sao có thể thay mẹ gánh vác gia đình này, tất cả đều là nói suông. Ngôn Hinh, người thật vô dụng.

Trong lòng khổ sở đồng thời từng trận rét run, cô rất sợ hãi, giống như có một người mà cô không nhìn thấy đang âm thầm khống chế hết thảy, người này chỉ cần một đòn là cho cô và những người thân sống dở chết dở, chỉ sợ ngay cả con đường sống cũng không để lại.

Phòng ngủ đột nhiên mở cửa, Ngũ Lộ hiển nhiên vừa ở trong phòng khóc, nước mắt cũng chưa kịp lau đi, chạy đến nâng Ngôn Hinh dậy:

- Hinh nhi, đừng trách mẹ, mẹ vừa rồi không hiểu được bản thân, động thủ đánh người. Mẹ không cố ý, đừng trách mẹ, tha thứ cho mẹ được không?

Quỳ suốt cả một thời gian dài, hai đầu gối cô không còn chút cảm giác nào nữa, Ngôn Hinh lao đảo đứng lên, vịn lấy ghế xô pha mà ngồi xuống, khóc thút thít lắc lắc đầu:

- Mẹ, con không trách mẹ, con thật xin lỗi, là con không tốt, là con không toàn tâm toàn ý làm việc, bây giờ con lập tức đi tìm việc khác..

- Hinh nhi, Hinh nhi, con gái ngoan của mẹ, con gái mẹ khổ rồi... Bà Ngũ khóc rống lên, ôm lấy Ngôn Hinh. Trong lúc nhất thời hai mẹ con cùng khóc, tình cảnh chua xót làm người ta này sinh một loại tình cảm bi thương.

Ghé vào lòng ấm áp của mẹ, Ngôn Hinh không dừng khóc được, không, cô không tin, cô không tin ở cái xã hội bây giờ còn có người có thể lấy thúng úp voi.

Cô sẽ tìm việc mới, dù gì cô cũng đã tốt nghiệp ở một trường đại học danh giá, cho dù công ty này không cần cô, thì còn có công ty khác thuê, như vậy thì đã có thể kiếm tiền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lợi Dụng

Edit: Vũ Lam Ca

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Sự thật là tốc độ biến đổi nhanh chóng như vậy luôn làm người ta trở tay không kịp, mới một khắc Ngôn Hinh đang sung mãn, khí huyết tràn trề hào hứng tìm công việc mới, ngay sau đó như bị dội một gáo nước lạnh vào người, ngồi đờ ra.

Từ khi thất nghiệp đến lúc bắt đầu tìm việc mới đã là hai tuần, cô điên lên rồi, cô chạy lòng vòng khắp nơi, nơi nào có thông báo tuyển dụng thì cô đều nộp mấy cái sơ yếu lý lịch, mỗi lần thị trường nhân tài mở cửa cô đã chờ sẵn bên ngoài tự thuờ nào.

Kì quái là, mấy trăm cái sơ yếu lý lịch của cô như bị chìm chìm dưới đáy biển, bật vô âm tín. Liên ngay cả khi cô nộp đơn vào một vị trí quen trong công ty phiên dịch nhỏ thì cũng chẳng thấy gì, điện thoại lúc nào cũng cái khẩu khí: “Không có, không có, đi chỗ khác tìm đi”

Ngôn Hinh mờ mịt, mỗi ngày trôi qua cô như một con kiến bò loạn trong cái chảo nóng, cô cần công việc, từng miếng đồ ăn, điện nước trong nhà đều cần tiền, Đường nhi cũng cần có tiền sinh hoạt phí.

Đầu óc cô quy củ công việc làm việc làm, cuối cùng cũng không có cách nào. Trong lúc vô ý ga tàu điện ngầm, cô nhìn thấy một tờ thông báo tuyển dụng của một quán bar, tính thù lao theo giờ, một đêm được một trăm tiền.

Cô nắm tay do dự, không thể xuống dốc như vậy được, việc làm đương nhiên phải tiếp tục tìm, bất quá bây giờ chưa tìm được thì có thể sống tạm bằng việc này đã, chủ ý đã quyết, khẽ cắn môi, kéo tờ giấy kia xuống rồi đi tìm quán bar đó. Quán lý vừa thấy cô thì lập tức hai mắt như tỏa sáng, đương nhiên quyết định luôn không cần nghĩ.

Vì thế, ban ngày cô vẫn loay quanh tìm việc làm, chạng vạng là lại qua quán bar, gia giáo của mẹ cô rất nghiêm, luôn ghét các quán bar tại địa phương và cấm cô và Đường nhi đặt chân tới đó, cho nên cô phải giấu, nói là làm việc theo ca, cô phụ trách ca đó ở siêu thị.

Làm vài ngày tuy rằng rất mệt nhưng theo lời tờ giấy tuyển dụng thì lương được rất nhiều. Mỗi ngày tan tầm đều tính tiền thù lao, lấy được cả tiền mặt, đây là điểm mà Ngôn Hinh vui mừng nhất.

Quán bar này được trang hoàng vô cùng sang trọng, là quán bar dành cho những người có tiền, có quyền thì đương nhiên cũng không thiếu các cô gái xinh đẹp bồi rượu. Ngôn Hinh chỉ ngồi quầy mà đưa rượu ra, người nào hào phóng boa tiền cho thì một tối cô thu được không ít.

Đương nhiên cũng có những vị khách rất khó chịu, ở đây người nào cũng trang điểm rất đậm nhìn tầm thường, nhìn đến người đưa rượu là Ngôn Hinh mặt mộc không trang điểm gì thì thấy rất thú vị, đưa một số tiền boa lớn lợi dụ: “Không nghĩ được rằng nơi này còn có thứ mới mẻ như vậy nha, cô gái, một đêm như vậy bao nhiêu, hả? Đêm nay đi cùng anh có được không, chỉ cần làm cho đại gia ta thoải mái, cô em muốn thưởng cái gì anh đây cũng chiều! Thế nào?”

Lúc nào Ngôn Hinh cũng chỉ cúi đầu thật thấp, đưa nhanh ly rượu: “Không, tôi chỉ làm theo ca”, nói xong liền chạy đi.

Hắn thấy mặt mặt liền hùng hùng hổ hổ gọi quản lý tới, quản lý biết cách ăn nói, chả mấy chốc đã làm nguôi cơn giận của hắn, cô ngồi một mình ở ghế bành trông sang đây lo lắng, đề phòng.

Quản lý mặt như ăn phải bã đi ra:

- Đến nơi này phải biết điều một chút, chứ không phải người nào cũng có thể đắc tội được đâu, cô biết người vừa rồi là ai không? Nói ra hù chết cô, lần sau phải khéo một chút, nói chuyện nhẹ nhàng đưa đây, lần này cô gặp may đó.

- Cảm ơn quản lý, tôi đã biết phải làm thế nào! Ngôn Hinh nhất thời như trút được gánh nặng, chỉ cần không đuổi việc cô là tốt rồi, về phần sau này cô gặp lại kiểu người này thì khôn mà chừa ra.

Hôm nay quản lý nói có khách quý đến, làm cho cô phải đi bung rượu. Dem tất cả mấy ly đặt lên khay, cô đẩy cửa bước vào vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới đám khách quý này lại có Tạ Thừa Huân, đương nhiên xung quanh hắn là một đồng những gương mặt quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Oan Gia

Ngôn Hinh chậm rãi tiến vào phòng, đặt khay rượu đang cầm trên tay xuống bàn. Bỗng nhiên, trong lúc này, cô lại nhớ tới gương mặt ấy, gương mặt vẫn thường thấy trên các trang tin tức của những công ty lớn với những vị lãnh đạo cấp cao.

“Phan cục trưởng, ngài muốn uống rượu gì ạ?” Tạ Thừa Huân thấp giọng lạnh lùng, hai chân thon dài khép lại, thoải mái tựa vào sofa. Trước mặt, một đám lạnh đạo thân nhiên dương dương tự đắc, tựa như muốn nghe câu trả lời của hắn.

Nghe đến tên mình, Phan cục trưởng lập tức đáp lời: “Hôm nay tôi đến đây chủ yếu là cùng anh em tụ họp, tôi uống rượu gì cũng được!”

Ngôn Hinh biết trong số rượu cô mang tới không có chai nào là rượu thượng hạng cả. Ngôn Hinh nhếch môi mỉm cười, thuận thực vừa mở rượu vừa thăm liếc nhìn Tô Thừa Huân, mặc dù bản thân cô không ưa gì nam nhân này nhưng cô cũng không thể phủ nhận nơi nào có mặt hắn ta nơi đó liền toát ra hơi thở quý tộc, khí thế vương giả.

Dù ngồi giữa một đám quan to chức lớn, hắn vẫn toát ra khí thế hơn người, bộ quần áo đơn giản nhưng không kém phần sang trọng trên người càng làm tôn thêm thân hình rắn rỏi và vẻ bề ngoài xuất chúng của hắn.

Ngôn Hinh thấy đám quan to chức lớn muôn phần nham hiểm, khó lòng, cô vội thu hồi ánh mắt, không biết sao lúc này cô thấy sống lưng bỗng nhiên lạnh toát, tựa như hắn đang nhìn cô, Ngôn Hinh vội vàng cầm khay cúi đầu chuẩn bị ra ngoài.

“Cô kia.....lại đây.....” mới đi được vài bước, Ngôn Hinh thấy có người đằng sau gọi mình, cô kiên trì xoay người sang chỗ khác đáp lại “Tiên sinh, ngài còn cần gì nữa sao?”

Một người đàn ông trung niên có gương mặt chữ điền lập tức lên tiếng: “cô lại đây rót rượu, sẽ có tiền bo cho cô”

Ngay sau đó, ông ta chuyển bộ mặt tươi cười về phía Tạ Thừa Huân “haha.Tạ lão đệ, biết người không thích ồn ào của bọn nữ nhân, hôm nay chúng ta chỉ uống rượu, hàn huyên, không nói chuyện khác”

Ngay cả hỏi cô có muốn hay không cũng chưa hỏi, Ngôn Hinh đứng ngây ngốc tại chỗ, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, trải qua chuyện lần trước cô không muốn lại làm phật ý khách, vì thế tìm một chỗ cạnh sofa ngồi xuống.

Tạ Thừa Huân liếc nhìn đồng hồ: “Tiết bí thư khi nào thì đến?”

“Lúc chúng ta đi, ông ấy còn ở văn phòng, ông ta bảo chúng ta đi trước rồi sẽ theo sau, giờ chắc đang trên đường đến”. Một người lên tiếng trả lời.

Ngôn Hình cúi đầu thu hai tay lại, trong lòng thầm nghĩ Tiết bí thư ở đây chắc là cha của Tiết Cảnh Thiên, ông ta chuẩn bị tới đây sao.

Mọi người cùng nâng ly rượu.”nào,Tạ lão đệ,chúng ta cùng nâng ly trước một cái”

Hết chén này đến chén khác, Ngôn Hình nhanh tay rót rượu, sau đó lại quay lại chỗ của mình.Toàn bộ quán bar này đều do cô rót rượu, nếu cô ở trong này không ra, khách ở ngoài không ai tiếp rượu chắc chắn sẽ rất khó chịu, trong lòng thầm cầu nguyện quản lý mau chóng phái người lại kêu cô, như vậy cô mới có cơ hội thoát thân.

Sau đó không lâu,Tiết bí thư khoan thai đi vào, Ngôn Hình tiếp rượu xong vội thối lui vào góc,tiếp tục đợi quản lý đến gọi người.

Tiết bí thư trước tự phạt một ly,sau đó cảm khái nói:”mẹ cậu gần đây có khỏe không, lúc ta học tiến sĩ, thích nhất là nghe bà ấy giảng,thật sự là nghe hoài không chán, chăm chú nghe bà ấy giảng bài”

“Mẹ tôi vẫn khỏe” Tạ Thừa Huân điềm đạm trả lời.

Mẹ hẳn là giảng viên đại học? Ngôn Hình vốn dĩ là người không thích nghe chuyện phiếm nhưng đoạn đối thoại này tự giác lọt vào tai cô,như nghe sấm bên tai. Phải biết rằng đây là trường quân giáo nổi tiếng trong nước, ngoài những cán bộ cấp cao,bình thường dân chúng và quan binh không thể vào được. Như vậy, người ở bên trong dạy học phải là người cực kì xuất sắc.

Thật không ngờ nghe được thông tin về mẹ của Tạ Thừa Huân, tay không ngừng vỗ ngực trấn áp bản thân, mãi đến khi có người hết rượu, nàng mới phục hồi tinh thần nhận thêm rượu, không nghĩ đến cô vừa rót xong một vòng, nghe có tiếng người đẩy ghế, Tạ Thừa Huân trùng xuất hiện ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mất Hứng

“Tạ nhị thiếu gia, người đã tới, mau lại đây ngồi xuống cùng mọi người”

Mọi người đều nhiệt tình tiếp đón, ai cũng muốn được ngồi cạnh Tạ Thừa Huân, Ngôn Hình cúi đầu lưu loát đổ đầy một ly, nhẹ nhàng đổ đầy ly rượu trước mặt Tạ Thừa Huân, không cần thận đón nhận ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng của hắn, cô vội thối lui trở về vị trí của mình.

“Thường ngày tôi ít ở công ty, vì vậy rất cần sự hỗ trợ của mọi người” Tạ Thừa Huân cất giọng lạnh lùng nhưng âm thanh lại mang ý cười, chưa bao giờ thấy hắn có thái độ khiêm tốn như vậy, thoát nhìn như đau lòng cho em trai Tạ Mộ Trùng, mặc kệ Tạ Mộ Trùng làm ra chuyện gì, chung qui hắn vừa có thể thoát thân vừa thuận lợi tạo mối quan hệ tốt đẹp với các lãnh đạo cấp cao.

“Tạ nhị thiếu gia trẻ tuổi tài cao, quản lý cả một tập đoàn lớn, chỉ là một chút chuyện nhỏ, làm sao có thể ảnh hưởng đến toàn cục”

“Tạ lão đệ yên tâm, có chúng ta cùng giúp sức, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề lớn...”

Mọi người uống hết chén này đến chén khác, Ngôn Hình chỉ lo hoàn thành nhiệm vụ của mình, mỗi một động tác đều hít sâu mấy lần, cẩn thận sợ xảy ra sai sót. Bỗng dưng thấy sống lưng lạnh toát, cô biết có người đang nhìn mình. Từ lúc theo Tạ Mộ Trùng vào đến cửa cho tới bây giờ, nàng vẫn giữ khí thế của mình nhưng khi Tạ Thừa Huân bước vào, cô cứ như vô tình nhìn mặt hắn, cũng không rõ đang nhìn gì.

Tránh làm cho bản thân căng thẳng đến nổi da gà, Ngôn Hình dùng hàm răng trắng nõn của mình cắn nhẹ môi dưới, âm thầm điều chỉnh hơi thở của mình, cố lấy dũng khí ngênh tiếp ánh mắt lạnh lùng kia, Tạ Thừa Huân dù bên ngoài vẫn thoải mái dựa vào sô-pha, uống rượu, nói chuyện phiếm của mọi người nhưng vẫn toả ra khí phách hơn người, nhưng cô biết rõ người này bề ngoài dù lạnh lùng thâm tình nhưng bên trong là mười phần tà ác, chỉ là lập tức nhớ tới cái tát của hắn,trong lòng bùng bùng lửa giận, cảm giác giống như hai gò má đang bị thiêu cháy.

Một mặt vừa rót rượu, mặt khác lại thăm quan sát Tạ Mộ Trùng, từ lúc bước vào cửa tới giờ, cũng chưa liếc mắt nhìn cô cái nào, nàng cúi người đi qua trước mặt hắn, khoảng cách gần hơn nhưng vẫn không thấy Tạ đại thiếu gia ưu ái nhìn về phía nàng.

Hai anh em này đúng thật là kì lạ, ai cô cùng tiếp xúc nhiều lần, cũng coi như là quen biết, chẳng những không thèm nhìn đến cô mà còn xem cô như hình nhân, tràn đầy ý coi thường, lần trước ăn cơm đã không thèm nhìn đến cô, sao hôm nay không thờ phá lệ một lần?

Đổ đầy một ly, nàng lại thoái lui về chỗ của mình, nhóm người này đúng thật là lợi hại, biết bao nhiêu khối rượu mà cũng uống hết, mấy chốc bình thứ sáu lại bắt đầu vui. Lại đến rót rượu, nàng tận dụng thấp giọng hỏi khẽ “Rượu đã muốn hết, Ngài còn muốn tiếp tục sao?”

Tiết bí thư lập tức đáp lời “Tiếp tục,làm sao mà không tiếp tục được chứ? Mọi người đang cao hứng, đem hết rượu lại đây.....cô đi nói với quản lý,tất cả ta sẽ chi trả!”

Tiết bí thư lập tức đứng dậy, Ngôn Hình cô rất ghét nhà họ Tiết, nếu không bởi vì Tiết Cảnh Thiên thiếu chút nữa đã làm hại cô thiếu chút nữa ngồi tù,

cũng như thế nào cô lại phải bán đứng chính mình, và cũng không chia tay với Tống Nguyên. Xét cho cùng tất cả mọi chuyện xảy ra với cô đều là do nhà họ Tiết cậy quyền cậy thế làm hại cô cùng Tống Nguyên phải tách ra

Cô cố ý hạ thuốc xổ vào ly của Tiết bí thư muốn hấn khổ sở, xong cô lui ra ngoài xem trò đùa dai của mình nhân tiện trả thù 1 chút. Đến trước sân khấu tìm quản lý, Ngôn Hinh đọc trên loại rượu, lúc đang chờ người mang rượu ra, nàng thông báo với quản lý “Quản lý, vị khách họ Tiết nói muốn mang thêm rượu, tất cả đều tính về phần hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thao Túng

” Cô lại thiếu nợ sao?” quản lý trừng ánh mắt nhìn cô, Ngôn Hinh bị dọa thất kinh hồn vía, ngay giây tiếp theo đã thấy quản lý cả người như mất hết khí lực, ù rù xua tay, “Cô hãy nhớ cho rõ, cũng không phải xảy ra lần thứ hai, làm thế nào thì làm đừng để lần này mắc nợ, ngày nào còn vương món nợ này, ngày đó ta còn cảm thấy không thoải mái.” phút cuối cùng còn đặc biệt dặn dò cô :

” Nhớ hầu hạ mấy đại gia này cho tốt, đừng gây ra phiền toái nữa”

Ngôn Hinh vừa bụng khay vừa nghĩ, rõ ràng hôm nay mấy người làm lớn bọn họ đến đây tiêu xài không tiếc tiền. Đẩy cánh cửa bằng gỗ ra, đột nhiên cô hoài nghi mình đã đến nhầm phòng, những tưởng sẽ thấy cảnh tượng các thiếu gia nhà giàu tụ tập ồn ào, nhưng ghé xô pha thượng hạng chỉ có một người. Theo bản năng cô lập tức xoay người bước ra nhưng lập tức phía sau vang lên mệnh lệnh:

” Lại đây!”

Thanh âm không lớn, nhưng lại giống âm thanh ma mị chui vào đầu óc cô, làm trái tim Ngôn Hinh đập liên hồi, cánh tay bên ngoài của cô như cảm giác được hàn khí tỏa ra xung quanh, không nghĩ sau này sẽ nhớ lại cảnh này, nếu có thể cô tưởng vĩnh viễn quên mất.

Suy nghĩ trở lại hiện tại, cô nhìn phần đồng phục của mình, cô hiện tại đang làm việc, phải phục vụ cho khách hàng thật chu đáo, khách có yêu cầu gì, cô cũng phải tận lực phục vụ, không có dừng khí bước ra, Ngôn Hinh xoay người tập trung dọn ly cốc, thuận thực mở ra một chai, chậm rãi rót cho hấn chén rượu thượng hạng

” Tiên sinh, mời ngài dùng”

Tựa hồ như theo thói quen, thân hình khô ngô của hấn miễn cưỡng dựa vào ghế xô pha, một tay khoát lên thành xô pha, tay kia chậm rãi cầm điều thuốc đang hút nửa chừng.

Ngôn Hinh cúi đầu đứng ở nơi đó, thấy ánh mắt hấn đảo qua mình, tay kia đồng thời nâng ly rượu, tùy ý xoay tròn chất lỏng trong ly hình cung có thiết kế đẹp mắt.

“Có muốn cùng ta uống một chén hay không?” lời nói toát ra giống như đang mời một bằng hữu của mình. Ngôn Hinh cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, nhẹ nhàng lắc đầu:

” Không, tiên sinh, tôi còn phải làm việc. Nếu như ngài có yêu cầu, quán bar sẽ có người bồi rượu cho ngài. ...”

Cốc có chân dài không nhẹ không nặng nện ở trên bàn, đổ tràn ra bàn Ngôn Hinh theo bản năng liên tục lui về phía sau, hấn đảo mắt nhìn cô,” Nói như thế nào chúng ta cũng coi như từng gặp mặt, nhanh như vậy không nhớ rõ sao?”

Ngôn Hinh sắc mặt trắng bạch, ánh mắt mở thật to , lập tức liều mạng lắc đầu, khuôn mặt tuần tú của Tạ Thừa Huân thượng bồng nhiên nở một nụ cười lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, ” Cái gì?”

Ngôn Hinh căn bản đoán không ra người này rốt cuộc muốn làm gì? Hai chân không tự giác lui ra sau,” Tôi không biết là anh đối với tôi còn có hứng thú, tôi ở trong này làm việc, không bán thân.”

Một tiếng đùa cười cợt khẽ vang lên, Tạ Thừa Huân trên mặt không có một tia cảm xúc, tựa hồ nghe một chuyện thật đáng chê cười:

” Không bán, cô vẫn tưởng là mình có giá vậy sao? Cô cho là tôi chưa từng chứng kiến qua những trò đùa giỡn của nữ nhân sao ” Hấn lập tức nổi giận đùng đùng, vung chiếc cốc đẹp có đế dài tạo thành một đường cong đẹp mắt vào bức tường đối diện lam chiếc cốc vỡ tan tạo thành một âm thanh chói tai

Người này mặt biến sắc còn nhanh hơn hỏa tiễn, Ngôn Hinh lui bờ vai gầy yếu của mình, thất thần nghĩ lại, từ ngày nào đó chủ động xuất hiện ở trên giường hấn, chỉ sợ hấn cảm thấy cô là hạng không ra gì, nếu như vậy cần phải tốn công giải thích. Cô bước nhanh về phía cửa, khóe mắt thấy hấn vẫn an nhàn ngồi ở xô pha, không khỏi lạnh lẽo nhẹ nhàng thở ra.

” Không biết thất nghiệp là cái tư vị gì ? Nhìn cô sống vui vẻ như vậy, dường như cuộc sống của cô có vẻ thoải mái nhỉ”

“Anh.....” cánh tay của cô đột nhiên cứng ngắc, thân thể kinh hãi run rẩy đứng lên,” Là do anh, là anh thao túng.....”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chọc Giận

” Thích lễ vật này sao?” Tạ Thừa Huân không biết từ khi nào cầm lên một ly rượu mới ,ánh mắt nhìn cô lạnh lùng ánh lên một tia tàn nhẫn cùng nụ cười giảo hoạt:

” Nếu cô thích, ta nguyện ý cùng cô tiếp tục trò chơi này, ta dám khẳng định cô và mẹ cô sẽ không ngày nào có cuộc sống yên ổn.”

” Không!” cô thét chói tai, đôi chân chợt trở nên mềm nhũn, nước mắt như muốn chực trào, Tạ Thừa Huân muốn cô không ngày nào được sống yên ổn, không, không riêng gì cô, còn có mẹ cô ta, hẳn muốn hai mẹ con cô phải trả giá.

Tạ Thừa Huân nhìn cô đau khổ ngồi khóc, giống như bị thợ săn đang săn con thỏ nhỏ, hẳn cầm ly rượu bước lại gần cô, đưa chân đá ghế, một tay khoác lên cửa, lập tức đem cô toàn bộ khóa ở trong:

“Xem cô kia, sao lại khóc thành ra như vậy? Trò chơi này không tốt chỗ nào? Hay chúng ta đổi cách thức khác được không?”

Đồ súc sinh, không bằng cảm thú! Ngôn Hinh khóc nức nở ở trong lòng lớn tiếng mắng, không dám nói ra, hai tay nắm chặt mép áo

” Tạ tiên sinh, nếu tôi có đắc tội với anh chỗ nào, xin anh lượng thứ, chỉ xin anh buông tha tôi.....”

” Đừng nghĩ có thể qua mặt được tôi, mấy trò này chỉ có thể gạt Mộ Trùng thôi” Tạ Thừa Huân chắc chắn lắc đầu, bàn tay cứng như thép nắm trọn lấy cổ cô, nước mắt càng làm đôi mắt cô thêm phần long lanh trong trẻo, như một hồ nước trong suốt, hai gò má tái nhợt có thể nhìn rõ mạch máu, cả người kinh ngạc chợt run rẩy, nhưng là cho dù như vậy, không hiểu sao lại làm cho người ta một cỗ hưng phấn.

Có một loại xúc động mang theo dục vọng dâng trào,nữ nhân này càng nhìn càng giống như yêu tinh mị hoặc, quyến rũ mê người.

Ngôn Hinh ngồi xổm không dám lộn xộn, khắp nơi tràn ngập hơi thở nam tính, hẳn gắt gao đem cô trọn trong vòng tay mình, một tay vuốt ve gương mặt cô, làn da truyền đến cảm giác đau nhưng Ngôn Hinh không dám lên tiếng, sợ lại chọc giận hắn.

Giờ khắc này, cô muốn thoát khỏi chỗ này thật nhanh nhưng cô có thể chạy đi đâu bây giờ? Hắn vừa có gia thế và thế lực hơn người, cô bắt quá chỉ là một con kiến nhỏ, hẳn chỉ cần chỉ tay cũng khiến thế giới của cô thay đổi.

Cô có thể không có việc làm nhưng còn mẹ và em cô thì sao? Mẹ cô đã có tuổi, không thể làm việc nặng nhọc với lại bà vừa phải rời bực giảng, còn Đường nhi em cô hàng tháng đều cần tiền sinh hoạt phí.

Phải di chuyển nhiều nơi sinh sống như vậy, gia đình ba người nhà cô cũng cảm thấy mệt mỏi, không muốn đến thành phố nào khác nữa, quyết định sẽ sống luôn ở thành phố này.

Tạ Thừa Huân phục hồi tinh thần thì phát hiện nữ nhân dưới thân mình cả người lạnh run, mới phát hiện bản thân đã dọa cô ta đến mức nào, đến nỗi nước mắt chảy tràn khắp khuôn mặt cùng với dấu tay đỏ hồng.

Đối với sự thất thường của mình, hắn đột nhiên thu hồi hai tay, trong lòng nôn nóng cất giọng lạnh lùng ra lệnh:

” Cô hãy khôn hồn rút khỏi đây đi, vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện trước mặt Mộ Trùng”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Hám Tiền

Ngôn Hinh thân hình gầy yếu, không dám phát ra âm thanh, nghẹn ngào cất giọng cầu xin ” Không! Không! Không thể! Tôi đáp ứng yêu cầu của anh, vĩnh viễn tránh mặt Mộ Trùng, sẽ không để anh ta nhìn thấy mặt tôi, cầu xin anh.....”

”Lời nói của ta cô nghe không hiểu?” Tạ Thừa Huân xót xa cười lạnh, chậm rãi thẳng đứng dậy, như quân vương từ trên nhìn xuống cô,” Ngôn Hinh, cô đúng là thích làm bộ làm tịch, không phải là muốn có tiền sao? Đây! Tôi sẽ cho cô thấy.”

Vừa nói hần vừa hung hăng lấy tiền từ trong túi, Ngôn Hinh không hiểu sao hần cầm lấy nhiều chi phiếu, chợt hần ném trước mặt cô mấy trăm vạn. Nhìn cô thấy tiền sắc mặt khác lạ, Tạ Thừa Huân chán ghét hừ nhẹ, lớn tiếng cảnh cáo, “Nhiều đây tiền cô và cả nhà cô sẽ không lo tới chuyện ăn uống, điều kiện tiên quyết là cắt khỏi đây cho tôi! Cút thật xa vào! Nếu lại đi quấy rối Mô Trùng, tôi sẽ cho cô biết thế nào là muốn sống cũng không được”.

Ngôn Hinh nhìn chi phiếu, chậm rãi đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, nhiều như vậy tiền là nàng cả đời tương cũng không dám tương. Có số tiền này mẹ cô sẽ được sống thoải mái, không phải làm lưng vắt vã, được điều trị tốt, Đường nhi cũng có thể đến trường mà không lo học phí, còn có thể chuyển đến một thành phố khác, yên bề cuộc sống.

Tuy rằng không biết vì cái gì mà cô được Tạ Mô Trùng để mất, nhưng số tiền này quả thực là rất lớn, dù cô có làm cả đời cũng chưa chắc kiếm được số tiền này, lại vừa có thể giúp gia đình cô nữa.

Tạ Thừa Huân ánh mắt lạnh lùng nhìn cô không cầm nhanh cầm lấy chi phiếu, trong mắt căm hận càng sâu, tiền là thứ biết bao nhiêu người mong muốn có được, mà nữ nhân phía trước biểu hiện đầy tràn về bất lực.

Tạ Thừa Huân cười lạnh liên tục, lại không phòng bị động tác kế tiếp của cô, chỉ thấy cô nâng lên hai mắt dẫm lên hung hăng trừng mắt nhìn hần, lập tức xé tám chi phiếu ra thành nhiều mảnh, ném vào không trung, có vài mảnh lại văng về phía hần. Hần mặt không chút thay đổi nhìn cô khóc rồi bám vào bức tường đứng lên, ra vẻ kiên cường đối mặt hần, nhếch khóe môi,” Không thích chi phiếu chẳng lẽ cô muốn lấy tiền mặt? Vậy sao không nói sớm?”

Ngôn Hinh thật sự tức giận, hần như vậy rõ ràng đem sự tự tôn của cô dẫm đạp dưới chân, cô tức tối hét to,” Anh là ác quỷ, anh nên xuống địa ngục đi! Mặc kệ anh nghĩ như thế nào, tóm lại tôi chưa bao giờ chủ động đi trêu chọc Tạ Mô Trùng, tôi cũng không muốn cùng anh ta có quan hệ gì hết”

Mất thấy cô như một người tâm thần, Tạ Thừa Huân ngược lại cười thật to, âm trầm nở nụ cười,” Thật sự là làm cho tôi mở mang kiến thức! Cô dùng chiêu này là để câu cá lớn? Một trăm vạn của tổng giám đốc Quảng Mậu, đương nhiên không đáng giá nhắc tới. Theo Mô Trùng lâu không chừng còn kiếm được nhiều hơn, thật là một ả đàn bà thông minh há mồm!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tiền Thưởng

Hần lạnh lùng phun ra ” đồ gái há mồm ” bốn chữ tràn ngập sự khinh蔑 cùng châm chọc, Ngôn Hinh không lãng phí khí lực tranh cãi cùng hần, quay đầu ra cửa ra ngoài.

Tạ Thừa Huân vẫn chưa ngăn cản, hai tay thản nhiên đặt trong túi, một chút âm trầm tươi cười hiện lên làm cho cô sợ hãi,” Tôi cho cô thời gian hai ngày”.

Ngôn Hinh thất thần run rẩy, hần cảnh cáo không phải trò đùa, nếu cô không nghe theo, không biết sẽ có hậu quả gì, nhưng cô không có biện pháp, bởi vì có một số việc có thể thỏa hiệp, có chuyện dù “cá chết lưới rách”, cũng tuyệt đối không thể cúi đầu.

Ở toilet đợi một lát, lúc cô đi ra thì đã không còn ai, hơn nữa bên trong cũng đã dọn dẹp, nhất định là quản lý phái người theo dõi, chẳng lẽ Tạ Thừa Huân ở trước mặt quản lý nói gì đó, làm quản lý muốn sa thải cô? Nghĩ vậy Ngôn Hinh hoang mang rối loạn chạy đến trước sân khấu.

Trước sân khấu Tiểu lý đang gõ bàn phím nhếch miệng, nhìn đến Ngôn Hinh cười đến ngoác miệng,” Nãy giờ cô được gì rồi? Cưng nhiên lại có số tiền lớn như vậy, Canh quản lý cao hứng miệng thiếu chút nữa không khép lại được, cho cô một bao đồ thủy, còn sớm phái người giúp cô đi thu dọn ghế lô, thưởng cho công lớn của cô đó.”

Ngắm màn hình máy tính hiện thị sáu con số, Ngôn Hinh không lên tiếng, chỉ sợ quản lý không lấy lòng Tiết Dân Cơ mà là Tạ Thừa Huân.

Đêm đó Canh quản lý ở cùng cô thanh toán, đương nhiên là có trả thù lao quả nhiên Tiểu lý theo như lời khẳng khái đưa cho cô một bao lì xì, nói được làm được, tuyệt đối không bạc đãi cô.

Cô cảm thấy bao này có vẻ khá dày, Ngôn Hinh yên lặng đem trả thù lao cùng tiền thưởng bỏ vào bao, tiền lì xì cô sẽ không cự tuyệt, đây là vất vả và đêm lao động cô mới có được. Khi đi ra bên ngoài trời đã rạng sáng, từng trận gió lạnh quét vào thân người gầy gò của cô, khiến cô lạnh run.

Xem ra, Tạ Thừa Huân bất quá là thanh toán một chút tiền thưởng, cô có vẻ không giống với được đãi ngộ, nếu hần Tạ đại thiếu gia không nhất thời cao hứng, cô chỉ sợ nếu là mất việc thì cô sẽ bị đá kích trầm trọng.

Cô nhẹ nhàng mở cửa bước vào nhà, không quên khóa cửa lại, Ngôn Hinh qua phòng mẹ xem bà đã ngủ chưa, mẹ cô đang say giấc, không thể bị cô

đánh thức, gần đây mẹ cô tâm tình không tốt, nguyên do là từ khi bị xa thái ở trường học, mỗi ngày bà cầm hồ sơ xin việc đến các trường, muốn tìm cơ hội được về trường dạy, nhưng không có trường nào chấp nhận mẹ cô, làm cho bà không ngừng lo lắng, phiền muộn.

Tà Thừa Huân thật sự là một ác quỷ tội ác tày trời, cô không hiểu bản thân đã làm gì đặc tội với hắn, uy hiếp cô phải biến mất khỏi thành phố này, vĩnh viễn không cho phép xuất hiện trước mặt Tạ Mộ Trùng.

Hắn làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Cô đã nói hết sự thật giữa cô và Tạ Mộ Trùng, hơn nữa Tạ Mộ Trùng cũng nói thẳng hắn sẽ không coi trọng cô nữa.

Như vậy Tạ Thừa Huân vì cái gì lại đuổi cô khỏi thành phố này?

Nếu như cảm thấy việc cô chủ động lên giường trước kia làm hắn thấy chán ghét, nói thẳng là tốt rồi, vì cái gì lại lấy Tạ Mộ Trùng làm cái có? Còn nói cái gì cô yêu Tạ Mộ Trùng là vì hắn giàu có, thật sự là buồn cười, chẳng lẽ hắn chưa điều tra sao? Từ khi cô bị công ty sa thải, một lần cũng chưa gặp Tạ Mộ Trùng, duy nhất một lần đó là hôm nay ở quán bar bị hắn bắt gặp.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Khủng Hoảng

Tạ Thừa Huân không có mặt sao? Người em tốt của hắn từ đầu đến cuối vẫn chưa liếc mắt qua cô

Vừa ôm chăn vừa nghĩ đến ngơ ngẩn, Ngôn Hinh nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm ra được nguyên do, cuối cùng cô quyết định, cô có thể nghe lời hắn không gặp Tạ Mộ Trùng, nhưng muốn gia đình cô rời khỏi thành phố này thì tuyệt đối không được, con buồn ngủ từ từ kéo đến, kéo Ngôn Hinh vào giấc ngủ sâu.

Ngày hôm sau cô ngủ thẳng tới giữa trưa, đột nhiên phát hiện có tiếng nói của ai ngồi ở bên giường, Ngôn Hinh không khỏi sợ tới mức che ngực ngồi xuống, “Mẹ, sao mẹ lại ngồi ở chỗ này lên tiếng, làm con sợ hết hồn.”

Ngôn Ngữ nhìn chăm chăm con gái mình, sau đó bước hướng ra phía cửa cất giọng, “Mau chóng rời giường đi, cơm mẹ đã chuẩn bị xong rồi.”

Trực giác thấy mẹ có gì khác lạ, Ngôn Hinh nhanh nhẹn mau chóng rời giường, vừa đánh răng vừa nhìn về phía dáng người đang bận rộn bên cạnh. Hôm nay cơm trưa là không có gì đặc biệt ba món mặn một món canh, nhưng đối với ngày thường theo lý mẹ cô chỉ làm một món mặn một món canh, làm nhiều chi thêm cực.

Ngôn Hinh lẳng lặng cúi mặt ăn cơm, không dám nói lời nào, cô có dự cảm mẹ cô hôm nay có gì đó khác lạ.

Ngôn Ngữ yêu thương nhìn con gái mình “Ăn nhiều một chút, Hinh nhi, con gầy như vậy mẹ rất đau lòng. Hiện tại cả nhà phải dựa vào con buổi tối phải làm đêm kiếm tiền, là mẹ vô dụng, mẹ là một phế nhân, không thể làm gì cho con.....”

Hai tay cô run run, chén cơm trong tay Ngôn Hinh suýt nữa cầm không vững, cô quá rõ ràng những lời này bên trong chắc chắn có hàm ý gì đó, tám năm trước khi cô và em gái còn nhỏ, ba gặp chuyện không may phải đối mặt với đủ loại áp lực, chống đỡ không nổi nữa. Có một ngày ban đêm mẹ giữ chặt cô và Đường Nhi chạy ra gia môn, một đường đi vào bờ biển, ôm lấy các hai chị em cô nhảy vào trong nước biển. Sau đó nếu không phải Điền thúc thúc đuổi tới, chỉ sợ mẹ con ba người đã vào bụng cá.

Mà ngày nào đó cô vĩnh viễn nhớ rõ ở mẹ con ba người chậm rãi chìm vào nước biển, mẹ ở bên tai cô nói, “Hinh nhi, Đường nhi, là mẹ vô dụng, mẹ là một phế nhân, mẹ trong lòng rất khổ rất khổ, không thể cho con cuộc sống sung túc. Ngoan, nghe lời, mẹ mang các con đến một chỗ, các con rất nhanh sẽ không còn khổ sở nữa.....”

Nhớ lại đến nơi đây, Ngôn Hinh một phen bỏ lại bát cơm, bắt lấy dáng người gầy ốm của mẹ, nước mắt cơ hồ sắp xuống dưới, “Con sẽ kiếm tiền, mẹ, không cần nản lòng, con ngày hôm qua đi làm rất cố gắng, quản lý lại đưa cho con tiền thưởng, con đưa cho mẹ xem” Nói xong cô chạy tới phòng ngủ, đem tiền thưởng và lương nhét vào tay mẹ, bối rối nói năng lộn xộn, “Mẹ, xin mẹ đừng như vậy, mẹ, con đã trưởng thành, con có thể chăm sóc cho mẹ cùng Đường nhi, mẹ yên tâm, con sẽ lại cố gắng tìm công việc, tiền này mẹ cứ cầm. Tí nữa con sẽ ra ngoài làm việc, nhất định có thể tìm được, nếu không, con có thể làm nhiều việc, kiếm nhiều tiền hơn. Mẹ không cần lo lắng, con còn trẻ, tinh lực dồi dào. Đúng rồi, con có thể làm gia sư, cùng làm so với người khác thu phí thấp một ít, phụ huynh có thể mời con. Mẹ, mẹ hãy tin con, xin mẹ đừng bỏ rơi con.....”

Nhìn trong tay là một bao thật dày, Ngôn Ngữ lắc đầu sắp khóc, “Hinh nhi, con cho là mẹ muốn tự sát sao? Mẹ sẽ không, mẹ hiện tại có con, còn có Đường nhi, mẹ sẽ không giống tám năm trước làm chuyện ngơ ngẩn. Thầy bói nói, mẹ đời này dựa vào con gái lớn, cho nên mẹ mới không khóc, mẹ muốn tận mắt thấy con sẽ làm gì để mẹ có thể sống sung túc.”

Chương 59: Lưu Lạc

Edit: Hàn Diệp Băng

Beta: Tiểu Hồ Diệp

Ngôn Hinh dừng lại những ghen ngào trong lòng mình, nhìn về mặt mẹ mình hoàn toàn kiên quyết, một lần nữa cô tin ở mẹ, mặc kệ thầy bói nói cho mẹ có đúng hay không, cô chỉ dám khẳng định, nếu cô cố gắng, chắc chắn sẽ không để mẹ vất vả.

Ngôn Ngữ nở nụ cười hiền từ, đem con cá duy nhất đặt vào trong bát Ngôn Hinh “Con mấy ngày nay trực đêm ban vất vả, mẹ hôm nay cố ý mua nhiều đồ ăn ngon cho con bồi bổ, đã lâu không có làm món ăn mặn, nếm thử xem mẹ làm có ngon không?”

”Ngon lắm, con thích nhất là đồ ăn do mẹ làm.” Ngôn Hinh ăn thật sự vui vẻ, thỏa mãn cười rộ lên, “Kỳ thật mẹ làm món chay hay món mặn đều ngon cả.”

Bình thường 2 mẹ con không ăn đồ ăn đắt tiền, chỉ mua đồ ăn ở chợ, thường thường một tháng ít khi nào ăn mặn, chỉ có khi về nhà, mới có thể phối hợp ba món mặn một món canh.

Con gái phải trực suốt đêm, buổi sáng bốn năm giờ mới được nghỉ ngơi. Ban ngày chỉ được ngủ vài giờ, buổi chiều lại đi bên ngoài tìm việc, mắt xem xét nữ nhi bàn tay cùng khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng xanh xao, thân hình cũng càng ngày càng gầy yếu, người làm mẹ như bà thấy đau lòng vô cùng. Mấy ngày nay cơ hồ muốn làm bà điên rồi cũng làm con gái phải khổ, bà vẫn không tìm được trường chịu mướn người.

Ngẫm lại chính mình thật sự là vô dụng, nhiều năm thế này cư nhiên ngay cả tư cách làm giáo viên cũng không có, trong nhà hiện tại trọng trách đều ở trên người Hinh nhi, thật sự làm cho đứa nhỏ này cực khổ rồi. Hồi còn nhỏ Hinh nhi tính tình quá mức nhu nhược, cái gì đều nghe của bà an bài, bà thật sự lo lắng hinh nhi ở bên ngoài đã bị khi dễ, không có gì biện pháp chống lại. Haiz, Hinh nhi bộ dạng xinh đẹp như vậy, không nên chịu khổ nhiều như vậy, thật hy vọng sớm một chút gặp gỡ một người đối xử tốt với nó, bà thân làm mẹ cũng cảm thấy yên tâm.

“Hinh nhi, siêu thị của con gần đây có hoạt động gì hay không? Nếu có thì mau nói cho mẹ 1 tiếng, vật dùng hằng ngày hết sạch rồi!” Ngôn Ngữ bắt ngờ hỏi

Đang thả hồn thơ thần Ngôn Hinh nghe câu hỏi của mẹ miệng hàm hồ đáp lời “À... Dường như không có mẹ...con sẽ lưu ý xem...”

Ngôn Ngữ im lặng không nói chuyện, chính là lấy một đôi mắt thâm lương liếc nhìn nàng một cái, ” mẹ sẽ có biện pháp tìm được công tác, mẹ cũng muốn như con, buổi tối đi làm không thể so với ban ngày, dễ dàng nhận người.”

Ngôn Hinh giật mình, hai tay như nhũn ra, trăm ngàn không thể làm cho mẹ biết chính mình buổi tối làm ở quán bar, mẹ bình thường ghét nhất những nơi giải trí như quán bar, mẹ mà biết được không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Cơm nước xong, mẹ con chuẩn bị lí lịch để đi làm, chạng vạng Ngôn Hinh tay không mà về, tuy rằng sớm biết rằng kết quả này, lại vẫn như cũ cảm thấy tức giận, Tạ Thừa Huân ác ôn kia công ty không biết như thế nào mà ngay cả một nhà tiểu công ty cũng không chịu mướn nàng? Nàng thậm chí đem tiền lương ít đi, cơ hồ bằng lương của thực tập sinh, những người đó vẫn là lác đầu, miệng chỉ nói không cần.

Toàn thân bần rùn nằm ngã vào giường, vô lực nhìn chằm chằm trần nhà, khoảng cách hẳn nói hai ngày thời gian chỉ còn hai đêm, thật sự phải rời khỏi sao? Thật sự muốn dẫn mẹ cùng Đường nhi bàn cách rời khỏi này thành phố này sao? Không cam lòng, thật sự rất không cam tâm.

Chương 60: Vị Trí

Mẹ con cô thật vất vả tìm tám năm mới cảm thấy hài lòng với thành phố này, muốn ở nơi này vĩnh viễn. Năm đó Điền thúc thúc đem mẹ con 3 người các cô theo đường biển cứu lên sau ba ngày mẹ bán căn nhà với giá thấp, mang theo các cô buồn ba khắp nơi thành thị, cuối cùng mới tại đây tòa Giang

Nam nổi danh định cư, chính thức rời khỏi phòng trọ, mua lại căn hộ này không đến bảy mươi mét vuông.

Phòng ở tuy rằng đơn sơ, nhưng tốt xấu cũng là nhà của ba mẹ con cô, mấy năm nay để lại bao nhiêu kỉ niệm, nay thật sự phải rời đi, sau đó lại phải bỏn ba khắp nơi nữa sao?

Thật phiền não, cô hít một hơi thật sâu, nhìn xem bên ngoài sắc trời đã tối mà mẹ còn chưa trở về, đập dếp lê đi phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, kỳ thật cũng không có gì hay lắm, giữa trưa đồ ăn còn có một ít, không nở bỏ, đặt ở trong nồi nhiệt nhiệt còn có thể ăn tiếp, đem nồi cơm điện nấu cơm, sau đó chỉ chờ mẹ trở về, mẹ con cùng nhau ăn cơm.

Vẫn đợi cho đến khi bên ngoài tối mịt, mà mẹ còn chưa trở về, Ngón Hinh gọi điện thoại, không khó đoán ra là mẹ vì muốn kiếm thêm tiền mới xin làm thêm giờ. Nhưng thời gian không còn nhiều sắp đến giờ cô đi làm buổi tối, vội vàng ăn cơm, mang túi laptop tức đi ra ngoài.

Hôm nay là cuối tuần, quán bar đông khách hơn so với ngày thường, Ngón Hinh phụ trách là quầy rượu, không ngừng có khách đi rồi lại đến, cả đêm không ngừng lo lắng, cần bản không chú ý ở một cái góc có ánh mắt một mực yên lặng nhìn chăm chú vào nàng.

” Ai, Mộ thiếu, anh đang nhìn cái gì vậy?” một cô rót rượu hỏi, cô ta quan sát Tạ Mộ Trùng này giờ chỉ thấy anh tinh thần bất an luôn ngồi một chỗ không mở miệng nói câu nào chỉ nhìn chăm chăm vào 1 hướng, ” Sẽ không phải lại coi trọng cô gái trẻ đẹp ấy đi?”

Tạ Mộ Trùng cúi đầu nhìn trong lòng thiên kiều bá mị nữ tử, ngả ngón sờ lấy eo của mình, “Có cô xinh đẹp trong lòng ta, sao ta có thể xem nữ nhân khác?”

Chưa bao giờ được Tạ Mộ Trùng nhìn với ánh mắt như thế khiến cho tim cô ả đập nhanh hơn, cười đến run rẩy cả người lập tức ân cần rót rượu whisky “Mộ thiếu, đây xin mời!”

Cô ta quả thật trước kia từng có qua lại với Tạ Mộ Trùng, tưởng chừng như hẳn thật sự yêu mình không nghĩ tới hôm nay vừa mới vào quán bar, liếc mắt liền trông thấy Tạ Mộ Trùng nên lập tức tiếp cận đây chính là cơ hội ngàn năm có một, hôm nay cô ả tự nhủ phải thể hiện cho thật tốt, nói không chừng chiếc ghế tổng giám đốc phu nhân sẽ thuộc về cô ta

Uống xong một ly rượu, Tạ Mộ Trùng ném ly đi, đem nữ nhân đặt ở sô pha không coi ai ra gì hôn đi xuống.

Thạch Dương Sóc vừa lột quả hạch đào bỏ vào miệng vừa xem cảnh tượng đang xảy ra, rồi vỗ vỗ tay tựa tiểu phi tiểu nói “Thật là hiếm khi thấy tiểu tử nhà ngươi lên cơn động dục như vậy với 1 mỹ nhân trước mặt người khác một cách trắng trợn như vậy nha!”

Bị người khác phá ngang nhưng Tạ Mộ Trùng đã nhanh chóng ổn định lại thân mình như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, lưu lại cô gái ngây ngốc ngồi phịch ở nơi đó vẫn chưa hoàn hồn, Tạ Mộ Trùng lưu loát tự rót cho mình một ly rượu khác giả như giật mình như vừa phát hiện ra sự có mặt của Thạch Dương Sóc liếc nhìn mở miệng “Ai động dục, phải nói ta đang cho người xem một số kinh nghiệm trong chuyện nam nữ cho người mở mang kiến thức. Đáng lẽ ra người nên cảm tạ mới đúng.”

“Chỉ dựa vào người sao!” Thạch Dương Sóc cười mỉa “Ta thiếu kinh nghiệm, không có sức hút? Có tin hay không chỉ cần nhắc điện thoại là có không biết bao nhiêu nữ nhân muốn quỳ dưới chân ta?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tình Vây

Edit: Hàn Diệp Băng + Tiểu Hồ Diệp

Beta: Tiểu Hồ Diệp

Vốn hôm nay bọn họ quyết định kéo cả nhóm đến quán bar uống rượu, trong đám chỉ còn hân và Tạ Mộ Trùng chưa có bạn gái nên cũng không định đến nhưng vừa vặn hôm nay có việc tan tằm chậm vì thế vội vàng chạy tới cùng làm 1 bữa. Hân không ngờ rằng hôm nay có thể may mắn nhìn thấy một thân thân mật của Tạ Mộ Trùng vừa rồi.

Tạ Mộ Trùng nhún nhún vai, ý tứ là hoàn toàn khinh bỉ, Thạch Dương Sóc trừng mắt, chuẩn bị mang di động ra chứng minh.

Tịch Anh Ngan nở nụ cười, thanh thoi tựa vào sô pha, nhéo mặt nữ nhân nằm trong lòng, ” Ta phát hiện hai người các người thuộc loại không có việc gì tìm tui sắc, nhằm chán bắt những kẻ dở hơi pha trò ca nhạc cả buổi sáng, các người tiếp tục, đừng quấy rầy chúng ta, chúng ta ở trong này xem náo nhiệt.” sau đó quay đầu đi cùng Hoa Vinh bọn họ nói, ” Có náo nhiệt thì phải thưởng thức, phải mở mắt xem thật lâu mới được.”

Nhìn xem Tịch Anh Ngan, nhìn xem Hoa Vinh, nhìn lại Hàm Dục, Thạch Dương Sóc cầm lấy di động rút cục không nín được cười ra tiếng, vỗ đùi, đưa

rượu ra trước mặt ,” Được, chạy nhanh , uống xong chén này mang theo nữ nhân các người cút đi.”

Vưu Hàm Dục làm bộ sây chân định giáng cho Thạch Dương Sóc 1 cú, Thạch Dương Sóc phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng lui về phía sau né tránh, ” Ta nói sai lầm rồi có được hay không? Để chuộc tội ta sẽ lái xe đưa hết các người về tận nhà được chưa.”

Tạ Mộ Trùng uống gần hết chai whisky, cứ liên tục hết ly này đến ly khác như muốn chuốc say chính mình lúc này mở miệng “Còn nói ta cùng tiểu tử Dương Sóc là kẻ dờ hoi, giờ thì ta xem 2 người các người mới chân chính là những kẻ đại dờ hoi”

Tập kích bất thành Vưu Hàm Dục thu hồi chân nghe Tạ Mộ Trùng nói vậy bấy giờ mới chỉnh lại tư thế ngồi đưa mắt nhìn Tạ Mộ Trùng uống hết ly này đến ly khác sau khi nghiền ngẫm một hồi mở miệng: “Tiểu Sành, ta như thế nào cảm thấy người gần đây hành sự rất kỳ quái nha? Chưa từng thấy người uống nhiều như vậy, có tâm sự gì sao?”

Tịch Anh Ngạn đặt ly rượu xuống bàn vỗ vỗ tay “Bây giờ người mới nhìn ra à?”

“Người có ý gì?” Vưu Hàm Dục làm vẻ mặt khó hiểu “Có phải ta đã bỏ lỡ điều gì không?”

“Tiểu tử nhà người thật không có mắt nhìn” Hoa Vinh không nhịn được đập vai Vưu Hàm Dục “Người còn nhớ lần trước chúng ta tụ tập Mộ thiếu có dẫn theo một nữ nhân, phải biết rằng giữa chúng ta đã có quy luật ngầm là không dẫn phụ nữ bên mình theo sao, Mộ thiếu cố ý dẫn theo chẳng lẽ điều đó không chứng minh được gì sao?”

Vưu Hàm Dục búng tỉnh “Ta nhớ ra rồi, cô gái có bộ dạng dịu dàng, bụng rượu cho lão đại, tên Ngôn Hình thì phải.”

“Ba.” một âm thanh vang lên, Tạ Mộ Trùng đặt mạnh chiếc cốc thủy tinh công nghiệp xuống mặt bàn “Chỉ là một nữ nhân mà thôi, nếu các người không nhắc đến ta cũng muốn quên mất bộ dạng cô ta tròn hay méo, là cao hay gầy rồi. Hôm nay tâm tình ta không tốt đừng nhắc đến cô ta nữa!”

Tạ Mộ Trùng trưng ra bộ mặt không hồn giận, rồi lão đảo đứng lên, 1 nữ nhân chạy lại muốn đỡ hần lại bị hần gạt ra “Các người cứ tiếp tục ca hát, uống rượu tiếp đi, ta đau đầu đi về trước”

Nói xong cũng không chờ ai lên tiếng liền hướng ra cửa quán bar mà đi để lại một đám người sau lưng vẫn chưa phản ứng kịp chỉ ngơ ngác nhìn nhau.

Hoa Vinh thờ dãi, đưa ra kết luận “Thật là, làm bạn với hần lâu như vậy nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên ta nhìn thấy hần có thể vì một nữ nhân mà tức giận như vậy!”

“Ta không phải đã nói rồi đấy thôi!” Thạch Dương Sóc nhìn về phía thân ảnh của Ngôn Hình đang bận rộn bên quầy bar nhăn mặt nhíu mày “Mấy ngày nay tiểu Sành đi đâu cũng mang nàng theo bên cạnh, cứ tưởng sắp có chuyện tốt, ai ngờ mấy ngày sau hần mỗi ngày thay đổi một nữ nhân để chơi đùa, hần đã thật sự rơi vào lưới tình rồi, tất cả các cảm giác bức nhọc đó đều do 1 nữ nhân ban tặng”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nhìn Thấu

Edit: Hàn Diệp Băng

Beta: Tiểu Hồ Diệp

Bầu trời thành phố về đêm sáng rực rỡ, sáng như ban ngày, nhưng chỉ chớp mắt mây đen kéo đến, sấm rền ầm ầm vang lên, tiếp theo là mưa to giàn giụa.

Gió ào ạt tấp vào cửa sổ, làm cho bức rèm phát phơ. Đây là thư phòng, lấy trắng đen làm chủ đạo, bài trí trang nhã, vì thế chắc hẳn vị chủ nhân của nó có tính cách cương nghị, khí phái phi phàm, quần áo vừa vận càng làm toát lên khí chất cao quý

Trên bàn đầy những văn kiện cần xử lý, hần nhẹ nhàng tựa ra sau hướng về phía âm thanh, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa nghe báo cáo tình hình” Tạ tiên sinh, Tạ tổng giám đốc này hai ngày không đi Quảng Mậu, có đôi khi bị tội điện thoại thúc giục, hần liền mang theo bạn gái đến công ty rồi lại vội vàng rời đi.”

Tạ Thừa Huân dựa ghế không lên tiếng, làm cho người ta nghĩ lầm đang ngủ, nhưng trong lòng nhân viên biết rõ, Tạ tiên sinh không nói lời nào mới là lúc đáng sợ nhất, đừng nhìn hần ngồi ở chỗ kia không có động tĩnh gì, nhưng luôn luôn một cỗ khí thế bức người, cứ như đang tích tụ sự giận dữ, đợi lúc sẽ bùng nổ.

Mấy chục giây sau, Tạ Thừa Huân chậm rãi mở mắt, gật gật thân hình, vẫn giữ nguyên điều thuốc, tỏa ra khói liên tục, hần thấy nhẹ ,tàn thuốc rơi khắp

mặt bàn.

Bàn tay to lập tức nhất nhất phất đi, sau đó mới giương mắt nhìn về phía người đang nói, “Đã nhiều năm như vậy, nên làm như thế nào không cần ta phải nói, người tự biết mà làm. Giữ liên lạc với tôi, đi ra ngoài đi.”

”Vâng.” Đã có chủ ý, sau đó xoay người đem văn kiện đặt trên bàn, không nói một tiếng rồi khỏi thư phòng.

Tạ Thừa Huân ở ghế trên lẳng lặng ngồi trong chốc lát, rồi đứng dậy đi thong thả tới phía trước cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ mưa tầm tã xuống đường phố.

Từ nơi này khoảng cách quảng trường rất xa, trắng cỏ trải dài, lướt qua bể phun nước, cách một lần mưa bụi mờ hồ có thể thấy được quảng trường.

Tạ Mộ Trùng lái xe thể thao phóng nhanh, hướng biệt thự bên này mà đến. Đây là một dãy biệt thự ở giữa sườn núi, bên trong là hai đồng biệt thự độc lập, một căn thuộc của Tạ Thừa Huân, một căn của Tạ Mộ Trùng.

Ngừng xe trước gara, Tạ Mộ Trùng không vào trong đỗ xe, sau đó biến mất ở cửa biệt thự.

Không khí thư phòng như ngưng đọng, đứng ở phía trước cửa sổ Tạ Thừa Huân thân hình vẫn không nhúc nhích, hần vẫn nhìn theo Tạ Mộ Trùng từ gara, nhìn Mộ trùng hoàn toàn không để ý thấy hần, không ở trong xe trú mưa, cả người ướt sũng, cuối cùng như cô hồn đã quỷ đường như biến mất ở cửa biệt thự.

Tạ Thừa Huân hai tay đặt trong túi quần, khuôn mặt nhìn không ra đang nghĩ gì, qua một lúc lâu, mới thoáng dời bước, đi tới tủ đựng rượu lấy ra một gói thuốc lá, xé mở đóng gói, rút ra một điều lăm lăm trong miệng.

Tay kia thì sờ soạng nửa ngày không thấy đựng đến bật lửa, giận dữ nắn một câu, nhanh chóng đi về phía trước, hung hăng bước đi.

Mấy ngày nay thật đúng là mệt mỏi quá, tâm tình Tạ Thừa Huân phiền muộn đến muốn giết người, loại phiền muộn này người khởi xướng không phải là ai khác, chính là hồ ly tinh Ngôn Hinh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Hoa Mắt

Edit: Hàn Diệp Băng

Beta: Tiểu Hồ Diệp

Tạ Thừa Huân hần dù có nghĩ thế nào cũng đâu nghĩ là nữ nhân này, Mộ Trùng coi trọng ai cũng được, mặc kệ Mộ Trùng thích và tiếp cận nữ nhân này với mục đích gì, chỉ cần Mộ Trùng vui, Mộ Trùng thích, chẳng sợ nữ nhân này lòng dạ nham hiểm, so với Mộ Trùng lớn hơn mười hay hai mươi tuổi, với hần cũng không sao cả.

Nhưng vì sao cứ phải là nữ nhân Ngôn Hinh, cố tình chính là nữ nhân mà hai tháng trước có xích mích với hần.

Tạ Thừa Huân lập tức thấy kỳ quái, thiên hạ rộng lớn mà tại sao Ngôn Hinh này cứ cố tình theo bám Tạ gia, cô ta thật đúng là gian xảo, theo bên hần không có lấy nửa điểm ưu thế cho nên đem ánh mắt chuyển hướng đến người Mộ Trùng, chết tiệt hơn nữa là không biết cô cho Mộ Trùng ăn thuốc gì mà làm cho Mộ Trùng nhớ mãi không quên, vì cô mà tinh thần trở nên sa sút đến như thế này.

Khiến cho hần được mở rộng tầm mắt, Ngôn Hinh này chính là hồ ly tinh khôn khéo gấp trăm lần so với đám phụ nữ vây xung quanh Mộ Trùng trước kia. Cô ta ở một chỗ, không bám theo cũng như ngó ngang gì Mộ Trùng mà để Mộ Trùng 1 lòng đi theo, cho dù Mộ Trùng có đau lòng bao nhiêu vì cô ta biết hần chưa bao giờ nói “không” với Mộ Trùng.

Trong cơn tức giận tay Tạ Thừa Huân vô ý vò nát vỏ bao thuốc lá đặt trên bàn ném ra ngoài cửa sổ biến mất vào trong màn mưa. Tốt! Rất tốt!! Thật sự là rất tốt! Ngôn Hinh từ nay về sau ta thật muốn xem cô còn giữ bao nhiêu thủ đoạn nữa. Đến tốt cùng sẽ xem thử ai thắng ai thua!

Lúc này đã rạng sáng, mưa to từ nửa đêm giờ đã sắp tạnh, Ngôn Hinh lê thân thể mệt mỏi về nhà, thấy phòng mẹ vẫn mở cảm thấy kì lạ nên lại xem bình thường lúc ngủ bà luôn khóa cửa phòng nhưng sao hôm nay lại không khóa. Vừa đi vào Ngôn Hinh sợ gây người vì không có ai trong phòng có nghĩa là từ chiều đến giờ mà mẹ vẫn chưa trở về.

Ngôn Hinh có 1 loại dự cảm không tốt, cuống quýt lấy điện thoại gọi cho mẹ, sau vài tiếng tút tút cô mới bà không mang điện thoại. Bà có thể đi đâu? Giữa trưa không phải nói là đi tìm việc sao? Nhớ rõ lúc ấy bà nói rất chắc chắn, giờ cần thận suy nghĩ lại thấy dường như trong giọng nói của bà có 1 loại tuyệt vọng không thể diễn tả.

Mẹ... hai chân Ngôn Hinh run run chạy ra khỏi nhà, chạy đến ngã tư, ngoài đèn đường phía sau thì cơ hồ không có ai đi lại trên đường, bất chợt liếc mắt thấy 1 chiếc xe thể thao quen mắt đỗ dưới lầu.

Tạ Mộ Trùng cứ nhiên nửa đêm không ngủ được chạy xe đến đứng dưới lầu nhà cô, Ngôn Hinh lắc đầu tưởng chính mình bị hoa mắt vội vàng chạy đến bên đường chờ taxi, nhưng đợi nửa ngày vẫn chưa thấy một chiếc nào đi qua, cô đi qua đi lại không ngừng lo lắng. Kỳ thật cô cũng không biết chính xác phải đi nơi nào để tìm mẹ, chỉ dự định đến những nơi mà mẹ cô thích hoặc thường xuyên lui tới.

Ánh mắt Ngôn Hinh không ngừng nhìn xung quanh để chắc rằng không bỏ qua 1 chiếc taxi nào chạy đến cô đang gấp đến độ dậm chân thì thành linh có 1 chiếc xe lấy tốc độ xét đánh thẳng lại trước mặt cô, Ngôn Hinh ngạc nhiên mở to mắt cô không ngờ thật là Tạ Mộ Trùng.

Nhớ đến cam kết với Tạ Thừa Huân, nàng theo bản năng quay đầu lui về phía sau nghĩ muốn cùng hắn bảo trì khoảng cách, vừa mới đi được vài bước phía sau liền truyền đến âm thanh tự giễu của Tạ Mộ Trùng “Ngôn Hinh chẳng lẽ cô ghét ta đến thế sao?”.

Không biết có phải do đêm tối làm hạn chế tầm nhìn hay không mà so với 1 Tạ Mộ Trùng luôn cao cao tại thượng thì giờ đây từ giọng điệu có thể nhìn ra một loại bi thương không nói rõ. Ngôn Hinh dừng cước bộ quay lại nhìn hắn “Thực xin lỗi, Tạ Mộ Trùng ta không phải có ý như vậy...”

“Không phải! Vậy hành động của cô có ý tứ gì?” Tạ Mộ Trùng cười lạnh “Chẳng lẽ ánh mắt ta có vấn đề? Ta mới vừa xuất hiện cô liền xoay đầu bỏ chạy không phải bởi vì cô chán ghét ta sao? Ngôn Hinh nếu bàn về dối trá, cô so với ta dối trá vạn lần!”.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chuyển Nhà

“Tôi....” Ngôn Hinh không thể nói rõ, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ thấy giọng điệu Tạ Mộ Trùng trở nên gay gắt như vậy, làm đôi phương không thể phản bác được gì, chỉ có thể cúi đầu nhìn xuống đất.

Không khí nhất thời ngừng trệ không tiếng động, chỉ có tiếng gió lạnh phả vào mặt, hồi lâu qua đi, Ngôn Hinh nghe thấy tiếng Tạ Mộ Trùng thờ dài nói “Lên xe đi, cô muốn đi đâu tôi đưa cô đi, cam đoan sẽ không làm phiền cô”

Anh ta đã có lòng như vậy, từ chối thì rất quá đáng, Ngôn Hinh thuận theo cúi đầu lên xe. Ở bóng đêm thấp thoáng một chiếc xe theo sát hai người.

Tạ Mộ Trùng nhìn cô lạnh run, hấn bật máy sưởi, sau đó ngậm miệng không nói lời nào, chỉ lo lái xe. Ngôn Hinh nhất thời cảm thấy thân thể một trận ảm áp, muốn nói cảm ơn, đã thấy hắn mặt đanh lại, lời nói đến miệng nói lại nuốt trở vào.

Tạ Mộ Trùng thoát nhìn không giống mấy hôm trước, không biết có phải hay không bởi vì cuộc sống về đêm rất phong phú, hấn trên người có chút mùi rượu còn có mùi nước hoa của phụ nữ, quần áo trong nhiều nếp nhăn, tóc lại lộn xộn. trong ấn tượng của cô Tạ Mộ Trùng cho tới bây giờ đều là ngăn nắp, cô chưa bao giờ thấy hắn lười tới thế.

Phát giác ánh mắt nhìn chăm chú của cô, Tạ Mộ Trùng tà nghệ liếc mắt một cái hỏi “Nhìn cái gì?”

Cô chán kinh giống như cuồng quít thu hồi ánh mắt, lắp bắp nói, ”không, không có gì.”

Trong xe lại lâm vào yên tĩnh, mãi cho đến xe đứng trước công viên nhân dân, Tạ Mộ Trùng mới nói, ”Xuống xe.”

Nghe được câu này như lệnh đặc xá Ngôn Hinh lập tức nhanh chóng mở cửa xuống xe, rồi cảm thấy không ổn, người ta dù sao hảo tâm lái xe chở cô, như vậy khẩn cấp rời đi có điểm không lễ phép.

Quay người lại định nói câu cảm ơn, bất gặp ánh mắt hơi phiếm hồng của Tạ Mộ Trùng liếc mắt bắ “Vì cái gì không phải là tôi?”

Thanh âm có phần lạnh lùng xen chút đau đớn, Ngôn Hinh chớp mắt vẫn chưa hoàn hồn, thì Tạ Mộ Trùng đã phóng xe chạy đi

Đại thiếu gia hôm nay lại làm sao vậy? Ngôn Hinh không hiểu ra sao, không rõ Tạ Mộ Trùng rốt cuộc đang muốn nói gì, đang nói móc cô bỗng dưng lại mơ màng mất hồn. Hắn không phải là mới bị nữ nhân nào bỏ rơi khiến cho tâm tình không tốt chứ? Nửa đêm lại còn lảng vảng xung quanh nhà cô.

Nghĩ không ra Ngôn Hinh không thêm quan tâm nữa, cô bước nhanh vào cổng công viên, nơi này gần trường tiểu học nên mẹ thường xuyên lui tới đây. Sau một hồi tìm kiếm, chỉ trừ mấy người lang thang đang vật vờ ngủ trong góc thì căn bản không tìm thấy bóng dáng mẹ cô đâu.

Ngôn Hinh cứ ngỡ sẽ tìm được mẹ cô ở nơi quen thuộc, rốt cuộc không thu hoạch được gì mà chỉ thêm mệt mỏi. Vừa mới lê thân xác mệt mỏi vào nhà Ngôn Hinh bỗng thấy cửa phòng mẹ cô khóa như thường lệ, Ngôn Hinh vội vàng đi vào thấy Ngôn Ngữ rõ ràng vẫn đang nằm trên giường.

Ngôn Ngữ bị tiếng mở cửa làm tỉnh thấy Ngôn Hinh đứng ở ngoài mở to mắt vội hỏi “Hinh nhi, sao khuya như vậy con mới trở về?”

Về mặt Ngôn Hinh lo lắng chạy tới bên giường “Mẹ, mẹ đã đi đâu vậy, con trở về không thấy mẹ nên chạy ra ngoài tìm này giờ.....”

“Con nói bừa gì vậy!” Ngôn Ngữ ngắt lời cô nói “Mẹ luôn ở nhà mà, con về không thấy chắc là lúc mẹ ở trong toilet. Con thật là, tự dưng hoảng hốt làm mẹ sợ theo a!”

Toilet? Ngôn Hinh sững sốt nhớ lại cô mới chỉ nhìn đến phòng mẹ còn toilet thì chưa xem qua. Ngôn Ngữ thuận thế đưa tay bật đèn bàn, trong lúc vô ý Ngôn Hinh nhìn thấy trên tay mẹ cô có vết bầm tím, kêu khẽ kêu lên sợ hãi “Mẹ, tay mẹ làm sao vậy!”

Cơ hồ ngay lập tức, Ngôn Ngữ giấu ngay cánh tay vào chăn, nằm xuống giường nhìn Ngôn Hinh cố tình lờ đi câu hỏi vừa rồi của cô chỉ nói “Trễ rồi con cũng nhanh đi ngủ đi, hôm nay mẹ mệt, mẹ muốn ngủ, đừng quên tắm rửa sạch sẽ trước khi đi ngủ”

Làm như mẹ cô dặn dò xong Ngôn Hinh trở về phòng ngủ, bên ngoài trời đã bắt đầu hừng sáng. Nằm ở trên giường lăn qua lăn lại mãi một lúc nhưng vẫn không ngủ được cảm giác có chuyện gì đó không đúng lắm, tuy vậy nhưng làm cả đêm với thêm chuyện của mẹ đã vắt kiệt sức Ngôn Hinh nên dần cũng chìm vào giấc ngủ. Trong mộng lung cảm giác như chưa chợp mắt được bao lâu Ngôn Hinh xoay người bỗng giật mình mở mắt thấy mẹ cô ngồi ngay bên giường nhìn cô với ánh mắt lo lắng con buồn ngủ chốc tan biến.

“Mẹ” Ngôn Hinh dụi dụi mắt, ngáp một cái “Mẹ đến gọi con dậy ăn trưa a?”

Đợi nửa ngày không thấy âm thanh mẹ cô trả lời, Ngôn Hinh phát hiện mặt mẹ cô xám trắng, không khỏi sợ hãi liền tung chăn bật dậy chạy lại cầm tay mẹ cô, vội vàng hỏi “Mẹ, mẹ thấy khó chịu trong người hay đâu ở đâu không a? Nói cho Hinh nhi nghe được không, Hinh nhi liền đưa mẹ đi bệnh viện không cần bận tâm về tiền thuốc men, hôm qua quản lý vừa mới phát tiền cho con!”

Không biết có phải cô nhìn nhầm hay không trong thoáng chốc Ngôn Hinh thấy thân thể mẹ cô run lên như đã chịu rất nhiều điều ám ức

Ngôn Ngữ ngược mặt nhìn con gái, nắm lấy bàn tay cô “Hinh nhi, Mẹ thật khổ...”

Nhìn thấy mẹ cô khóc còn hồ ngôn loạn ngữ, Ngôn Hinh gấp đến không biết phải làm sao chỉ liên tục hỏi “Mẹ, xảy ra chuyện gì? Nói cho con biết được không? Mẹ.....”

Ngôn Ngữ không trả lời chỉ một mực rơi lệ, qua hồi lâu mới mở miệng “Hinh nhi, chúng ta không thể nào tiếp tục sống ở nơi này nữa, không bằng chúng ta chuyển nhà đi. Em con cuối tuần này mới trở về, con trực tiếp gọi cho em đi”

Chuyển nhà? Nghe thays hai chữ này trong lòng Ngôn Hinh nổi lên một trận kinh hãi, trực giác liền khẳng định chính là tên ác ôn Tạ Thừa Huân đã đe dọa mẹ nhất định là như vậy. Mẹ cô đã từng nói qua, ba mẹ con cô về sau sẽ định cư ở đây, có một mái nhà che nắng che mưa.

Cô vẫn nghĩ mẹ con cô sẽ ở đây cả đời, không nghĩ tới mẹ hôm nay đột nhiên đề xuất chuyển nhà. Tạ Thừa Huân, nhất định là hắn đang âm thầm muốn làm quỷ!

Tuy rằng Ngôn Hinh biết không sớm thì muộn hắn sẽ gây khó khăn cho gia đình cô, nhưng không ngờ sự việc lại đi đến nước này! Cô cúi đầu cắn chặt răng suy tính, cô thân phận nghèo khổ không thể cùng hắn đấu, cô còn nhớ lời hắn cảnh cáo “Cô biết điều thì hãy tránh Tạ Mộ Trùng càng xa càng tốt, nếu cô dám cả gan quấy rầy em tôi, tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là kêu trời trời không thấu kêu đất đất không nghe, làm cho cô không có chỗ dung thân, sống không được!”

Lời hắn nói đã ứng nghiệm, hắn là làm cho thế giới của cô hoàn toàn biến sắc, là làm cho cô biết cái gì kêu trời trời không thấu, cái gì kêu sống không được

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tùy Hứng

Mệt mỏi quá, thực sự mệt mỏi quá, cô đâu không lại hắn, cô cho tới bây giờ đều như con cò mặc hắn bài bố. Nếu mẹ cô kiên quyết muốn chuyển nhà, cô không còn cách nào khác, chỉ còn cách chuyển nhà là con đường duy nhất có thể đi.

Mẹ con cô cơm cũng không ăn, bắt đầu bắt tay vào làm, Ngôn Hinh đi tìm đến văn phòng bất động sản, rất nhanh liên hệ bán nhà. Trong quá trình đàm phán, vì bán gấp nên giá không cao, Ngôn Hinh tranh cãi giá cả một ít, Ngôn Ngữ cũng là nóng lòng rồi đi nên lập tức ký tên đem phòng bàn giao. Mẹ con cô lưỡng lự mang hành lý ra khỏi căn phòng đã từng gắn bó với gia đình 8 năm.

Ngôn Hinh rung rung kéo hành lý đi từng bước vừa quay đầu lại, Ngôn Ngữ không nói nhưng ánh mắt bà phảng phất một chút lưu luyến, thúc giục Ngôn Hinh đi nhanh.

Tông Nguyên, sẽ không còn được gặp lại anh nữa, Tông Nguyên, Ngôn Hinh nhớ duy nhất chính là Tông Nguyên, cô suy nghĩ rất nhiều, nhớ tới bọn họ lần đầu tiên gặp mặt tình cảnh là ở trường học, lúc ấy đoàn kịch, cùng tập chung một vở kinh điển [La Mập Ấu cùng Juliet], cô vừa mới vào đã được chọn diễn vai Juliet, mà diễn La Mập Ấu nhân đứng là Tông Nguyên.

Cô vĩnh viễn nhớ bọn họ lúc ban đầu, tình cảm mặn nồng, Tông Nguyên đối cô rất tốt, bọn họ trai tài gái sắc, được rất nhiều người hâm mộ.

Khi đó cô vẫn nghĩ sau này hai người vẫn sẽ như vậy, tốt nghiệp xong đi đến hôn nhân, xây dựng tổ ấm gia đình hạnh phúc.

Nhưng mà, cuộc đời thực không biết được chữ ngờ, vĩnh viễn sẽ không biết điều gì đang chờ đợi, chỉ qua mấy tháng, bọn họ đã mỗi người một nơi.

Có lẽ, đây là số mệnh! Cô bước lên xe nhìn lại lần cuối thành phố này, về sau rốt cuộc không về được. Đừng Tông Nguyên, chúc anh tìm được một cô gái tốt, sống hạnh phúc sau này.

Thành phố này thật quá nhiều đau khổ, hy vọng nơi ở khác sẽ giúp gia đình cô có cuộc sống bình yên.

Chúng ta yêu cầu thực sự không nhiều lắm, chỉ cần no đủ hạnh phúc là được

◎◎◎◎★* * * ◎◎◎◎* * * ★◎◎◎◎

Tạ Thừa Huân không nhớ rõ là bản thân đã nhận người nhìn 1 trang tờ báo trong bao lâu, tự chìm trong suy nghĩ tối hôm qua Mộ Trùng mới về nhà không lâu lại lái xe đi ra ngoài, hần lo lắng nên lập tức lái xe theo. Mộ Trùng đứng đối diện một quán bar, đại khái là do quá tập trung theo dõi nên Mộ Trùng căn bản không chú ý tới Tạ Thừa Huân vẫn theo sát sau đó.

Tạ Thừa Huân cứ như vậy đứng cùng Tạ Thừa Huân quan sát quán Bar, trắng đến 3 tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc

Hắn cứ như vậy cùng em mình ở quán bar, trắng đến rạng sáng tam điểm nhiều, kia mặt thân ảnh theo quán bar lý đi ra, mộ trùng tắt lửa xe mới đi tiếp.

Mộ trùng ở ngoài quán bar ngồi hơn phân nửa đêm quả nhiên là vì Ngôn Hinh!

Hắn hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn mộ trùng lần đầu thật cẩn thận theo một nữ nhân phía sau, nhìn mộ trùng si ngốc theo đến dưới lầu nhà cô ta, sau đó ngây ngốc đem xe đậu ở chỗ này.

Mộ trùng diện mạo ai cũng thích, xung quanh thu hút biết bao bọn nữ nhân, trưởng thành lại như thế, nữ nhân ái mộ nó nhiều đến không xuể, hôm nay nghe đồn nó bên hoa khôi, ngày mai không chừng lại bên ngôi sao ca nhạc, chỉ cần không làm ra chuyện động trời, người làm anh như hắn cũng không hỏi đến.

Trên thực tế, cho dù là muốn làm ra một vài chuyện không tốt, hắn cũng có biện pháp, chỉ sợ nó gây bất lợi cho tạ gia. Chỉ cần có hắn, mộ trùng không thể bị thương tổn.

Mộ trùng từ nhỏ đến lớn chính là tạ gia từ trên xuống dưới coi như bảo bối, sống sung túc, lại được ông cưng chiều, coi như tôn tử trong nhà. Mộ trùng ý vào được ông yêu thương, không sợ trời không sợ đất, lại yêu làm âm ỉ, mới trước đây ở quân khu, mấy đứa trong viện đều phục tùng hắn, làm thành tính cách như bây giờ.

Hắn suy nghĩ, Ngôn Hinh là nhìn trúng Mộ Trùng điểm này, có ý không đem mộ trùng để vào mắt, cho nên Mộ Trùng mới có thể tâm tâm niệm niệm tất cả đều là cô.

Tô Thừa Huân vừa nghĩ như vậy liền thấy Ngôn Hinh từ trên lầu vội vàng vàng chạy xuống, đứng ở bên đường ngăn đón taxi, nhìn xuống đồng hồ, giờ này rồi mà cô ta còn muốn đi nơi nào? Cho đến khi thấy Mộ Trùng cho xe chậm rãi dừng trước mặt Ngôn Hinh, nháy mắt Tạ Thừa Huân xem hiểu được, cô ta lại diễn trò. Cô ta sớm biết rằng Mộ Trùng đi theo sau, nên làm bộ như có việc gấp xuống đường đón xe làm như thể Mộ Trùng sẽ tự nhiên yếu lòng theo cô ả.

Không thể không thừa nhận, cô ta thật đáng sợ, thủ đoạn cũng thật cao minh.

Hắn nhìn Tạ Mộ Trùng lái xe như cô hồn đã quỷ trên đường qua lại xem xét, nhìn đồng hồ đã chín giờ hơn đồng nghĩa với việc Mộ Trùng đã chờ cái nữ nhân kia vòng vo trên đường suốt 5 giờ.

Thật*****! Tạ Thừa Huân ngoài việc chửi mắng không còn cách nào, cũng chỉ còn có thể tiếp tục đi theo Mộ Trùng. Đồng hồ điểm 11 giờ Tạ Thừa Huân đã hết kiên nhẫn nhìn Mộ Trùng không biết mệt theo hầu nữ nhân kia, đang định phóng xe lại gần thì thấy Mộ Trùng đã cho xe dừng lại.

Sau khi thả nữ nhân kia xuống Mộ Trùng ngay lập tức đạo ga phóng xe về phía đường cao tốc với tốc độ kinh người. Nhớ lần trước Mộ Trùng từng lái xe xảy ra tai nạn, hiện nay tâm trạng Mộ Trùng không tốt rất có khả năng lại xảy ra va chạm.

Xe Tạ Mộ Trùng lấy tốc độ sét đánh vượt mặt tất cả những chiếc xe đang chạy, trong không khí vang vọng những tiếng chửi rủa la hét của các lái xe, Tạ Thừa Huân sắc mặt ngày càng khó coi, nếu bây giờ không làm cho Mộ Trùng giảm tốc thì xảy ra tai nạn chỉ là chuyện không sớm thì muộn.

Tạ Thừa Huân định kết nối điện thoại, vừa mới chuẩn bị bấm gọi, trong chớp mắt chỉ thấy chiếc xe Mộ Trùng vượt qua chiếc xe đồ, tiếp theo xe đồ công kênh né qua một bên, các xe bên hông trở tay không kịp, tất cả lâm vào hỗn loạn.

Hàng chục tiếng phanh xe liên tiếp vang lên, đủ loại xe như trong phim hành động hòa cùng các tiếng chửi bới, tiếng khóc la, tiếng kêu cứu.

Trong lúc đó tuyến xe đồ của 2 mẹ con Ngôn Hinh đang dần cách thành phố ngày một xa, Ngôn Hinh nhìn mẹ cô đang say ngủ, cảm thấy chính mình cũng bị cuốn theo, trừng lớn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô muốn ghi nhớ những hình ảnh cuối cùng của thành phố này. Trong xe đa số mọi người đều ngủ say, xa xa có ánh sáng mờ mờ cùng với những tạp âm thanh hỗn loạn truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Cung Chiều

Ngôn Hinh lấy di động ra xem, lật mở danh bạ nhìn chăm chăm, cô ở thành phố này tính đến nay đã được 8 năm vậy mà đến nay trong danh bạ không có lấy đến số 1 người bạn nào ngoại trừ số của mẹ cô và chỗ làm việc, Ngôn Hinh chậm rãi hít 1 hơi thật sâu đè nén những cảm xúc đang chực trào.

Bỗng nhiên Ngôn Hinh cảm giác thân xe rung chuyển, tài xế hét to 1 tiếng, xe bắt đầu mất khống chế lệch sang phải đâm vào chiếc xe khác, tất cả mọi người trong xe đều giật mình tỉnh giấc sau khi nhận biết được tình hình ai ai cũng bắt đầu la hét hoảng loạn.

Ngôn Hinh ngay lập tức nhìn về phía mẹ cô, lại thấy chẳng biết khi nào tay mẹ cô nắm chặt tay cô, trên mặt Ngôn Ngữ thậm chí không có 1 tia hoảng sợ nào phi thường trấn tĩnh, trái lại khóe miệng còn ngoài ý muốn nở nụ cười quý dị

Khó khăn nuốt nước bọt, Ngôn Hinh bị biểu cảm khác thường trên khuôn mặt Ngôn Ngữ làm cho căng thẳng, sợ hãi, cô chưa kịp phản ứng kịp thì thân xe đột nhiên lắc mạnh kịch liệt, “Phanh!!” một tiếng liên đụng phải vật gì đó rồi dần dần ổn định lại

Trong xe các hành khách bất chấp tất cả mạng hành lý của bản thân lập tức ào ạt hướng cửa ra chạy ra, 2 mẹ con cô là những người cuối cùng xuống xe. Xuống tới nơi chột nghe 1 loạt tiếng còi xe cảnh sát gào thét tách đám đông chạy tới, bảo là đang đi tìm người gây ra va chạm. Hơn trăm dặm xung quanh chiếc xe gây va chạm đã có tầng tầng lớp lớp cảnh sát bao quanh bắt đầu kiểm tra xem xét tình hình đoàn người trên xe vừa xuống. “Tất cả mọi người đều ổn chứ, có ai bị thương hay không?”

“Sao lại không có chuyện gì a? Người nhìn 1 chút xem từ trẻ đến già thành cái dạng gì rồi? Có kiểu lái xe như vậy sao? Không muốn cứ trực tiếp nhảy lầu giải quyết nhanh gọn, lại ở đây diễn hùng đi tông xe, người muốn chết thì chết một mình đi lại muốn kéo theo 1 đám người cùng chết với người sao? Đồ vô đạo đức!” Có người không phục, lên giọng ồn ào.

“Ồn ào cái gì? Ổn cái gì a? Ta còn chưa nói hết, người ồn ào cái gì?” Người cảnh sát giao thông cầm kèn trùng mắt những người vừa ồn ào “Người nào bị thương sẽ được chuyển vào bệnh viện điều trị không cần lo về tiền viện phí và tiền thuốc men sẽ có người lo cho đến khi xuất viện thì thôi”

Vừa nghe nói phí trị liệu đã có người bồi thường, có người trong đám đông bắt đầu nảy sinh ý đồ xấu “Chân ta đang rất đau nhưng hiện tại ta có việc gấp phải đi, đồng chí cảnh sát có thể hay không trực tiếp đưa tiền thuốc men cho ta, ta có thể tự đi bệnh viện sau”

Đồng chí cảnh sát nghe ý kiến mọi người thoạt nhìn là đội trưởng sau khi thấy mọi người đa số đồng ý với ý kiến được nêu liền chen vào khu vực xung quanh chiếc xe gây tai nạn được khoanh vùng cùng với một số đồng chí cảnh sát khác thương lượng một hồi, sau quay lại nói vọng qua loa “Ngừng người bị thương vui lòng đi vào đó lĩnh tiền”

Nghe thấy được nhận tiền đoàn người liền nhốn nháo, người không bị thương cũng cố tỏ ra bị đau nhức, người bị thương nhẹ lại càng cường điệu hóa vết thương của mình thành trầm trọng sau đó đoàn người như ong vỡ tổ vây xung quanh người đàn ông đang chuẩn bị phát tiền.

Ngôn Hinh và mẹ cô đứng một chỗ nhìn đoàn người nhốn nháo, cô nheo mắt nhìn người đang phát tiền cho đám người kia thoạt nhìn có chút quen mắt, tỉ mỉ nghĩ lại thì ra là người trợ lý hay đi bên Tạ Mộ Trùng

“Người có tiền thật phở trương, Hinh nhi, chúng ta không cần tiền của họ!” Ngôn Ngữ cảm giận kéo tay nữ nhi.

Ngôn Hinh gạt đầu, ánh mắt không khỏi nhìn về phía chiếc xe gây hại bị một đám cảnh sát giao thông bao vây, nhìn lướt qua chiếc xe cô liền nhận ra đó không phải là xe của Tạ Mộ Trùng sao?, anh ta điên rồi sao? Cự nhiên lại chạy loạn trên đường này nhìn xung quanh ít nhất cũng có gần chục chiếc xe bị ảnh hưởng xiêu xiêu vẹo vẹo ở khắp nơi, mặt đường ngổn ngang các vết trầy xước, đủ để cho thấy tình cảnh lúc điều khiển xe của anh ta có bao nhiêu nóng nảy, mạo hiểm

Bất quá tất cả điều ấy cũng chẳng hề hấn gì với Tạ Mộ Trùng kiểu người như hắn luôn có người luôn sẵn sàng thu nhập tàn cuộc cho hắn mỗi lần gây sự, dường như có người đang âm thầm bảo hộ hắn, chứ không sao lại có người chỉ trong thời gian ngắn đưa tới nhiều cảnh sát giao thông lập lại trật tự cũng như vung tiền trấn áp người dân

Trong lúc mọi người đang chen lấn đòi tiền bồi thường, Ngôn Ngữ lôi kéo nữ nhi mình tránh ra xa

Mọi người xung quanh cả những người bị thương nhẹ và những người già bộ bị thương đang chen lấn nhau lĩnh tiền bồi thường, Ngôn Ngữ lôi kéo con gái nhìn tình huống xung quanh, trên mặt đường có vết lõm uốn lượn do phanh xe gấp, xem ra tài xế ở khác cuối cùng đã đạp phanh kịp thời, bẻ tay lái xe va vào thanh chắn bên đường, ngoại trừ phần đèn đầu xe bị nát những địa phương còn lại không hao tổn quá nhiều.

Tài xế đã chạy tới kiểm tra tình huống xe, kiểm tra 1 lượt những chỗ bị hao tổn, trước khi Ngôn Ngữ kịp mở miệng hỏi đã nói “Tổn thất không lớn lắm ta lấy tiền bọn họ bồi thường trở về sửa xe là được các người đừng là to chuyện chúng ta đâu không lại những người có tiền đâu”.

Nghe vậy Ngôn Ngữ lắc đầu cười cười không nói chuyện, quay đầu nói với mẹ cô: “Mẹ, chúng ta quay về trên xe đi!”

Ngôn Ngữ đề mẹ cô lên xe trước nói rằng muốn hít thở khí trời 1 chút sẽ lên xe sau. Cô ngửa mặt nhìn bầu trời đêm ổn định tâm tình đang muốn nhắc chân chuẩn bị bước đi hoàn toàn không để ý thấy có 1 thân ảnh thật nhanh xông lại một tay kéo cô từ trên xe xuống. Cô lao đảo vài cái ổn định lại thân mình trấn tĩnh nhìn xem thì ra là Tạ Mộ Trùng.

“Cô muốn đi đâu?” Tạ Mộ Trùng mở miệng chất vấn bộ dạng khá chật vật tóc tai lộn xộn đôi mắt gấu gao nhìn chằm chằm cô, đột nhiên nắm bả vai cô liều mạng lay động gào thét lớn “Hành động của cô có ý gì? Chẳng lẽ ta là con mãnh thú sao? Ép cô tới bước đường này? Trộm đồ vật của ta xong đã muốn đi?”

Vốn dòng người đang chen chen lấn lấn đòi tiền bồi thường loạn thành 1 đoàn đột nhiên bị 1 tiếng rống này làm ngưng lại bốn phía đồng loạt quay đầu ồ lên nhìn về phía 2 người

Ngôn Ngữ kinh ngạc trước khí thế hung hăng của Tạ Mộ Trùng, mặc danh kỳ diệu bị vu oan này nọ, cùng với ánh mắt đù sắc thái của đoàn người bắn tới cô không kịp suy nghĩ trong đầu âm âm nổ tung.

Cho tới nay Ngôn Ngữ bị hai anh em Tạ gia gây khó dễ, trong giây lát không không chế được cảm xúc ừ khua! cùng phần nộ bùng lên, miệng nhỏ nhần trắng bệch run lên lợi hại: “Tạ Mộ Trùng, ngươi không nên quá phận! Ta lúc nào thì trộm đồ của ngươi? Đúng! Là ta không có tiền, ta hèn mọn, nhà của ta nghèo, 1 tháng cũng không có gì ăn ngoài rau, thế nhưng cho dù ta có nghèo hơn thế đi chăng nữa cũng không bao giờ có ý định đi ăn trộm đồ của ngươi, ngươi đừng tưởng rằng ngươi có tiền, có người đằng sau chống lưng, ngươi có thể muốn làm gì thì làm, có thể tùy tiện trêu đùa ta, tùy tiện khi dễ ta. Ngươi rút cuộc muốn ta phải làm thế nào? Ta đã dựa theo tâm nguyện của ngươi không điều kiện nhượng bộ, thậm chí đồng ý rời đi nơi này, lẽ nào ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt ta ngươi mới hài lòng sao?”

Hoàn toàn không ngờ tới cô sẽ 1 hơi nói ra nhiều điều như vậy, Tạ Mộ Trùng cả người tim đập mạnh loạn nhịp, Ngôn Ngữ vẫn còn đang trong cơn thịnh nộ chưa không chế được cảm xúc vẫn đang giận run người nói tiếp: “Ngươi chờ già bộ cho ta, các người 1 người hát 1 người phụ họa đem ta xoay quanh đùa bốn, ngươi nghĩ đùa như vậy rất vui sao? Ngươi nghĩ trêu chọc 1 cô gái không có bản lĩnh gì có cảm giác phi thường thành tựu đúng hay không? Tạ Mộ Trùng ngươi chính là 1 đứa trẻ được chiều chuộng thành hư, ta coi thường ngươi! Tốt lắm nếu như cái chết của ta có thể khiến các người hết giận, thì ta sẽ tìm chết là được! Ngươi hài lòng chưa?”

Tất cả lời Ngôn Ngữ nói đều hàm chứa nước mắt, thanh âm run rẩy sau cùng đều là khóc nức nở, nước mắt đã làm mờ mọi thứ trước mắt, trong lòng cô cũng cảm thấy may mắn khi cái tên ác ôn Tạ Thừa Huân không có ở gần đây, hẳn sẽ không cho phép có người nói những điều như vậy trước mặt em hắn.

Nhưng cô nhìn không được, thật sự là nhìn không được, lâu như vậy, cô bị huynh đệ bọn họ hai người khi dễ lâu như vậy, dù sao cũng phải nói 1 lần, cô phải biết rằng rút cuộc cô đã làm sai điều gì, rút cuộc cô đắc tội bọn họ lúc nào, dựa vào cái gì bọn họ hung hăng lần lượt chinh cô như thế.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thỏa Hiệp

Cô đã muốn theo ý bọn họ rời xa thành phố này, cùng mẹ vĩnh viễn rời xa nơi này, thế nhưng bọn họ còn không muốn buông tha cô, muốn cô rời đi cuối cùng lại tìm đến, đủ, thực sự đủ lắm rồi. Cho dù muốn đẩy cô vào chỗ chết, nhưng cái mà cô không hiểu được, bọn họ rút cuộc làm như vậy là vì cái gì?

Tạ Mộ Trùng vốn đang nóng lòng lại đây chất vấn cô, lúc này nghe cô nói như vậy, trong lòng hoảng hốt,” Hình nhi, cô đừng khóc, ta không có ý đuổi cô đi, thực sự, ta không biết cô sao lại hiểu lầm như vậy? Ta dám thề, ta thích cô còn không kịp..... Toàn thế giới ta đều có thể không cần, không cần, ta chỉ yêu cô, cũng chỉ để ý cô. Hình nhi, cô muốn như thế nào? Có phải ta làm gì không được tốt, ta có thể sửa, nhưng ta không thể không có cô. Nếu nói vừa mới bắt đầu ta là vì cô nói ở đầu kia, ta không bỏ được mặt mũi cùng tự tôn của ta, hiện tại ta không cần điều đó, ta chỉ yêu cô, chỉ cần cô chấp nhận ta. Hình nhi, ta chỉ là ta, ta chỉ là Tạ Mộ Trùng, chỉ cần cô biết ta là Tạ Mộ Trùng, ta chỉ muốn đứng ở bên cạnh cô,..... Có thể không?”

Lỗi tai không ngừng tiếp nhận những gì hắn nói, Ngôn Ngữ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nước mắt lại không biết từ đâu cuộn cuộn dâng lên, khóc đến

đau cả hông, cơ thể thiếu dưỡng khí liều mạng ho khan.

”Mộ Trùng.” Một giọng nói lạnh như băng từ đầu thoát ra, che miệng khóc hai bà vai Ngôn Hinh không tự giác run lên, theo bản năng hướng tới thanh âm nơi phát ra giọng nói lạnh lùng đó, Tạ Thừa Huân từ trong đám người đi ra.

Trước mắt hết thấy đối với Tạ Thừa Huân mà nói là không có gì chấn động, tuy rằng Mộ Trùng đối với nữ nhân này như thế nào, hẳn đã sớm có dự cảm mãnh liệt, nhưng lúc này đây hẳn nghe được rõ ràng, Mộ Trùng yêu cô, không phải là cô không thể. Có lẽ..... Hẳn vì Mộ Trùng mà lo lắng.

Mộ Trùng

Ngôn Hinh cuống quýt dùng hai tay lau đi nước mắt, lấy lại bộ dạng kiên cường không chịu khuất phục.

”Anh, có phải là anh không, có phải anh đã làm cái gì không?” Tạ Mộ Trùng nhìn Ngôn Hinh, sau đó hờn hển nhìn Tạ Thừa Huân, ”Ngôn Hinh nói.....”

”Nói cái gì? Em cùng Ngôn tiểu thư sao lại thế này? Hừm?” Tạ Thừa Huân sắc mặt vẫn như thường, vẻ mặt cười cất bước lại đây, nhìn Ngôn Hinh khóc hồng hồng ánh mắt, ”Mộ Trùng, như thế nào lại để người ta khóc? Cũng thật không giống em, cho tới bây giờ em lại vì nữ nhân này mà trách cứ anh sao.”

Giờ khắc này Ngôn Hinh rốt cục biết cái gì là vô liêm sỉ, Tạ Thừa Huân này lại cư nhiên làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, hẳn thực nên đi diễn kịch đi là vừa, nói không chừng còn có thể giành giải thưởng.

Tạ Mộ Trùng sừng sốt một chút, ”Thực sự không phải anh sao? Anh, Ngôn Hinh đối với chúng ta mà nói có gì bất hòa, cô ấy nói chúng ta khi dễ cô, có phải anh.....”

”Làm cái gì? Em nói anh khi dễ cô ta?” Tạ Thừa Huân mặt vẫn không đổi sắc, cười vỗ vỗ bà vai em trai, ”Nếu em không tin, anh có thể cùng cô ta đối chất nhau, sau đó sẽ biết.”

Nhất thời, hai ánh mắt nhìn chăm chú lại đây, Ngôn Hinh nhìn nhìn Tạ Mộ Trùng, giờ phút này vẻ mặt vô cùng ủng hộ, rất có yếu quân pháp bất vị thân, vì cô xuất đầu giá thước, Ngôn Hinh hạ tầm mắt, sau đó lại nhìn về phía vẻ mặt hòa ái dễ gần Tạ Thừa Huân, hoàn toàn là một bộ mặt ôn hòa vô hại của một người anh trai tốt.

”Ngôn tiểu thư, con người của ta bình thường ít khi cười, cho nên bình thường nữ nhân đều sợ ta. Cô có phải là đang hiểu lầm không?”

Hiểu lầm? Như thế nào có thể là hiểu lầm. Hẳn ta thật vô liêm sỉ, Ngôn Hinh ngón tay nắm chặt góc áo, Trùng đôi mắt ướt sũng đang chuẩn bị nói ra chân tướng, thế nhưng từ người Tạ Thừa Huân lại tỏa ra sát khí, khoe môi tà ác dương lên, lộ ra một tia làm người ta phải khiếp sợ.

Bên tai trong khoảnh khắc lại vang lên âm thanh cảnh cáo, thân thể đột nhiên có một trận rét run, cứ từ từ theo mạch máu lan ra khắp cơ thể, cả người chợt có cảm giác khó nói, vì thế nhanh lắc đầu, sợ hãi thấp giọng, ”Không, có khả năng..... Khả năng thực sự chỉ là hiểu lầm..... Thực xin lỗi.....”

”Thực xin lỗi” ba chữ này vừa ra khỏi miệng cô Tạ Mộ Trùng liền nở nụ cười, ”Cô thật đúng là đáng yêu, làm ta trách nhảm anh ta, hơn nữa cô gái này trước mặt đặc biệt nghiêm túc, nhất định là ngày đó ăn cơm đã dọa đến cô ấy? Đừng sợ, có ta cho là chỗ dựa, anh ta toàn nghe ta, anh ấy sẽ không làm gì cô.”

Ngôn Hinh lúc này trong lòng lại đau lòng vì đã dễ dàng khuất phục, cô cảm thấy chính mình không nên nói ra ba chữ này, dựa vào cái gì? Cô căn bản cái gì cũng chưa làm, muốn nói xin lỗi Tạ Thừa Huân, mà không phải cô vẫn bị hắn áp bức. Thế giới này thực sự hỗn loạn hết rồi sao? Oan nhưng không thể khiếu nại, ngược lại chỉ làm người ta thêm khi dễ mình.

Cô muốn cười, cười không nổi, muốn khóc lại không dám, chỉ có thể liều mạng cúi đầu, bắt lực lui vào một góc. Tận lực tránh đi ánh mắt sắc bén của Tạ Thừa Huân, toàn thân lạnh như băng, thẳng tới nỗi, sau đó nổ ra, toàn bộ ý thức bắt đầu tan rã.

Thấy lâu con gái chưa lên xe, Ngôn ngữ theo xe nhìn xuống ”Hinh nhi.....”

Ngôn Hinh giống như nhìn thấy cứu tinh, ”Mẹ.”

”Hai vị là.....” Ngôn Ngữ nhìn hai người thanh niên cao lớn anh tuấn, trước mắt sáng ngời.

”Chào đi, con là Tạ Mộ Trùng, đây là anh con.” Tạ Mộ Trùng miệng lười ngọt ngào, lập tức chào hỏi.

”Chào con.” Ngôn Ngữ cho tới bây giờ chưa thấy được qua bộ dạng thanh niên nào như vậy, lại nhìn người đứng bên cạnh. Một bên là anh trai trầm mặc, lại khi thế bất phàm, không đoán được bọn họ cùng con gái mình có quan hệ gì. Con gái bình thường không có kết giao với ai, bà là mẹ nhưng cũng chưa nói qua, chưa bao giờ nghe Hinh nhi nói qua có hai người bạn như vậy” Hinh nhi, bọn họ là bạn của con sao?”

Bạn? có khả năng đó sao? Cô trốn còn không kịp, Ngôn Hinh hấp hấp cái mũi, đi lên cúi đầu nhỏ giọng nói, ”Mẹ, không phải, bọn họ là bạn của ông chủ trước kia của con, con bị ông chủ phái đến bọn họ công ty làm người phiên dịch cho họ.”

Bạn của ông chủ cũ? Ngôn Ngữ cười đánh giá đối phương, bà sống nhiều năm như vậy cũng không sống uống phí, người thanh niên này lại nhiệt tình với con gái bà như vậy, không giống với quan hệ bình thường, vừa thấy liên đới với Hinh nhi có tình ý. Cũng khó trách, bà biết, Hinh nhi bộ dạng xinh

đẹp, tính cách lại tốt, từ nhỏ đến lớn đều có con trai theo đuổi, thích Hình nhi như vậy không có gì là kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.